

КАНДРА БРАУН Копринен А паяжкина

МЕГАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

САНДРА БРАУН

КОПРИНЕНА ПАЯЖИНА

Превод: Благовеста Георгиева

chitanka.info

Красивата и енергична Катлийн Хейли се влюбва безнадежно в мъжествения, но малко арогантен Ерик Гуджонсън. Младата жена е обърквана и смутена от чувствата си. Останала кръгъл сирак на тринадесет години, тя иска да запази самостоятелността си. Едно фатално недоразумение разделя влюбените. Катлийн започва нова работа, но скоро с ужас разбира, че е забременяла в първата и си единствена любовна нощ. Лутайки се между решението да абортира или да роди, Катлийн неочаквано получава предложение от работодателя си да се омъжи за него. Парализираният Сет обожава Катлийн и приема като свое дете нейния син. Но една вечер съпругът ѝ довежда гост — Ерик Гуджонсън...

ПЪРВА ГЛАВА

Когато хвърчилото се гмурна надолу и лудо се завъртя, преди да започне да пада с носа напред, децата закрепяха и запищяха едновременно.

— Внимавай!

— Кати, не!

— Дърпай!

— Не, Кати, не!

Без да изпуска от очи ексцентричното хвърчило, Катлийн прехапа устни и опъна конеца. Изтича няколко стъпки назад с вдигната високо над главата ръка, внимавайки да не настъпи обутите в гуменки крака на дузината възбудени деца, които се блъскаха около нея.

— Отпусни го леко, малката.

Гласът беше дълбок, мъжествен и напълно неочакван. Катлийн нямаше време дори да го възприеме изцяло, преди да се сблъска с мъжа, който се появи зад нея.

Стресната, тя отпусна ръка и хвърчилото полетя надолу, гмурвайки се устремно с носа напред. Падна върху големия дъб наблизо и безнадеждно се наниза на един от клоните му, а опашката му се заплете в листата. Децата се втурнаха към дървото и бързо се закатериха нагоре, като взаимно се обсипваха с обвинения, оплаквания и смях.

Мъжът обхвана с поглед картината пред себе си, после обърна сините си очи към Катлийн.

— Извинявам се — каза той смирено, като постави ръка върху сърцето си. Но блясъкът в очите му поставяше под съмнение искреността на извинението. — Мислех, че помагам.

— Можех да се справя и сама.

— Сигурен съм, че щяхте да се справите, но ви помислих за едно от децата и ми се стори, че се нуждаете от помощ.

— Помислили сте, че съм едно от децата?! — Катлийн беше вързала косата си отзад на две плитки, по лицето ѝ с форма на сърце

нямаше и следа от грим. Беше с тъмносини къси панталонки и бяла тениска с лагерната емблема отпред — трябваше да признае, че наистина можеше да се направи подобна грешка.

— Аз съм Катлийн Хейли, един от директорите на лагера — той я огледа от главата до петите с красноречив поглед, който ѝ подсказваше, че облеклото ѝ не отговаря на длъжността директор. — Освен това допълнително работя и като възпитател — добави тя и протегна ръка.

Русият гигант с гъсти мустаци се ръкува с нея.

— Ерик Гуджонсън.

— Трябва ли да знам името ви, господин Гуджонсън?

— Аз съм видеооператорът, който ще снима документалния филм за UBC. Семейство Харисън не ви ли уведоми за идването ми?

Може и да са го направили, но информацията се беше изплъзнала от вниманието ѝ.

— Не казаха, че ще дойдете днес.

Летният лагер за сираци Маунтин Вю трябваше да бъде включен в националното телевизионно шоу „Хора“. За да предизвика обществен интерес към лагера, а оттам и дарения, Катлийн беше представила на телевизионен продуцент идеята си за сценарий. След няколко писма и продължителни телефонни разговори с Ню Йорк тя успя да наложи хрумването си. Беше ѝ съобщено, че по някое време в лагера ще бъде изпратен видеооператор, за да направи филм за децата. Не беше помислила нито за миг за него, не беше се опитвала да си го представи как ще изглежда. Не бяха ли всички тези видеооператори малко късогледни? По-голямата част от тях не носеха ли отпуснати панталони с торбички на колената? Не ходеха ли напред-назад със светломери, които висяха на връвчици, вързани около вратовете им? Представите ѝ за професията бяха много различни от вида на Ерик Гуджонсън.

Видът, а и името му силно напомняха за северните народи. Беше наследил тялото на свирепите си предци. В това високо мускуесто тяло, което излъчваше сила и виталност, сигурно течеше кръвта на известните от древността викинги. Дори и изправен неподвижно в измамно случайна поза, той изглеждаше невероятно силен.

Косата му блестеше на слънцето като златист шлем. Беше гъста, пищна и покриваше аристократичната му глава в небрежен

безпорядък. По-тъмните на цвят мустаци засилваха чувствеността на широките му устни. Здравите му бели зъби проблясваха в приятен контраст със загорялото лице, привикнало да живее на открито.

Дънките му бяха добре износени и плътно прилепнали към тялото. Ризата му от лек памучен плат на райета прилепваше почти по същия начин към гръдния му кош. Навитите нагоре ръкави откриваха силни, жилести ръце. Разкопчаната отпред риза разкриваше широк гръден кош. Ръцете му бяха дълги — с издължени деликатни пръсти, и излъчваха едновременно и сила, и чувствителност, нужни за успешна работа със сложната видеокамера.

Неизвестно защо, Катлийн почувства странно присвиване в гърдите, докато очите ѝ се плъзгаха нагоре по силния му врат, гордата брадичка, подсказваща упорство, чувствената уста и добре оформения нос — чак до сините очи.

Когато зелените ѝ очи се срещнаха директно с неговите, в долната част на тялото си почувства странно усещане на потъване — едновременно вълнуващо и тревожно.

— Изглеждате по-подходящ за заснемане на тежки природни бедствия и кървави сблъсъци.

Той сви неопределено рамене.

— Отивам там, където ме изпратят.

— Надявам се, че не очаквате особено много от нас, защото иначе ще бъдете разочарован. В живота ни няма нищо необикновено.

— Не съм и имал подобни илюзии. Защо всъщност говорите така? Нямате ли доверие на журналистите? — Наведе се леко напред, с усмивка, само частично прикрита от мустаците му, и прошепна: — Или може би на мъжете изобщо?

С глас, хладен като израза на лицето ѝ, Катлийн каза:

— Трябва да изкачите хълма и да завиете наляво. Карате направо, докато стигнете главната външна врата. Административната сграда е непосредствено зад нея, а вдясно е офисът. В него ще намерите Една или Би Джи.

— Благодаря — все още с предизвикателна усмивка, той се отправи с небрежна походка към паркирания си блейзър.

* * *

Катлийн не можеше да намери логично обяснение на раздразнителността си през остатъка от следобеда, въпреки че съумяваше да се справи с децата с присъщото си умение. По-голямата част от тях я обожаваха и я предпочитаха пред другите възпитатели. Тези чувства бяха взаимни.

Днес, поради някаква неясна за нея причина, от момента на срещата с Ерик Гуджонсън Катлийн беше избухлива и напрегната, искаше ѝ се слънцето да слиза по-бързо към линията на хоризонта. В пет часа всички щяха да се отправят към бунгалата си за час почивка преди вечерта в голямата шумна трапезария.

Сега Катлийн седеше на брега на Кингс Ривър — река, която си пробиваше път през Озарк Маунтин в северозападен Арканзас. Беше си разрешила малка почивка под ласката на слънчевите лъчи, докато децата лудуваха в обградената с въже част от реката. Внимаваше за тях, следеше ги с очи, но все пак можеше да се поотпусне малко и да ги остави на собствените им игри в прозрачната вода.

Въздъхна дълбоко и затвори за миг очи, за да ги предпази от заслепяващото отражение на слънчевата светлина върху водната повърхност. Обичаше това място. Прекарваше отпуската си тук всяко лято и престоят в лагера беше празник за нея и помощ за приятелите ѝ, семейство Харисън. Тя с радост работеше като възпитателка.

В продължение на шестдесет дни Катлийн Хейли, доставчик на модни стоки за универсалния магазин на Мейсън в Атланта, преставаше да съществува. Оставяше зад себе си бясното напрежение, с което живееше през другите десет месеца на годината, и се сливаше с планинския въздух, подчинявайки се доброволно на режима на редовна храна, ранни часове на ставане и лягане и изтощителни физически натоварвания. Но въпреки строгия режим на лагера, работата в него я отморяваше и физически, и психически.

Малко млади жени, втурнали се да правят кариера, биха отделили от ценното си време, за да работят като възпитателки в детски лагер, но за Катлийн това беше задължаващ емоционален ангажимент. Познаваше добре от личен опит отчаяната нужда на тези деца от обич и внимание.

Ако беше по силите ѝ да даде обратно поне една частица от онова, което тя самата беше намерила тук преди години, струваше си да отдава време и усилия.

— Хей, Кати, Роби е извън въжето.

Отвори очи и видя малкия доносник с обвинително насочен пръст към момчето, нарушило строгите правила на къпането в реката.

— Роби! — извика Катлийн. Когато главата на малкия нарушител се показва над повърхността, Катлийн му отправи заплашителен поглед. Това беше достатъчно, за да го принуди да се гмурне обратно под въжето при другите. За да му докаже, че не се шегува, тя го предупреди:

— Ако още веднъж те видя извън това въже, с дните ти за плуване тук е свършено. Ясно ли е?

— Да, Кати — прошепна виновно момчето и наведе глава.

Катлийн се усмихна вътрешно — знаеше, че неодобрението ѝ е достатъчно, за да укроти и най-буйните от децата.

— Защо не се упражняваш да стоиш на ръце в реката, както се опитваше оня ден? Я провери колко дълго можеш да издържиш под водата.

Очите на детето светнаха моментално — знаеше, че Кати е отново благосклонна към него.

— Окей! Гледай!

— Добре — тя му махна с ръка от брега и малчуганът започна да демонстрира трика си. — Джейми, благодаря ти, че ми насочи вниманието към Роби, но искам да знаеш, че не е много хубаво да се доносници. Окей?

Слабичкото момче с тъмна коса и очи се оклюма малко, но ѝ отговори с плаха усмивка:

— Да, мадам.

Всяко лято сред лагеруващите винаги имаше поне едно дете, което ѝ въздействаше много по-силно емоционално, отколкото останалите. Този път това дете беше Джейми.

Беше по-дребен от другите, несръчен, затворен в себе си. Игрите не му се удаваха и обикновено го избираха последен, когато се разделяха на отбори. Но той страстно обичаше да чете и рисуваше най-добре от всички. Тъмните му влажни очи грабнаха сърцето на Катлийн още при първата им среща и за нея, но въпреки усилията ѝ да не показва предпочитания, Джейми заемаше специално място.

Катлийн стана и тръгна, подмамена от водата. Седна на мокрия пясък, събу спортните си обувки и късите чорапи. Напълни шепи със

студена вода и обля уморените мускули на краката си. Усети как я обсебва неочаквано образът на Ерик Гуджонсън.

Двайсет и пет годишна вече, Катлийн се беше срещала с много мъже, беше си въобразявала, че е влюбена в някои от тях, но избягваше интимния контакт. Всъщност не беше ли това истинската причина, поради която бягаше?

Силен смях я върна към действителността и тя бързо погледна ръчния си часовник. Пет без десет!

Наду сребърната свирка, която висеше на врата ѝ, вързана със синя панделка. Децата излязоха с протести от водата, струпаха се на покритата с камъчета плитчина и си обуха спортните обувки. Банските останаха върху тях, за да ги изсуши слънцето, докато се приберат в бунгалата. Всяко дете си прибра дрешките, Катлийн също се обу и подреди протестиращата група деца в сравнително права редица за изкачване по хълма.

Запя песен с безкраен брой стихчета и децата с удоволствие я подеха, вървейки бавно по стръмния склон. И Катлийн отново се зачуди вътре в себе си на силната си любов към тези живописни места. Покритият с червен чакъл път към Маунтин Вю Инкампмънт ги облъхваше с горещи изпарения, всяка крачка вдигаше прах, но никой не би и помислял да се правят тротоари и по този начин да се нарушава естествената красота на планинската местност. Администрацията на лагера беше взела мъдрото решение да остави околността колкото е възможно дива и непокътната. За децата от домовете за сираци в големите градове този лагер беше единственият им шанс за истински контакт с природата с естествен пейзаж, напълно различен от смазващото ги обкръжение от огромни сгради и бетон.

Всеки сезон тук имаше своя собствена, неповторима красота, но тъй като тази година пролетта беше необичайно дъждовна, сега планината радваше очите с истинско богатство от нюанси на зеления цвят — специфичния зелен цвят на дъба, чинара, на бряста и бора. Пълзящи растения обвиваха в зелени драперии дърветата, а земята под тях беше покрита с буен храсталак.

Кингс Ривър течеше надолу пълноводна и бърза. В плитчините ѝ водата беше толкова прозрачна и чиста, че човек можеше без усилие да преброи камъчетата по дъното.

Катлийн обичаше всичко наоколо. Обичаше планината, дърветата и хората, които водеха обикновен, природосъобразен живот във фермите си сред тази пасторална среда.

Каква огромна разлика имаше между техния живот и нейния в Атланта, където ежедневието ѝ беше белязано с постоянен стрес и безжалостно напрежение. Като доставчик на модно облекло за голям универсален магазин от нея се очакваше непрекъснато да взема решения. Задължението ѝ беше да закупува стока за няколко отдела — младежко облекло, спортни дрехи за жени, луксозни рокли, палта, облекла за късния следобед, официални вечерни тоалети.

Но независимо от главоболията, свързани със специфичната ѝ работа, тя беше свикнала с нея и я обичаше. И когато в началото на лятото подаде молба за напускане, приятелите и колегите ѝ бяха истински изненадани.

— Кати, кажи на Алисън да престане да ме спъва. Прави го нарочно — оплака се покритата с лунички Грейси.

Катлийн се върна с трепване в настоящето и реагира автоматично:

— Алисън, как ще ти се хареса, ако аз започна да те спъвам? Престани.

— Тя първа започна — заспори Алисън.

— В такъв случай защо не дадеш пример и не покажеш на всички, че можеш да бъдеш добра и великодушна, вместо да отговаряш със същото?

— Окей.

Жарките слънчеви лъчи се сипеха върху гърба на Катлийн и когато грубо изработената от кедрова дървесина врата на Маунтин Вю се появи пред очите им, тя използва тениската си, за да попие капчиците пот, които се стичаха между гърдите ѝ.

Лагерниците бяха нервни и явно се нуждаеха от определената им почивка. Момичетата се разделиха от момчетата и уморено се отправиха към бунгалата си.

— Всеки да си вземе душ преди звънеца за вечеря. Ще се видим тогава. Лес, прибери си ръцете и престани да дразниш Тод — Катлийн ги изпрати до бунгалата им, после се отправи към сградите за възпитатели. Участието ѝ в управлението на лагера ѝ даваше право на

самостоятелно бунгало. Отвори леката врата и веднага включи вентилатора на тавана.

Останала без сили, тя се отпусна напречно по гръб на тясното легло, разтвори ръце и крака като парцалена кукла. Наложил си да диша бавно и скоро почувства как горещината и напрежението започнаха да се оттичат от тялото ѝ. Затвори очи и независимо от волята ѝ, мислите ѝ я върнаха обратно в Атланта.

Господин Мейсън, объркан и разтревожен от внезапното ѝ напускане, беше поискал да узнае причината. Не му каза истината. Не му каза, че не може да работи повече с Дейвид Рос.

Дейвид беше главният счетоводител на магазина на Мейсън и се занимаваше с цялото счетоводство — от закупуването на електрически крушки до огромната ведомост за заплатите. Беше взискателен към подчинените си, но любезен и приятен извън офиса. Катлийн се беше наслаждавала на общите им почивки пред чаша кафе и на няколкото случая, когато бяха обядвали заедно, обикновено сред група служители от магазина.

Но скоро обедите им станаха по-интимни, „неочакваните срещи“ — по-чести, случайните докосвания — по-продължителни. Отначало Катлийн смяташе, че засиленият му интерес към нея е чисто въображение, но скоро ѝ стана ясно, че той е напълно сериозен, а и не можеше повече да издържа на глада в очите му всеки път, когато я погледнеше.

Тя охлади отношението си към него и започна да отблъсква прикритите му опити за сближение. Дейвид Рос беше много интелигентен, красив — и женен. Имаше три деца и английско овчарско куче, което живееше с него и очарователната му съпруга в един от кварталите на Атланта.

Завършваше един от дългите и уморителни дни и Катлийн се чувстваше съвсем изтощена. Беше отваряла току-що пристигнали кутии със стока и бе проверявала съдържанието им по списъка за направените от нея поръчки. Магазинът беше затворен вече от час и почти всички служители се бяха прибрали по домовете си.

Дейвид влезе в офиса ѝ и затвори вратата зад себе си.

Усмихна ѝ се мило, приближи се до бюрото, опря се на него с широко разтворени ръце и наведе глава към нейната.

— Какво ще кажеш за една вечеря заедно? — Гласът му беше делови и прецизен като счетоводните му картони.

Катлийн се усмихна.

— Не тази вечер. Имах много тежък ден и съм уморена. Отивам си вкъщи, вземам си вана и веднага си лягам.

— Ще трябва все пак да ядеш нещо някъде — Дейвид не се предаваше.

— Мисля, че в хладилника има някакъв сандвич.

— Това не звучи твърде апетитно — той направи комична гримаса.

Катлийн извади чантата си от чекмеджето на бюрото и протегна ръка за блейзера на закачалката. Преди да може да го откачи, Дейвид хвана ръката ѝ. Обърна я с лице към себе си, взе ѝ чантата, сложи я върху бюрото и постави двете си ръце върху раменете ѝ.

— Фактът, че си уморена, не е истинската причина за отказа ти да излезеш с мен, нали?

Срещна спокойно погледа му.

— Не.

Той въздъхна тежко.

— Така си и мислех — пръстите му докоснаха с ласка бузата ѝ, но тя не реагира. — Катлийн, не е тайна, че те харесвам — това е повече от обикновено харесване. Защо поне не излезеш да вечеряш с мен?

— Знаеш защо, Дейвид. И това не е тайна. Ти си женен човек.

— Нещастно стечение на обстоятелствата.

— Съжалявам, но това не е мой проблем.

— Катлийн — простена той и я притегли по-близо до себе си. Тя се дръпна, но не можа да се освободи от силните му ръце. Дейвид реши да опита друг трик и запита:

— Ако не бях семеен, щеше ли да имаш желание да се виждаме?

— Въпросът е спорен. Ти...

— Знам, знам. Но ако не бях женен, щеше ли да искаш да се срещаш с мен?

Очите му настояваха за отговор и както винаги, Катлийн беше прекалено честна.

— Ти си привлекателен мъж, Дейвид. Ако не беше женен, да, щях да искам да те виждам...

Преди да може да довърши изречението си, той отново я притисна към себе си в отчаяна прегръдка. Ръцете му се обвиха около нея и я обхванаха като в клещи. Той наведе глава, за да впие устните си в нейните.

Дейвид умееше да целува. За миг Катлийн се поддаде на копнежа на жадните му устни. Ръката му се плъзна надолу до бедрата ѝ и той я притисна още по-силно към себе си.

Отчаяно се опита да го отблъсне. Направи няколко несполучливи опита да го удари силно с юмруци в гърба. После притисна длани срещу раменете му и го заблъска, като в същото време го риташе в глезените, докато най-сетне той я пусна.

Очите му бяха подивели от похот, дишаше тежко. Пристъпи към нея, но решителното изражение на лицето ѝ и зеленият лед на очите ѝ го спряха. Разбра, че си беше позволил твърде много.

— Стой настрана от мен! — каза тя задъхано, с пресекващ глас. — Ако ме докоснеш още веднъж, ще направя официално оплакване за сексуално преследване.

— Глупости. Дори и да посмееш да стигнеш дотам, кой ще ти повярва? Куп хора са ни виждали заедно. Ти предизвикваш. Аз действам. Толкова е просто.

— Ти си определено елементарен, ако не можеш да направиш разграничение между обикновени колегиални отношения и опити за прелъстяване! — извика тя гневно. — Ние сме колеги. Това е всичко.

— Засега.

— Завинаги, господин Рос.

Той се изсмя подигравателно, докато оправяше дрехите си.

— Ще видим.

Излезе от офиса ѝ, но Катлийн знаеше, че беше успяла само временно да го възпре. Вероятно планира следващата си атака. Седна на бюрото и покри лице с ръцете си. Сега какво?

Дявол да го вземе, той беше прав — нямаше да го обвини в сексуално преследване. Можеше да накара колегите си да застанат на нейна страна, но не искаше да влага време и енергия в това. Дори и да спечели, тя ще продължи да работи в магазина на Мейсън, а напоследък беше започнала да чувства, че той не ѝ осигурява достатъчно поле за действие. Всичко беше прекалено спокойно и

улегнало, прекалено консервативно. Искаше ѝ се да работи сред хора с прогресивно и новаторско отношение към модата.

Дейвид Рос беше последната капка, която преля чашата и ѝ помогна да вземе трудното решение да напусне сигурността на добре познатата рутинна работа и да се впусне в неизвестността.

Поне така беше обяснила пред себе си подадената молба за напускане. Отказваше да си признае, че беше предпочела да избяга, вместо да се опита да намери някакво разреше ние на проблема с Дейвид Рос. Откакто загуби родителите си, винаги решаваше проблемите чрез отстъпление и бягство. Някои неща бяха толкова ужасяващи, че единствената възможност човек да се справи с тях беше да обърне гръб и да си плюе на петите...

Необяснимо защо, лицето на Ерик Гуджонсън неочаквано се очерта пред затворените ѝ клепащи. Самоувереният му израз ѝ напомни твърде силно за Дейвид Рос. Какво всъщност имаше около привлекателните или дори не чак толкова привлекателните мъже? Дали не си мислят, че всички жени са готови да легнат веднага с тях? Да се отдадат на умели ръце и устни? Да...

Катлийн си наложи да забрави за внезапното сърцебиене. За частица от секундата се беше запитала как ли се чувства една жена, ако я целуне мъж с мустащи.

— По дяволите всичко това! — каза си Катлийн и се отправи към банята.

Взе си душ с хладка вода и специален козметичен сапун с овлажнителна съставка, а след като се изсуши, се напръска с дезодорант. Разпусна тежката си гъста коса и енергично я разреса. Поколеба се дали да я остави свободна, но реши да я събере в опашка, която върза със синя панделка. Дори и след потъването на слънцето зад планинските възвишения на запад вечерите продължаваха да бъдат топли. Къдриците, които обкръжаваха лицето ѝ, бяха все още влажни и се навиваха примамливо по гладката ѝ кожа.

Когато беше в лагера, не употребяваше много грим. Луничките, пръснати по носа и високите ѝ скули, само подчертаваха загорялата ѝ кожа с цвят на кайсия и насочваха вниманието към червеникавите оттенъци в кестенявата ѝ коса. Сложи си малко цветен гел на бузите под скулите, гребна на върха на малкия си пръст гланц за устни с

аромат на праскова и внимателно го постави на устните си. Сложи малко грим на дългите си черни мигли — беше готова.

Плъзна се в дантелени пликчета — бикини — единствения лукс, който си разрешаваше през лятото — и си обу униформения чифт тъмносини къси панталонки. За вечеря обаче обикновено сменяше тениската си с блуза. Какво ли не бих дала за една вечер, в която да мога наистина да се облека, както аз си знам! — помисли си тя с копнеж, докато си обуваше чисти бели къси чорапи и спортни обувки.

Пресече двора по посока към трапезарията точно когато прозвуча звънецът за вечеря. Децата винаги с нетърпение се редяха за ядене и тя се присъедини към тях.

— Хей, Кати! — извика ѝ един от другите възпитатели, Майк Симпсън, мускулест здравеняк, специализант по физическо възпитание в Арканзанския университет. Независимо от заплашителните му размери, децата го обичаха. Той умееше да се държи приятелски с тях и проявяваше безкрайно търпение. Тренираше ги в по-силови спортове, като футбол и волейбол.

— Здравей, Майк! — надвика Катлийн децата, които се трупяха пред входа в нестройни редици в нетърпеливо очакване да нахлуят в трапезарията.

— Харисънови искат да се отбиеш в офиса им преди вечеря. Чакаат те.

— Окей, благодаря — извика му Катлийн през рамо, докато слизаше по стълбите.

Зад гърба си чу гласа на Майк:

— Много смешно наистина. Кой от вас, момчета, ме оципа? Я да чуя?

Въпросът му беше посрещнат с буен смях.

Когато отваряше вратата към снабдената с климатична инсталация административна сграда на Маунтин Вю, Катлийн все още се усмихваше.

— Катлийн, ти ли си? — извика Една Харисън, когато чу лекото щракване на вратата.

— Да.

Катлийн пресече коридора и се отправи към вътрешния офис на Харисънови.

— Влез, скъпа. Чакаме те.

Тя вече стоеше на прага лице в лице с Ерик Гуджонсън, който се изправи от канапето, изработено в ранен американски стил. Беше с гръб към Харисънови.

— Катлийн Хейли, запознай се с Ерик Гуджонсън — каза Една. — Той е видеооператорът от UBC. Ерик, Катлийн е член на нашата управа. Тя е направо незаменима за лагера.

— О, вече се срещнах с госпожица Хейли. Днес следобед съвсем случайно се сблъскахме един в друг.

ВТОРА ГЛАВА

За миг ѝ се прииска да го удари по самодоволното лице, но не ѝ достигна смелост. Вместо това — заради приятелите си — каза учтиво:
— Здравейте, господин Гуджонсън.

— Влез и седни, Катлийн — обади се Би Джи. — Господин Гуджонсън иска да знае някои подробности за Маунтин Вю. Казах му, че историята на лагера може да бъде обяснена най-добре от теб — ти си живяла тук. Ще отидем на вечеря по-късно.

Тъй като Една и Би Джи седяха в единствените два фотьойла в стаята, Катлийн нямаше друг избор, освен да седне до Ерик на канапето. Докато сядаше, смутено придърпа надолу късите си панталонки.

— Как мина денят за теб, Една? — запита тя.

Тази семейна двойка ѝ беше много скъпа — всъщност те бяха заместили рано загиналите ѝ родители. И двамата бяха навлезли в шейсетте си години, но бяха здрави и жизнени. Любовта им към сирачетата, които идваха всяко лято в лагера, и грижите им за тях бяха трогателни.

Катлийн винаги мислеше за Харисънови като за нещо общо и — странно наистина — те си приличаха и физически. И двамата бяха ниски и закръглени. Очите на Една имаха топъл кафяв цвят, а тези на Би Джи бяха сиви, но с едно и също излъчване на открито доброжелателство. Походката им също беше еднакво целенасочена — дори жестовете им си приличаха.

Катлийн се съмняваше много дали някога някой от тях е допускал отрицателна мисъл дори и за най-безскрупулния човек. Те откриваха добрата и положителна страна у всеки и във всичко. Сега, докато си мислеше за това, Катлийн осъзна, че удивителната прилика между тях не беше толкова изненадваща предвид четирийсетте години съвместен живот.

— В едно от бунгалата имаше пробита тръба и цял ден се мотах с нея — говореше междувременно Би Джи. — Но смятам, че спестих

една надница на водопроводчик. Ще се разбере след ден-два — добави той със смях.

— Благодаря ти, скъпи — Една го потупа ласкаво по коляното. — Утре ти предстои да порботиш по тази капризна климатична инсталация.

— Чуваш ли, Ерик? — Би Джи разтвори преувеличено безпомощно ръце. — Тези жени никога не са доволни.

— О, ти! — възкликна тихо Една и бутна обичливо съпруга си ПО рамото. После прехвърли вниманието си към младия мъж, който следеше с интерес изблиците на обич между тях. — Ерик, Катлийн дойде в нашия лагер, когато беше на четиринайсет години. Не искам да те смущавам, Катлийн, но съм сигурна, че Ерик ще иска да чуе разказа ти. — В ласкавите ѝ очи имаше тревога, но усмивката на младата жена я успокои.

— Знаеш, че винаги говоря с удоволствие за Маунтин Вю.

Катлийн си наложи да се обърне с лице към Ерик. Близостта му силно я смущаваше — ясно изразената му мъжественост беше една реалност, която не можеше да игнорира и на която тялото ѝ неволно реагираше.

— Когато бях тринайсетгодишна, родителите ми загинаха при инцидент с лодка. Нямах роднини, нито братя или сестри. Приятели от нашата църква ме оставиха в сиропиталището в Атланта. За него се твърди, че е най-доброто в страната. Но ми беше трудно да се приспособя към новия си живот след годините, прекарани в защитена и наситена с обич семейна среда. Успехът ми в училище падна чувствително. Станах агресивна. Накратко — превърнах се в досадно, нетърпимо дете.

Би Джи се разсмя, но Една му отправи укоряващ поглед и смехът му заглъхна.

— Следващото лято от сиропиталището ме изпратиха тук. Реагирах отрицателно на идеята — както впрочем реагирах на всичко по това време. Смятах, че всички, включително и Бог, се отнасят към мен крайно несправедливо. Но това лято целият ми живот се промени.

В гласа ѝ звъннаха сълзи и тя отправи трепереца усмивка към Харисънови.

— Би Джи и Една не допуснаха да разруша живота си с озлобление и омраза. Научиха ме отново да обичам, като ме обградиха

с любов тогава, когато бях най-отблъскваща. Отново започнах да се държа като нормално човешко същество, а не като ранено животно. Дълга им огромна благодарност и знам, че никога не ще мога да изплатя дълга си към тях.

— Ти си го изплатила хиляди пъти досега, Катлийн — Една погледна Ерик през сълзите в очите си. — Катлийн идваше при нас всяко лято, докато порасна твърде много, за да бъде лагерник. Когато стана студентка, предложихме ѝ да идва при нас като възпитателка. Тъй като познава добре от личен опит болките и разочарованията на децата тук, тя се сближава с тях много полезно, отколкото всеки друг. Виждали сме я да постига чудеса дори и с най-отчуждени и трудни деца. Когато се освободи място в Съвета на директорите, предложихме го на Катлийн. Отначало отказваше, но ние настоявахме. И никой няма причини да съжالياва за подобно решение. Миналата година съвсем сама събра достатъчно пари за монтиране на две баскетболни табла и на климатична инсталация в трапезарията.

Катлийн почервения от тази според нея незаслужена похвала. Смущението ѝ се усили, когато вдигна очи и срещна втренчения поглед на Ерик.

Усетил притеснението ѝ, той насочи вниманието си към домакините.

— С удоволствие ще чуя повече за успеха ви тук, но точно сега умирам от глад. Ще можем ли да продължим разговора си в трапезарията?

— Ето едно момче по мой вкус! — възкликна весело Би Джи, като се изправи и плесна с ръце по бедрата си.

— Не разчитайте да разговаряте по време на вечеря, Ерик — предупреди Една. Малкото му име прозвуча леко и естествено. — Трапезарията ни не предразполага особено много към сериозни разговори.

Ерик се разсмя, хвана небрежно Катлийн за ръката и я поведе към вратата.

— Няма значение. За мен е важен и духът на лагера.

— О, ако търсиш духа на лагера ни, трапезарията е най-точното място — разсмя се Би Джи.

— Ще бъде ли нарушение на правилата, ако си внеса камерата в нея? — запита Ерик.

— За нас това няма никакво значение — отговори му Една. — Докато си тук, сам ще си определяш правилата.

— Благодаря ви, госпожо Харисън.

— Една — поправи го тя.

Погледна я с усмивка, която можеше да украси корица на списание.

— Една, ще изтичам само до колата си и ще се присъединя към вас след минутка. Запазете ми място на опашката, Би Джи.

— Непременно. Катлийн, защо не придружиш Ерик? Така ще бъдем сигурни, че няма да се лута в погрешна посока.

Катлийн отвори уста да протестира, но нима можеше да каже нещо, което да не прозвучи неучтиво? Неизвестно защо, не й се искаше да остава сама с Ерик. Може би защото чарът му прекалено силно й напомняше за Дейвид Рос. Или, както Ерик сам беше предположил, защото по принцип се отнасяше с подозрение към журналистите изобщо. В програмата на Маунтин Вю нямаше нищо скрито и може би защото лагерът й беше толкова скъп, настръхваше при мисълта, че някой може да започне да ровичка за скандал там, където няма такъв.

— Вие двамата побързайте — иначе ще си останете гладни. Няма да разрешим на никой да получи втора порция, докато вие не си вземете полагаемото — пошегува се Една.

Би Джи и Една се отправиха към трапезарията, хванати под ръка.

— Къде е колата ви? — запита Катлийн.

— Паркирана е до бунгалото ми.

Тя се обърна и пое по пътеката между дърветата към бунгалата, определени за гости.

Не беше далече, но докато стигнаха до паркирания му блейзър, остана без дъх. Може би защото извървя разстоянието прекалено бързо. Той, изглежда, усещаше, че не се чувства добре с него. Докато отваряше капака на багажника, стори й се, че вижда трапчинка на бузата му, прикрита отчасти от мустаците.

Той отвори черна пластмасова кутия, извади от нея патрон за видеокамерата. Катлийн никога не беше виждала отблизо видеокамера и беше заинтригувана против волята си.

— Ще можеш ли да носиш това? — Той посочи с глава нещо като дълга кръгла чанта.

— Разбира се — отговори тя веднага, протегна ръка и едва не я изкълчи, когато се опита да я вдигне. Не очакваше, че чантата е толкова тежка.

— Какво има вътре?

— Триножник.

— Тежи цял тон — оплака се Катлийн.

— Знам. Затова те помолих да ми помогнеш — намигна ѝ шеговито. — Освен това само аз имам право да докосвам камерата си.

Умело затвори капака с една ръка и двамата се отправиха обратно през двора към трапезарията. Не размениха нито дума, а и Катлийн много се съмняваше дали би могла да каже нещо. Докато стигнат, тежестта на триножника я остави почти без дъх.

Ерик кавалерски задържа вратата и тя успя да му хвърли гневен поглед, преди да влезе. Посрещнаха ги гласовете на двеста деца, събрани заедно.

— Къде да поставя триножника? — запита той, като оглеждаше помещението.

— Това е въпрос с повишена трудност, господин Гуджонсън — измърмори тя едва чуто.

— Тц-тц, госпожице Хейли.

— Ето ви и вас — Една прекъсна добре подбрения хаплив отговор на Катлийн, като се засуети около тях. — Ерик, защо не си монтираш съоръженията върху подиума? Там никой няма да те безпокои. Побързайте да си вземете храна и елате при нас на най-отдалечената маса. Там е сравнително по-тихо.

Ерик пое калфа от Катлийн и го остави заедно с камерата си на подиума.

— Да тръгваме ли? — Ерик потърка нетърпеливо ръце и посочи с глава към оставената на шубера храна.

— Разбира се — отговори хладно Катлийн. — Смятам, че ще бъдете изненадан от храната. По-вкусна е и от домашната.

— Точно сега всичко ще бъде добре дошло за мен. Цял ден не съм ял нищо и съм гладен като вълк.

— Да не се страхувате за фигурата си? — подхвърли тя подигравателно.

В очите му проблеснаха весели искрици, когато погледна надолу към нея.

— Не. Много по-голямо удоволствие за мен е да следя вашата.

Катлийн прехапа устни, за да задържи хапливия си отговор на нахалната му закачка. Трябваше да го представи на жените, които работеха в кухнята на Маунтин Вю и три пъти на ден осигуряваха на лагерниците и управата вкусна храна. По-голямата част от тях бяха достатъчно възрастни да бъдат майки на Ерик, но всички реагираха кокетливо на прекомерната му хвалба по повод на храната.

Много бързо чиниите им бяха натрупани с печено и зеленчуци. Катлийн протягаше ръка за чаша леден чай с мента, когато Ерик я хвана и демонстративно я помириса.

— От вас ли лъха аромат на праскови?

Праскови? Гланцът ѝ за устни? Пребори се с импулса да прекара нервно език по тях. Очите му съсредоточено оглеждаха лицето ѝ, като че ли се опитваха да открият нещо неуловимо.

— Праскови? — повтори тя невинно. — О, разбира се, плодовият сладкиш с праскови на таблата ви.

Вдигна към него очи с чувство на победител, за да установи с трепване, че той не приема обяснението ѝ. Топлината в очите му, приковани върху лицето ѝ, я изпълни с неясна тревога; дръпна ръката си няколко пъти, преди той да разтвори пръсти и да я освободи.

— Прекрасно. Обичам праскови.

Отговорът му засили вътрешното напрежение на Катлийн — неизвестно защо, тя откри в него нюанс на неясна заплаха.

Присъединиха се към другите възпитатели и Харисънови, които вечеряха на отделна маса. Ерик беше представен на всички и той се извини предварително, ако обърка или забрави някои имена през първите няколко дни.

Вечеряше с апетит, но любезно отговаряше на всички въпроси. Според Катлийн възпитателките бяха прекалено и отблъскващо внимателни към него, но Ерик се отнесе към всички по един и същ начин, независимо от това колко грознички или симпатични бяха.

Истински любимец на жените, помисли си тя язвително.

— Разкажете ни за себе си, Ерик — обади се Би Джи. Ерик сви скромно рамене.

— Няма кой знае какво за разказване.

— Хайде, хайде, Ерик, всички знаем, че си доста известен в своята област. Бил си в Азия, нали? — запита Една.

— Да, имал съм някои интересни командировки. Бях и в Саудитска Арабия по време на Пустинна буря.

— Били ли сте някога в опасност? — запита една от по-младите възпитателки със затаен дъх.

Ерик се усмихна.

— Няколко пъти. Обикновено снимам само горещи новини.

Колкото и да се опитвах, не можах да го накарат да разкаже някаква героична случка, а всички бяха убедени, че има такива. Преди да бъде изпратен в лагера, на Една ѝ е било съобщено, че Ерик Гуджонсън е един от най-добрите оператори на компанията и освен това е човек, който умее да прибави човешка ангажираност към всяка тема, независимо от шаблонния или изключителния ѝ характер.

След като привърши вечерята, Ерик се извини.

— Искам да направя няколко снимки, докато децата са все още сравнително кротки — каза той.

— Добра идея — съгласи се Би Джи. — Нещо да помогнем?

— Не, просто се дръжте нормално. Истински се надявам, че няма да привлече вниманието на децата. Искам да се държат, както в момента. Мога обаче да ползвам компетентната помощ на моя главен помощник — носач.

Катлийн не разбра, че има предвид нея, докато групата не замълча. Погледна го озадачено.

— Моята помощ? — възкликна тя учудено.

— Ако нямаш нищо против. Запозната си вече с апаратурата.

— Но аз само...

— Моля те, Катлийн, нямаме време за губене — прекъсна я той.

Тя погледна очаквателните лица наоколо и като разбра, че няма избор, го последва.

— Какво се опитваш да правиш? — запита го с гневен шепот, докато пресичаха трапезарията. — Знаеш, че нямам никаква представа от проклетите ти техники.

— Така е, но независимо от това, имам нужда от теб.

— Защо?

Стигнаха до малкия подиум, от който Би Джи обикновено правеше важни съобщения за цялата група. Ерик метна камерата на рамо и погледна през нея. На Катлийн ѝ направи впечатление, че не присви лявото си око. Зачуди се как фокусира зрението си.

— Стой неподвижно за минута! — заповяда ѝ той, като обърна камерата към нея.

Беше ужасена, когато нагоди лещите на камерата само на няколко инча от гърдите ѝ и започна да върти разните циферблати около тях.

— Какво? — отскочи шокирано назад.

— Казах да стоиш неподвижно — протегна свободната си ръка и я притегли по-близо.

— Ще махнеш ли това нещо от мен? Знам, че се мислиш за много интересен, но аз не съм на това мнение.

Той вдигна глава и я погледна нетърпеливо.

— Използвам само бялата ти блузка за балансиране на цвета.

— Какво точно означава това? — Беше частично успокоена, но все още подозрителна.

— Това означава — отговори ѝ той с бавен, премерен тон, с който човек обикновено се опитва да обясни нещата на някой глупак, — че в камерата има измерително приспособление. При всяко използване съм длъжен да проверя осветлението и да балансирам цвета срещу нещо изцяло бяло. Заявявам ти, че мотивите ми са напълно почтени.

— Защо моята блуза, а не, да речем, покривка за маса?

Единият ъгъл на устните му се дръпна нагоре в предизвикателна усмивка.

— Казах само, че съм почтен, а не глупак.

Катлийн мина бързо край него и тръгна обратно към масата. Когато се отпусна сърдито на стола си, Би Джи я запита:

— Всичко в ред ли е? Ерик готов ли е да започне да снима?

— Предполагам — измърмори тя и се въздържа да добави, че няма нищо общо с действията на господин Гуджонсън, дявол да го вземе!

През следващия половин час тя бърбеше безцелно с другите възпитатели и преднамерено не погледна нито веднъж към Ерик. Той съумя — независимо от ръста си — да остане почти незабележим, докато се движеше между масите и записваше лудориите на децата, които започнаха своите игри. Когато приключи, изсвири високо, за да привлече вниманието на всички. Гласът му гръмна в трапезарията:

— Казвам се Ерик. Иска ли някой от вас да се види по телевизията?

Реакцията естествено беше оглушителна. Катлийн наблюдаваше с отмъстително задоволство струпването на викащите едно през друго деца около него — всяко от тях изискваше да му бъде отделено достатъчно време да се криви пред камерата. Но както с всичко друго, той се справи и с това с присъщия си замах и компетентност.

Остави децата да лудеят пред камерата цял час. Накрая прекрати щуротиите, отнесе камерата си на подиума и се върна на масата при възпитателите, като бършеше покритото си с пот чело.

— Ти си или светец, или мазохист — засмя се Една. — Защо се самоподложи на такова мъчение?

— Вие сама ще разберете, че няма нищо по-сплашващо от лещите на една камера. Дори най-общителните си глътват езика пред нея и проявяват задръжки. Затова реших да ги оставя да се държат колкото си искат глупаво пред камерата, за да привикнат с нея. Утре вечер ще им пусна лентата на монитора. Надявам се, че по този начин магията на камерата ще се износи и те ще започнат да не ме забелязват. Този е единственият начин, който може да ми осигури техните естествени реакции.

— Сбъркал си призванието си, моето момче — обади се Би Джи. — Трябвало е да станеш детски психолог.

Прозвуча звънецът за лягане и както всяка вечер, в продължение поне на петнайсет минути децата ги обсипваха с протести и молби. Знаеха много добре обаче, че ще трябва да спазят часа за лягане и в края на краищата се отправиха към бунгалата си.

Всички възпитатели — с изключение на Катлийн, която имаше по-особени задачи в лагера — бяха задължени да проверят дали всяко дете е добре загърнато в леглото си. Разменени бяха пожелания за лека нощ и постепенно на масата останаха само Харисънови, Катлийн и Ерик.

— Ерик, тук ние ставаме рано — предупреди Една. — Закуската е в седем и половина.

— Няма страшно, ще бъда тук в седем и половина. Ще може ли до получа за през деня термос с кафе?

— Разбира се — каза Би Джи. — Как го искаш?

Белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

— Черно като катран и по-горещо от ада.

Би Джи го тупна приятелски по рамото и се разсмя.

— Все повече и повече те харесвам, момчето ми. Хайде, скъпа, уморен съм.

Една се надигна от стола.

— Катлийн, ти познаваш лагера най-добре. Ерик ще прекара следващите няколко дни с твоята група, ще наблюдава децата и заниманията им, ще опознава и лагера. Някакви проблеми?

Последва неудобна пауза, нарушавана само от щурците наоколо. Катлийн беше стресната от мисълта през следващите дни да бъде следена отблизо както от камера, така и от оператора зад нея.

— Катлийн? — Обезпокоеният глас на Една проряза тъмнината.

— Не, няма проблеми, защо да има... Опитвах се да измисля, някои интересни неща, които бихме могли да направим.

— И аз помислих за това — обади се Ерик. — Написал съм много свободен сценарий. В колата е. Ела с мен, за да ти го дам веднага. Сутринта ще можем да поговорим за възможността да изпълним на практика предложенията ми.

— Ето една добра идея! — възкликна Би Джи. — А сега е време за нас, старците, да си лягаме. Една?

— Окей. Лека нощ.

— Лека нощ — отговориха едновременно Катлийн и Ерик.

Възрастната двойка потъна в тъмнината. Тук, на върха на планината, нощта беше истинска — естествена и чиста. Тъмното ѝ кадифе не се нарушаваше от градски светлини, във величественния небесен купол не се врязваха надменно високи сгради. Небесният свод беше обсипан със звезди, за съществуването, на които човекът от града лесно забравяше, тъй като не ги виждаше — изкуствената светлина на обкръжението му го отдалечаваше от тях.

Катлийн кипеше вътрешно, но внимаваше да не достави допълнително удоволствие на Ерик Гуджонсън, като му покаже, че е успял да наруши вътрешното ѝ равновесие. Вървеше до него със сигурни стъпки по познатите пътеки и едва потисна смеха си, когато го чу да ругае приглушено, след като бе ударил главата си в нисък клон. Сега той носеше и камерата, и триножника, но за нейна голяма изненада, дишането му остана равномерно. Беше привикнал очевидно на този товар. Само да почака, докато утре приложи в действие някой

от плановете си! Те достатъчно бързо ще докажат кой е наистина здрав и силен.

— Ще отворя вратата на колата, за да имаме малко светлина — каза той и добави: — Мисля, че сценарият ми е тук някъде. — Освободи капака и внимателно постави камерата си в подплатената ѝ кутия.

Изправи се и се обърна с лице към Катлийн. Преди тя да разбере какво смята да прави, той постави ръце на гърба ѝ и я притегли към себе си. Наведе глава и леко я докосна с устни. После я целуна силно и бързо.

Катлийн беше ужасена.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите?

— Очевидно е какво — въпросът е излишен.

— Нито ми е приятно, нито ми е интересно, господин Гуджонсън. И ако този видеофилм не е от такова голямо значение за лагера, ще ви изпратя веднага да си опаковате багажа и да се махате оттук. Но за съжаление така, както са поставени нещата, съм принудена да работя с вас.

— Точно това си и мислех.

— Къде е този проклет сценарий?

— Няма такъв. Излъгах, за да те отведе сама в тъмната гора.

Катлийн му обърна разярено гръб и закри обратно в тъмнината.

Гласът му долетя до нея като подигравателно предизвикателство — или сладко обещание:

— Ще те видя утре сутринта, Катлийн.

ТРЕТА ГЛАВА

Началото на следващия ден не изглеждаше обещаващо. Катлийн не беше спала добре и настроението ѝ не се оправи, когато отиде на закуска и откри, че Ерик е вече там. Той се усмихваше, дразнеше децата, флиртуваше с възпитателките и изглеждаше отпочинал и жизнерадостен.

Катлийн обичаше домашно приготвените бисквити, които се топяха в устата, въпреки че обикновено не закушваше редовно. Тази сутрин обаче любимите ѝ лакомства имаха вкус на тебешир, който дъвчеше механично и промиваше с капучино. Миризмата на прясно препечен бекон и бъркани яйца съвсем не възбуждаше апетита ѝ. Като че ли само за една нощ целият ѝ свят се бе преобърнал наопаки. Вината беше на Ерик Гуджонсън и тя го ненавиждаше. Беше напуснала работата си, за да избяга от натрапването на мъж с прекомерно самочувствие. Сега ѝ се струваше, че Дейвид Рос не е нищо повече от любител в сравнение с Гуджонсън.

Само в най-тайните кътчета на ума си признаваше, че не беше останала равнодушна към внезапната му целувка. Беше бърза, почти игрива, но нежна. Когато усети устните му, удоволствие прониза гърдите ѝ, прониза я надолу до самия ѝ център и остави зад себе си незадоволено очакване като разтворена рана...

Сега, докато го наблюдаваше прикрито иззад гъстите си черни мигли, Катлийн си призна, че ѝ харесва. Всичко, което беше вършила от момента на тяхната среща, беше всъщност защитна реакция на неговото налагащо се мъжко присъствие. Очевидно на Ерик му харесваше да я предизвиква и да упражнява върху нея мъжкия си магнетизъм.

Катлийн реши да не допусне повече да я провокира и бързо направи плана си за деня. Беше способна, независима жена и до края на този ден той ще разбере това. Колкото до нейното отношение към него, ще се държи хладно, с професионализъм и ще отговаря на двусмислените му шеги със снизходителна толерантност.

Изправи се решително, погледна часовника си и изсвири заповеднически със свирката, вързана около врата ѝ.

— Всички от четвърта група, внимание: среща на стъпалата. Бързо!

Гордееше се с подчертаната увереност в гласа си. Отнесе таблата с чиниите до кухненския шубер с високо вдигната глава. Когато излезе навън и тръгна към групата си, Ерик се обърна с лице към нея. Опъна рамене назад и ѝ отдаде бързо чест под веселия смях на децата.

— Готов за действие, сержант.

Катлийн потисна изкушението да му отговори язвително; вместо това го запита любезно:

— Имаш ли всичко, от което се нуждаеш?

— Да, готов съм — заяви той тържествено.

На теб ти се струва така, помисли си Катлийн.

— Чудесно — каза на глас. — Хайде да тръгваме. Планът ѝ за днешния ден беше запълнен с изтощителни натоварвания. По този начин се надяваше да постави господин Гуджонсън на мястото му, но с разочарование трябваше да установи, че той се справя чудесно с всички изпитания. Изкачи стръмната скалиста пътека като коза, и при това с камерата на рамо, готов да я използва всеки миг. Как съумява да постигне това? — питаше се тя вбесена, отпусайки се върху тревата, когато спряха за почивка.

Междувременно Ерик снимаше децата, които пиеха вода, изтърсваха пясъка от гуменките си или се разхождаха в гората.

Катлийн се облегна на дървото зад себе си и затвори очи. Отвори ги стреснато, когато тежкото тяло на Ерик се отпусна до нея.

— Фюю! — Пое дълбоко дъх и попи потта от челото си с носна кърпичка. — Как се справяш с това всеки ден?

— Нима си уморен? — запита тя със следа от недоверчивост в гласа.

— Разбира се. Ти не си ли? Ако правя тези изкачвания всеки ден, ще си умра за седмица.

Тя му отговори с лек смях. Точка за нея ли беше това?

Когато се върнаха в лагера, обядваха набързо и се отправиха към стрелбището за упражненията с лък. Децата притиснаха Ерик с настояване и той да направи опит. Постижението му беше много по-добро от това на Катлийн и децата се струпаха около него, изпълнени

със страхопочитание, когато той многократно изпрати стрелата точно в центъра на мишената. После видеооператорът отново вдигна камерата на рамото си, снимайки усилията на децата, които се мъчеха да следват съветите на Катлийн.

Към средата на следобеда тя трябваше да преодолее част от отрицателното си отношение и да признае някои качества на Ерик, които заслужаваха уважение. Например той никога не забравяше защо е тук. Камерата беше като срасната с ръката му — много внимаваше с нея. Но истински я изненада умението му да се разбира с децата. Отговаряше със завидно търпение на многобройните им въпроси, шегуваше се с тях, дразнеше ги приятелски, с еднаква лекота им правеше строги забележки или ги утешаваше.

Когато даде знак със свирката си, че е време за плуване, децата се втурнаха към реката с възторжени викове. Докато тичаше с тях, Катлийн хвърли поглед през рамо и забеляза, че Ерик се връща към лагера. Потисна лекото си разочарование и насочи вниманието си към децата.

Под късите панталонки и тениската си носеше бикини. Съблече се и влезе заедно с децата в реката. Те веднага я включиха в игрите си и ѝ се наложи да се бори с тях, за да задържи главата си над водата, докато те групово се мъчеха да я потопят.

Най-сетне се смилиха над нея и я освободиха със смях и викове. Излезе от водата и прибра назад прилепналата по лицето ѝ мокра коса.

В този момент видя Ерик да стои на брега по бански, но с камера в позиция за снимка, насочена право към нея. Тя се поколеба, усмихна се неуверено и се обърна да направи забележка на децата да не лудеят прекалено.

Пресече плитчината и изстиска водата от косата си.

— Мислех, че си решил да приключиш за днес — каза тя с неравен глас. Искаше ѝ се Ерик да гледа някъде другаде, а не да оглежда тялото ѝ.

Той постави камерата си на безопасно място върху суха и плоска скала под сенчесто дърво. Дъхът ѝ замря при вида на тялото му. Килимът от къдрави руси косми, който покриваше гръдния му кош, надолу преминаваше в копринена ивица, която изчезваше в ниско разположения колан на сините му бански. Мускулестите му стройни

крака бяха загорели, както останалата част от тялото му, а това изтъкваше златото на русите му косми по тях.

— Трябваше да сменя лентата и да си облека бански.

— Ще влизаш ли във водата?

— Да. Не мога да издържа на изкушението. Едва не се стопих там, горе — посочи стръмния хълм, който бяха изкачили сутринта.

Когато Ерик влезе във водата, Катлийн се отпусна на брега. Той играеше по-грубо с момчетата, беше деликатен с момичетата, но никого не лиши от внимание. Не бе забравен дори Джейми, който цял ден вървеше по петите му като влюбено кученце.

Докато Ерик и децата лудуваха във водата, Катлийн прокарваше пръсти през косата си и почти я беше изсушила, когато видеооператорът най-после реши, че трябва да излезе на брега.

— Ако остана твърде дълго във водата, ще имам нужда от повече витамини — прошепна той и се отпусна на гръб до нея. Кожата на стомаха му се опъна стегнато и образува дълбоки кухини под ребрата. Гърдите му тежко се вдигаха и падаха, докато се мъчеше да урегулира дишането си.

Катлийн се засмя.

— Ти издържаш на натоварвания с лекота — и преди да разбере защо прави това, си призна: — Днес се опитах да те накажа, като те преуморя.

Той се обърна настрани и погледна към нея с пронизващите си сини очи. Тя не издържа и отпрати поглед към плискащите се в реката деца.

— Защо? — запита той тихо.

Не се усмихваше. Катлийн разтръска все още влажната си коса.

— Не знам. Може би защото изпитвам инстинктивно отвращение към всеки, който следва хората с камера на рамо, като че ли се опитва да ги хване в някакво компрометиращо положение. Класифицирах те като циник, който търси някакви скрити мотиви зад нашата програма. Лагерът е организиран от църквата и се поддържа главно с частни дарения. Една и Би Джи получават много малки заплати за труда си. Всяка есен и пролет приемат тук групи за професионални срещи, събирания и прочие. Парите, които осигуряват от тези дейности, се влагат директно в издръжката на лагера. Те приемат този летен лагер за деца — сираци като своя лична мисия, но са открити и за критика.

Предполагам, че те възприех като ловец на вещици там, където ги няма.

За нейна изненада, той се разсмя.

— Няколко години по-рано щеше да имаш право да мислиш така.

— О?

— Да, така е. Бях циник. Мислех, че светът и всичко в него вонят. Знаех отговорите на въпроса как могат да се оправят нещата, но не исках да ги споделям с никого. Това би ме смъкнало на същото ниско ниво, на което бяха всички останали идиоти, поставили си за цел да намерят изход от несправедливостта в света — присмя се горчиво на себе си и прехвърли няколко малки камъчета от едната в другата ръка.

— Защо си бил толкова ожесточен към света? — запита Катлийн.
— Аз имах извинение да приемам нещата по този начин. Отнеха ми родителите.

— Точно там е същността на въпроса. Нямах извинение. Според мен реагирах по този начин преди всичко от незрелост и скука. Бях прекрасен пример на моето егоистично поколение. Ако целият свят се беше ориентирал към самоунищожение, то аз бях решен да му покажа, че не ми пука ни най-малко дали ще отиде като едно цяло в ада или не. Ще се грижа само за Номер едно, т.е. за себе си.

— Какво те промени? Въпреки, че не съм много сигурна дали все още не си надут самовлюбен пуяк — добави тя.

Разсмя се на последната ѝ забележка, но после продължи замислено, със сериозен тон:

— Бях изпратен до Етиопия в командировка. Прекарах там шест месеца. Отидох убеден, че целият свят е грозен и отблъскващ.

— И там откри още по-голяма грозота?

— Не — каза той тихо. — Открих красота.

Тя поклати объркано глава.

— Не...

— Нека да обясня. Ако мога, разбира се. Един ден бях в лагер за бежанци. Господи, Катлийн, и да искаш, не можеш да си представиш нищетата и мизерията, която виждах. Бяхме безпомощни... Просто няма начин да се опише ужасът на разложението... — Прекара ръка над очите си, като че ли в неволно желание да изтрие спомена от видяното тогава. — Снимах бежанците и в окуляра на камерата си забелязах млада майка с бебе. Бяха минали всички възможни критични

нива на глада, наистина плачевна гледка, само кожа и кости. Но без да забележи, че я наблюдавам, жената изстиска последната капка мляко от плоската си гръд и постави зърното ѝ в устата на детето. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Детето протегна ръчичка и докосна леко бузата ѝ. Сякаш знаеше, че това беше последното, което тя можеше да му даде и ѝ благодареше.

Замълча, с поглед, втренчен неவிждащо пред себе си. Дори крясъците и смехът на децата бяха погълнати от силата на чувствата му.

— И сред цялата тази грозота открих нещо истински красиво. Не ми се иска да ти прозвучи твърде глупаво и поучително, но проумях, че ако човек се взре с достатъчно желание и усърдие в нещата около себе си, може да открие зрънце красота във всичко. В края на краищата може би си струва да се спаси светът дори и да е само заради едно дете.

Катлийн беше трогната от разказа му.

— Камерата ти сигурно открива нюанси, които са незабележими за другите.

— Ела — каза неочаквано той, хвана ръката ѝ и я вдигна на крака.

— Къде? Децата...

— Не, не се безпокой. Ще отидем само до камерата. На много малко хора разрешавам това. Надявам се, че ще го оцениш.

Поведе я към скалата, на която беше оставил камерата си. С ръце на кръста, той я огледа през присвити очи, после прехвърли поглед на тежката камера.

— Чакай да видим. Как да разрешим този проблем? Ако сложа тази камера на рамото ти, ще потънеш в земята под тежестта ѝ.

— Какво...

— Чакай! Намерих разрешение — щракна няколко ключа. — Окей, ела тук. — Постави ръка на талията ѝ и я придърпа така, че да застане с лице към камерата и очите ѝ да бъдат почти на нивото ѝ.

Изправи се сега на пръсти и намести дясното си око срещу окуляра. Виждаш ли монитора?

Катлийн изпълни напътствията му. Трудно ѝ беше да се концентрира след вълнуващото усещане на ръката му върху голия ѝ корем. Но окото ѝ откри малкия телевизионен монитор.

— Така ли изглежда? Все едно гледам черно-бяла телевизия. Мислех си, че е на принципа на обикновения фотоапарат — възкликна тя.

— Така е, ако снимаш филм, но с видеолента виждаш точно това, което ще се види на телевизионния екран, с изключение на цвета. Поради тази причина има нужда от настройка на белия цвят. Какво виждаш? Каж ми накъде да я изместя.

— Ами... — заколеба се тя. Виждаше само неясните очертания на дървото на няколко метра пред тях. — Не е на фокус — призна тя накрая.

— Ще се опитам да я фокусирам — каза той близо до ухото ѝ. — Дай ми знак.

Дънерът на дървото постепенно ставаше по-ясен — сега виждаше кората му с най-малки подробности.

— Готово! — възкликна тя развълнувано.

— Сега накъде искаш да я изместя — наляво или надясно? Нагоре или надолу?

— Малко нагоре, към клоните.

Той се приближи с половин стъпка към нея, за да настрои камерата, и топлият му твърд гръден кош докосна гърба ѝ. Ръката му се отпусна на рамото ѝ, докато настройваше лещите. Пулсът ѝ се ускори.

— Сега надясно — обади се тя със затаен дъх. — Още. Спри! Там има нещо... паяк и... огромна паяжина. Простира се от клон до клон. Той работи по нея. О, Ерик, можеш ли да го приближиш, искам да кажа, да го направиш по-голям?

Той се засмя и дъхът му раздвижи леко косата ѝ на тила.

— Разбира се. Но ще трябва отново да коригирам фокуса. Сега по-добре ли го виждаш?

— Да-а! Ето го! Фокусирай още малко. Съвършено! Той е съвършен!

— Искаш ли да запишеш „Един следобед от живота на паяк“?

— Сега не записваме ли?

— Не. Не съм натиснал бутона за запис.

— Ще имаш ли нещо против?

— Не, разбира се.

Когато започнаха да записват, Катлийн очакваше, че ще си прибере лявата ръка, но той я постави на скалата така, че сега тя беше притисната между студената ѝ повърхност и топлите вибрации на тялото му. Трудно ѝ беше да определи кое беше по-силно и непроницаемо...

— Какво прави? — прошепна той в ухото ѝ. За миг ѝ се стори, че мустаците му я докоснаха леко.

— О, той е чудесен. Истински красавец — почувства коленете му до бедрата си отзад и неволно намести крака към тези мускулести колони.

— Косата ти мирише на орлови нокти — прошепна Ерик. Този път нямаше грешка — устните му леко се движеха по ухото ѝ. Бедрата му се изместиха и едва сега Катлийн установи, че само тънката тъкан на нейните бикини и банският му делят телата им.

— Ерик — прошепна тя дрезгаво. — Мисля... че вече... снимах паяка. По-добре е да спрем — не беше сигурна какво точно има предвид — да спрат снимките или да прекратят опасната близост на телата си, която бързо се превръщаше в прегръдка.

— Окей — въздъхна той със съжаление.

Изключи камерата и малкият монитор в окуляра посивя. Тя отново се почувства в безопасност, пое дълбоко дъх и едва тогава се обърна към него. Все още обаче не беше в състояние да го погледне в очите.

— Благодаря ти — каза. — Беше чудесно.

— Наистина ли? — тихият му, леко дрезгав глас настояваше за честен отговор.

Вдигна бързо очи и те бяха пронизани и задържани от неговите. За миг останаха така, с очи, впити един в друг, после погледът му се плъзна надолу и се спря на треперещите ѝ устни. В следващия миг очите му отново се вдигнаха и разчетоха вътрешното ѝ вълнение, което се излъчваше от тях.

— Кати, Кати!

Тихият гласец най-сетне стигна до съзнанието ѝ, обгърнато в булото на желанието. Отстъпи назад и погледна разсеяно идващия Джейми.

— Кати? — повтори момчето несигурно. — Нещо не е в ред с краката ми, изтръпнали са.

Катлийн притисна с длани пламтящите си бузи и бързо погледна часовника си.

— О, боже! Пет и петнайсет е!

Ерик се разсмя, но тя не обърна внимание на смеха му, изтича до брега на реката, посегна за свирката си, която лежеше до дрехите ѝ, и силно я наду.

— Побързайте! Закъснели сме. Веднага се обувайте и се нареждайте за връщане в лагера.

Едва сега можа да обърне внимание на малката ръка, която потупваше нейната от известно време. Погледна надолу — отново Джейми. Тъмните му очи блестяха.

— Не е ли чудесно, че днес Ерик беше с нас, Кати?

Катлийн погледна неволно към скалата, където Ерик вдигаше тежката камера върху голото си рамо.

— Да — каза тя тихо. — Много хубаво беше.

* * *

Ерик привърши набързо с вечерята си и се зае да настройва телевизионния монитор, на който искаше да пусне заснетото до този момент. Беше обещал на лагерниците, че ще се видят и искаше да съдържа обещанието си. Много от децата направиха опит да оставят месото и зеленчуците и се нахвърлиха направо на шоколадовия пудинг с надеждата, че така ще застанат по-бързо пред телевизора.

Но Ерик бе категоричен:

— Няма да пусна филма, докато всички не си изядат вечерята.

Последва общ стон, но храната във всяка чиния беше лакомо излапана. Само след половин час всички деца се наредиха в полукръг пред подиума.

— Окей. Сега внимавайте в някои основни правила. Първото момче, което се изправи и попречи на някого да вижда, ще трябва да се бори с мен. Първото момиче, което направи същото, ще трябва да ме целуне — децата се превиваха от смях, но Ерик остана сериозен и запази заплашителното си изражение. — Изобщо не се шегувам. Ако всички се държите добре, всеки ще може да вижда. Окей?

— Окей! — отговориха децата в хор.

Ерик пушна видеолентата и веднага всички избухнаха в смях пред собствените си образи на екрана.

— Не е ли чудесен с децата? — възкликна Една. Тя, Катлийн и другите възпитатели все още седяха на тяхната маса с чаши с кафе и студен чай.

— Да, много е компетентен — съгласи се Катлийн.

— О, не се и съмнявам. Иначе не би работил за телевизията и нямаше да мине през толкова важни и отговорни командировки. Но би могъл да има артистичен темперамент и да се държи лошо с всички около себе си. А той се справя чудесно с децата.

Катлийн кръстоса ръце в защитен жест. Не искаше Ерик да бъде чудесен. Целенасочено затърси дефекти в него. Искеше ѝ се да греши, да направи поне някое малко нарушение. Съвършенството му я изпълваше с тревога. Присъствието му я тревожеше, той я тревожеше.

Откакто се бяха върнали с децата в лагера, не беше на себе си. За нейно силно огорчение, непрекъснато се хващаше, че преживява отново и отново кратката си близост с него през деня, спомняше си думите, които ѝ беше прошепнал в ухото, топлия му ароматен дъх, който галеше бузата и тила ѝ.

После си помисли, че се държи като глупачка. Беше зряла жена, твърде възрастна, за да ѝ спира дъхът и да получава сърцебиене всеки път, когато го виждаше пред себе си да върви към реката гол, само по бански.

Беше преодоляла изкушението да облече нещо по-различно от сините си къси панталонки и бялата трикотажна блуза. Но се поддаде на желанието да си сложи малко парфюм „Митсуко“. Не заради него, повтаряше си тя.

Ентусиазираното възхищение на Една от Ерик беше за нея предупреждение — не трябваше прекалено да се увлича по него. Той беше от друг свят, няколко години по-възрастен от нея. Колко възрастен? Трийсет? Трийсет и пет? Реално погледнато, възрастта нямаше значение. Дори и да беше по-млад от нея, щеше да бъде години по-възрастен по отношение на натрупания житейски опит.

Той, разбира се, е познавал различни жени във всяка част на света. Мъж с физическите качества на Ерик не можеше да остане дълго време самотен. Мъжествеността му се излъчваше от него като поток светлина, която не оставяше равнодушна никоя жена. Вероятно

единственият му проблем бе да освободи леглото си от тях, след като е привършил с интимността.

Против волята си, изведнъж си представи за миг Ерик върху широко легло. Но той не беше сам — някой беше с него. И този някой бе тя, Катлийн, напълно безпомощна... Устните му галеха врата ѝ. Мустаците му...

Но какво правеше тя? Катлийн поклати глава. Огледа се нервно и с облекчение разбра, че никой не беше забелязал странното ѝ поведение. Всички следяха нередактираната лента, която пускаха на монитора за втори път по тяхно желание.

Никой не забеляза кога Катлийн стана и излезе от трапезарията, като затвори леко зад себе си вратата. Никой — с изключение на Ерик.

Той я проследи с поглед, когато се отправи към края на голямата веранда и седна на горното стъпало с отпусната назад глава, за да може да гледа небето. Къдриците извън кока ѝ изглеждаха като копринени нишки на фона на бялата ѝ блуза.

Ерик затвори за миг очи и почти усети мириса на орлови нокти, с който косата ѝ бе завъртяла главата му днес след обед и го бе опиянила.

Трудно му беше да откъсне очи от фината ѝ фигура там, сред сенките. Върна погледа си към монитора заради възторжената си публика. Но не и мислите си. Те останаха там, при момичето на верандата.

Момиче? Жена? Поради неизвестна за него причина, нито едно от определенията, с които той обикновено класифицираше жените, не пасваше на Катлийн Хейли. Тя притежаваше качествата на всички други жени и все пак не беше една от тях. Притежаваше класа — нещо, което я правеше различна и невъзможна за категоризиране.

Имаше още нещо, което бе необяснимо. Тя не беше неговият тип. Харисънови му бяха казали, че работи в сферата на модата. Трябваше веднага да се досети. Кой друг можеше да носи чифт къси панталонки и свободна блуза, сякаш това беше най-модното облекло? До този момент дрехите на жените изобщо не го интересуваха. Предпочиташе ги голи. Освен това харесваше пищни тела.

А тя беше с почти момчешка фигура. Дългите ѝ стройни крака не се опитваха да предизвикват, но той се беше хванал, че наблюдава

играта на мускулите ѝ, докато вървеше пред него по планинската пътека сутринта. Гърдите ѝ бяха малки, но красиво оформени.

Хиляди дяволи! Фантазираше си за жена, която не изглеждаше достатъчно зряла. Харесваше жените, но ги харесваше голи, мълчаливи и в леглото. Никога не беше мислил за тях като за личности. Нито пък беше търсил някоя от тях заради удоволствието от общуването. А днес беше споделил с Катлийн мисли, неподредени дори в собствената му глава. Нейният начин на слушане беше изострил мозъка му, беше го накарал да види ясно неща, които преди бяха обвити дори за самия него в мъгла.

Снощната целувка не беше спонтанна. Беше я планирал до последната подробност. Искаше да притисне устни до нейните. Но вместо да задоволи любопитството му, тя го беше накарала да копнее за още една. Трябваше да разбере дали вкусът ѝ е наистина толкова добър, колкото кратката целувка му бе подсказала.

Лентата свърши и Ерик отговори с усмивка на ентузиазираното ръкопляскане на децата.

— Отново, отново! — скандираха те.

Ерик се засмя.

— Не, стига вече.

— Деца — надвика Би Джи шума и плесна с ръце. — Деца, време е за лягане, така че нека всички да тръгват към бунгалата си. Възпитатели, погрижете се за групите си. Всички прекарахме чудесна вечер. Нека да благодарим на господин Гуджонсън.

Децата с радост изкрещяха думичките на благодарност към него, като се възползваха докрай да бъдат толкова шумни, колкото им се искаше.

Катлийн се бе върнала в трапезарията. Ерик успя да се промъкне през тълпата до нея.

— Искане ми се да ти покажа днешните си снимки. Не са редактирани, но реших, че може би ще поискаш да видиш какво съм направил досега.

— Аз... — поколеба се. Не беше наясно дали искаше да остане насаме с него или не.

— О, хайде! — подкани я той. — Приеми идеята ми като покана за кино без пари. — Докосна я леко с юмрук по рамото.

Катлийн се засмя.

— Добре, ще изгледам днешните ленти.

Пожелаха лека нощ на другите възпитатели и на Харисънови, които забързаха към стаята си, като отклониха поканата на Ерик да останат — Би Джи заяви, че трябва да бъде в стаята си преди новините в десет часа. Жените от кухнята бяха измили чиниите и в сградата нямаше никой друг, освен тях.

— Ще започна с първата лента — каза Ерик. — Защо не загасиш светлините? Ще виждаме по-добре.

Катлийн отиде до голямото електрическо табло и щракна ключовете. Сега стаята се осветяваше само от разсеяната светлина на малката електрическа крушка в кухнята.

— Готова ли си? — запита я Ерик и ѝ се усмихна.

— Готова съм.

Видеооператорът пушна лентата и Катлийн седна до една от дългите маси на децата. Той се отпусна до нея, опря лакти на масата зад себе си и протегна дългите си крака напред. Катлийн погледна собствения си гол крак само на няколко сантиметра от бедрото му, но не го отмести.

Гледаха необработените сцени и бърбеха приятелски за настроенията, които беше успял да улови. Катлийн не можеше да не се размее, когато на екрана се появи покритото с лунички и потънало в сълзи лице на Грейси. Падайки по време на сутрешното изкачване, си бе ударила коляното и дълго бе оплаквала получената дракотина.

— О, Ерик, колко си жесток! — порица го Катлийн през смях.

— Възможно е да си права. Но не можах да надвия изкушението да я снимам. Обзалагам се, че един ден, когато порасне, махне тези скоби и си сложи контактни лещи, ще засенчи всички около себе си — ръката му се отпусна леко върху рамото на Катлийн.

— Надявам се. Тя заслужава малко щастие. Родителите ѝ и малкото ѝ братче са загинали при автомобилна катастрофа, а самата тя е прекарала месеци на легло с жестоки наранявания. Била е осемгодишна и колкото и тъжно да звучи това, счита се, че осемгодишно дете е твърде голямо за осиновяване. Вероятно ще живее в сиропиталище, докато стане на осемнайсет, когато, надявам се, ще може да отиде в колеж.

— Господи, какъв ужас!

Катлийн въздъхна.

— Да, така е. По-голямата част от децата тук са станали сираци при подобни обстоятелства. Някои от тях имат по един родител, обикновено бащата, който обаче не е в състояние да ги гледа. Много малко са родени в дом за самотни майки или са загубили родителите си още като бебета. По-голямата част от бебетата обикновено лесно се осиновяват.

Точно в този момент на екрана се появи лицето на Джейми в едър план.

— Джейми е изключение от това правило. Той е дете на самотна майка, която го дава за осиновяване още при раждането му. Но никой не го е поискал, защото е мелез.

Ръката на Ерик се плъзна по рамото ѝ към врата в успокоителен жест, който премина в ласка.

— Той ти харесва много, нали?

— Да, прав си. Стремя се да не го показвам, но е така — радваше се, че на Ерик се наложи да стане, за да смени лентите. С мъка се бореше с изкушението да се сгуши в него.

Той пусна четири ленти, по двацет и пет минути всяка, и всеки път, когато ставаше, за да ги сменя, се връщаше на мястото си и поставяше ръката си на врата ѝ, рамото или гърба ѝ. Всъщност през цялото време ръката му я докосваше.

Катлийн скри лицето си в длани, когато на екрана се появи нейният паяк. Двамата се смяха на погрешните движения на камерата — паякът сякаш танцуваше по мрежата си.

— Радвам се, че не ми е хрумвало да ставам видеооператор!

— Беше затруднена — не можеше да държиш камерата сама. А моето извинение е, че не виждах какво снимам — приближи се до нея и докосна с устни ухото ѝ. — А и бях оправдано разсеян. — Устните му докоснаха леко бузата ѝ. Точно в този момент видеото прищракна — лентата бе свършила. — По дяволите! — изруга той тихо и стана.

Катлийн се изправи. Коленете ѝ трепереха.

— Трябва да си тръгвам... — гласът ѝ нервно потрепна.

— Не. Има още една лента. Седни на мястото си! — заповяда ѝ той.

Катлийн нямаше волята да му противостои, а и, честно казано, не беше сигурна, че го иска. Отново се отпусна на пейката. Когато се върна на мястото си, Ерик смело обгърна с ръка раменете ѝ.

В продължение на няколко минути двамата мълчаливо наблюдаваха лудориите на децата в реката. Екранът остана празен няколко секунди и после Катлийн пое стреснато дъх, когато се видя бавно да излиза от водата.

Беше в центъра на картината на фона на дърветата, които растяха по отсрещния бряг. Зелената им завеса подчертаваше всяка извивка на тялото ѝ. Излизаше от водата с естествена, предизвикателна грация. Изглеждаше почти гола. Мократа ѝ коса беше съблазнително прилепнала към врата и раменете ѝ — като пръсти на любовник... Искрящата на слънцето вода се стичаше по ръцете и краката ѝ, по гръдния ѝ кош, по стомаха и корема ѝ, проблясващите капчици изглеждаха като диаманти, пръснати по кожата ѝ. Колебливата усмивка, с която го беше погледнала тогава, на лентата изглеждаше примамлива — боязлива, но подканваща.

Екранът отново посивя и настъпи тежка тишина. Неспособна да се помръдне, Катлийн продължи да гледа втренчено право пред себе си. Лентата най-сетне свърши и видеото прищрака — все едно че гръмна оръдие. Но тя остана неподвижна на мястото си с лудо биещо сърце: опитваше се да събере остатъка от енергия в тялото си.

Ерик докосна лицето ѝ с гърба на ръката си и в тъмнината със сигурни пръсти обърна брадичката ѝ към себе си.

— Тази лента ще бъде за частната ми видеотека — прошепна той, преди да наведе глава, за да докосне устните ѝ.

Отблъсна го с мъка от себе си. Скочи бързо и се отправи към подиума.

— Видеото ти...

Той я настигна с един скок. Ръката му посегна към нея с невероятна бързина и се склучи около кръста ѝ.

— Забрави го — каза рязко. Притисна я в ръцете си. Освободи умело кока ѝ и зарови пръсти в тежката коприна на косата ѝ. Дръпна главата ѝ назад и я принуди да го погледне. — Забрави всичко. Мисли само за това.

Целуваше я, а мустаците му я гъделичкаха и възбуждаха, докато и тя разтвори устни в самозабрава.

Без дори да разбере как стана това, ръцете ѝ покриха лицето му с трептяща ласка, а после пръстите ѝ се вплетоха в тази прекрасна руса коса, докоснаха кичурите, които падаха върху яката му.

Устните му се движеха върху нейните и съвсем естествено тя отговори на тези страстни, възбуждащи движения и притисна тяло до неговото. По-скоро почувства, отколкото чу спирането на дъха му в гърлото, той прошепна името ѝ. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, спряха се за миг на тънката ѝ талия и се придвижиха до меката извивка на бедрата ѝ. Обхвана ги в шепи и още по-силно я притисна към себе си.

Устните му се заиграха с меката част на ухото ѝ и се спуснаха в чувствената пътечка надолу по врата ѝ.

— Какъв е този аромат? — прошепна той и Катлийн простена, когато усети устните му в чувствителния триъгълник в основата на врата си.

— „Митсуко“ — прошепна тя.

— Никога не съм го чувал.

— Никога?

— Никога. Но вече няма да го забравя.

Ръката му се придвижи нагоре по гърдния ѝ кош. О, господи, да, да! Ръката му покри гърдта ѝ. Дланта му я обхвана и прилегна върху нея, като че ли беше създадена точно за това. Тя започна бавни, изследващи кръгови движения, които спираха дъха ѝ и я потопиха в неизпитвана досега еуфория. Устните му си играеха с ухото ѝ и я изпълваха с непознато удоволствие, когато изведнъж той запита дрезгаво:

— Къде искаш да отидем?

— Какво? — запита тя разсеяно, с едва чут глас.

— В твоето бунгало или в моето?

Думите му най-сетне проникнаха през гъстата мъгла на възбудата и сякаш я поляха със студена вода. Този обикновен въпрос угаси моментално пламъците на страстта, които вече горяха тялото ѝ и палеха духа ѝ.

Отблъсна се от него и опита да напълни дробовете си с кислород, като направи няколко дълбоки, неравномерни вдишвания.

— Катлийн, какво?

— Аз не мога... не мога... да бъда с теб — каза тя бързо, преди да се поддаде отново на чара му.

— Но защо, по дяволите? — спря се, погледна я за момент, преди да продължи тихо: — Съжалявам. Не беше редно да те питам. —

Поклати глава разочаровано и прокара пръсти през косата си, все още разрошена от ласките ѝ. Засмя се нервно. — Все пак трябваше да ме предупредиш преди петнайсет минути, че днес си в „онова време от месеца“...

Не можа да разбере веднага думите му. Ако не беше толкова тъмно, щеше да забележи колко я беше смутил с предположението си, но по-добре беше да си мисли, че е неразположена, отколкото да разбере действителната причина, поради която не можеше да бъде с него.

Ерик пристъпи напред и обгърна лицето ѝ с ръце.

— Лека нощ — прошепна той нежно и я целуна леко по устните, а после по челото.

— Лека нощ — промълви тя. Едва се сдържаше да не се втурне навън — погледът му я изгаряше...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Имам чудесно предложение! — възкликна Една на закуската следващата сутрин.

— И какво е то, скъпа? — запита Би Джи, като ухапа една бисквита.

— Катлийн да заведе Ерик на вечеря в Кресънт Хотел.

Вилицата на Катлийн изтрака по чинията ѝ и тя стреснато вдигна глава — срещу нея в сините очи на Ерик проблясваха весели искрици.

— Какво представлява Кресънт? — запита той Харисънови, без да сHEME втренчения си поглед от Катлийн.

— Ерик, сигурна съм, че много ще ти хареса. Това е хотел в Юрека Спрингс, построен през 1880 година и реставриран до оригиналната си викторианска елегантност. Ресторантът им е разкошен!

— Аз не... — започна Катлийн.

— На какво разстояние отук е Юрека Спрингс? — прекъсна я Ерик.

— Само на около трийсет мили, но обикновено е нужен цял час, за да се стигне дотам. Тук няма супермагистрала — засмя се Би Джи. — Но ти наистина трябва да видиш градчето. Наричаме го Американската Швейцария. Юрека Спрингс е разположен направо на върха на планината. Къщите и сградите са странни на вид, обикновено на няколко етажа. Единият от тях може да бъде на нивото на улицата, а гърбът на къщата да се подкрепя от опори с височина десетина метра.

— Убедихте ме — възкликна Ерик ентусиазирано. — Чувал съм за Юрека Спрингс, но никога не съм бил там.

— Чудесно. В такъв случай въпросът е уреден — откликна Една.

— Почакайте! — Катлийн почти извика, но когато три чифта очи се обърнаха към нея, лицето ѝ почервения. — Не мога да тръгна просто ей така. Искам да кажа... децата... тази вечер... против правилата е.

— Ти си член на управата. А членовете на управата не нарушават правилата — Една се усмихна. — Трябва да дадем на Ерик малка

почивка. Той едва ли е свикнал като нас на продължителна изолация от цивилизацията.

Катлийн погледна Една с подозрение. В казаното от нея имаше логика — напълно вероятно беше Една наистина да иска да даде възможност на Ерик да забрави поне за една вечер шумната лагерна трапезария. Но еднакво вероятно беше това предложение да е опит за старомодно сватосване. Нямаше любезен начин за отклоняване на предложението за свободна вечер, така че на Катлийн не оставаше нищо друго, освен да преглътне буцата, заседнала на гърлото ѝ, и да каже тихо:

— Сигурно няма да е лошо малко да се поразходим.

— Можете да тръгнете веднага щом върнеш децата днес следобед — продължи Една с оживлението на човек, довел до успешен край една добра мисия. — Ерик, в хотела има и приятен изолиран клуб в приземния етаж с дансинг.

— Звучи все по-добре и по-добре — каза Ерик на Харисънови, после им обърна гръб и намигна на Катлийн.

О, боже, простена тя в себе си. Тази сутрин ѝ беше нужно да събере целия си кураж, за да влезе в трапезарията за закуска след снощното си поведение. Какво ѝ бе станало? Трябва да се е побъркала. Беше го спряла точно навреме, но го допусна прекалено близо до себе си — разреши му много повече, отколкото беше разрешавала на когото и да било досега. А го познаваше само от два дни! Готовността, с която тялото ѝ реагираше на ласките му, независимо от волята ѝ, я изпълваше със страх и несигурност.

Но уверена в собствените си морални принципи, тя намери начин да се оневини. Начинът, по който ръцете му галеха тялото, лекотата и фамилиарността на движенията му подсказваха добро овладяване на прецизна техника в отношенията с жените. Устните му върху нейните и по тялото ѝ, възбуждащата сила на прегръдката му — нямаше и съмнение в честото им практикуване. Усети податливостта ѝ на чара му и не пропусна да направи капитал от това. Беше ѝ разказал впечатляваща история от командировката си в Етиопия и тя се беше поддала на емоционалното изнудване, както съпругите на някои от първите заселници са се захласвали пред демонстрациите на някой набеден лечител. Колко ли пъти беше използвал същата тази история,

за да преодолее бариерите между себе си и жената, която иска в леглото? А и напълно възможно е в този разказ да няма и капка истина!

Катлийн се уважаваше прекалено много, за да си разреши случайни връзки, които не водеха доникъде, да допуска отношения, които с нищо не я обогатяваха и водеха до самозаблуда, разочарования и болка, за да остане накрая само болезнено чувство за празнота. Не се ли беше борила с Дейвид Рос като тигрица именно заради това?

Преди да потъне в неспокоен сън снощи, Катлийн си обеща, че следващия път, когато Ерик се опита да ѝ посегне, ще му каже достатъчно ясно и разбрано за нежеланието си да бъде въвличана в каквито и да било романтични преживявания.

А сега Една им урежда среща! И тази среща ще се проточи с часове, ако пътуват до Юрека Спрингс по двупосочната магистрала, която лъкатушеше неуморимо през стръмната планинска местност!

Със смесица от облекчение и съжаление разбра, че днес Ерик е решил да придружи групата на Майк Симпсън — смятаха да отидат с коне до другата страна на планината, екскурзия, която щеше да трае целия ден. Катлийн не можеше да си представи как Ерик щеше да носи камерата си, но беше сигурна, че ще се справи. Той е рядко талантлив човек, мислеше си тя саркастично, като го наблюдаваше да пресича двора с апаратурата си и няколко любопитни деца по петите му.

Денят мина бързо и групата на Катлийн изкачваше уморено хълма към лагера, когато се срещнаха с хората на Майк. Тайно се надяваше, че Ерик ще бъде достатъчно изтощен от многочасовата езда и ще се опита да отклони излизането им тази вечер. Но той ѝ извика, усмихнат и жизнерадостен, както винаги.

— Хей, Катлийн, почакай — размени няколко думи с Майк, разроши весело косата на момченцето наблизо, което го наблюдаваше с обожание, и погали ласкаво едно момиченце под брадичката, преди да изтича към нея.

Бялата му трикотажна риза бе просмукана от пот, а овлажнената коса — залепена за челото му, но когато присви очи в усмивка, силата на чара му отново я покори.

— Как мина денят ти? — запита той.

— Прекрасно. А ти липсваше на децата — *и на мен, дявол да го вземе*, призна тя в себе си. — Как мина ездата?

— Известно време не ми беше лесно, но после му хванах цаката — изглеждаше възхитително скромен.

Настойчивият му поглед я смути — знаеше много добре, че изглежда на не повече от дванайсетгодишна, с коса, вързана на две опашки, къси панталонки и спортни обувки. Дали той си спомня случилото се снощи? Едва изрече този въпрос към себе си и очите му се спряха на устните ѝ и сякаш замряха там. Да, спомняше си, и то добре. Катлийн почувства, че се изчервява под силния си загар.

— Как се справи с камерата? — запита го тя с любопитство.

Ерик се засмя, зъбите му проблеснаха на почернялото лице.

— Тя язди на седлото пред мен.

— Много хитро.

— Научих се да импровизирам — засмя се отново. *Какво беше онова там под мустаците му — трапчинка?* — Колко време ти е нужно да се приготвиш? — смени той внезапно темата.

— Все още ли искаш да отидем? — попита тя. — Не сме длъжни да ходим, знаеш това.

— Знам. Но искам да отида — наведе се към нея и прошепна: — Защо, мислиш, изявих желание да участвам в тази проклетата екскурзия? Знаех, че не мога да бъда с теб през целия ден в очакване на вечерта и да държа ръцете си настрана като добро момче. Доколкото разбирам, програмата на лагера не включва обучение по любов, нали?

Какво стана с онези внимателно подбрани и многократно репетирани думи? Къде се скриха всички онези епитети, които ѝ звучаха така добре и на място? Солидната логика се разпадна и на нейно място се утаи приятна възбуда. Езикът ѝ отказа да действа, още по-малко да произнесе запаметения наизуст хаплив отказ със съответното възмущение.

Нямаше сили да срещне погледа му. Той я изпълваше с неясна тревога и беспокойствие, хипнотизираше я. Зелените ѝ очи се отправиха към дърветата, към пилона със знамето, което висеше унило в горещия следобед, към лагерниците и възпитателите им наоколо, които уморено се прибираха в бунгалата си.

— Около час?

Хвана къдрица от косата ѝ между два дълги гъвкави пръста. Опъна я леко, преди да я постави ласкаво зад ухото ѝ.

— Четирийсет и пет минути — прошепна дрезгаво, преди да се обърне на пети и да се отпрати към бунгалото си.

Мислите ѝ лудееха бясно в главата ѝ, докато бързаше към своето. Какво ще облече? Тук нямаше нищо подходящо! Помисли с копнеж за гардероба си в Атланта — пълен с модни рокли, великолепни обувки и богат избор на аксесоари. Благодарение на работата ѝ не ѝ беше трудно да се снабдява изгодно с всичко това.

Сега се вторачи с отчаяние в тесния си гардероб и простена вътрешно. Памучната щампована рокля — шемизета или муселинената рокля с дълбоко деколте без ръкави? Прехапа устни в нерешителност. Щампата беше мека, простичка и приятна. Както и безопасна. Роклята без ръкави беше мека, семпла и секси. Не толкова безопасна. Продължи да се колебае и след душа.

Най-сетне смъкна деколтираната рокля без ръкави от закачалката. Муселинът легна на тялото ѝ като лек облак. Корсажът беше скроен като камизола. През голите ѝ рамене минаваха поръбени с дантела презрамки с ширина около 3 сантиметра. Двете части на предницата се замятаха една върху друга и се закрепваха от всяка страна с две редици перлени копчета, които завършваха на талията ѝ. Така върху гърдите ѝ лягаха два слоя прозрачна тъкан. Полата на роклята беше богато набрана, но тя си сложи къс комбинезон и кремави пликчета като слаба защита срещу прозрачността на плата. Морскозеленият цвят на роклята подчертаваше цвета на очите ѝ и подсилваше медно кайсиевия нюанс на кожата ѝ.

Плъзна босите си крака в единствения чифт сандали с високи токчета, които беше донесла тук. Не обичаше да носи чорапогащи в летните горещини, но беше обръснала краката си гладко и сега ги намаза с лосион, който омекоти кожата ѝ и ги направи приятни при допир.

Вдигна косата си нагоре в кок на върха на главата си и я закрепил там с дълга златна шнола, украсена с черупка на наутилус. Постави в пробитите си уши малки златни обеци. Когато Ерик почука на вратата, вече си слагаше парфюм „Митсуко“.

Ръката ѝ инстинктивно подскочи към основата на врата, където пръстите ѝ почувстваха бързото туптене на сърцето ѝ. Престани с това — заповяда си тя. Беше много по-нервна от времето на първата си среща с един млад мъж още докато живееше в сиропиталището.

Все пак успя да убеди непослушните си крака да пресекат стаята, фигурата на Ерик запълваше отвора на вратата на фона на сгъстяващия се навън сумрак.

— Здравей! — каза тя с престорена небрежност.

Той не направи опит да прикрие чувствата си. Устата му остана отворена под смешен ъгъл, докато смаяните му широко разтворени очи поглъщаха тялото ѝ.

— Това същото момиче ли е, което само преди час беше с коса, вързана на две опашки отзад?

— Преди четирийсет и пет минути — коригира го тя шеговито.

Лицето му възстанови нормалния си израз и той я дари с ослепителната си усмивка, от която ѝ се завиваше свят. Досега го беше виждала облечен само в дънки. Банският трудно би могъл да бъде приет за облекло. Видът му сега направо спря дъха ѝ. Панталони с цвят на камилска вълна обгръщаха плътно — като собствена кожа — бедрата и ханша му. Двата крачола се пречупваха над лъснати до блясък леки обувки с прецизност, която може да се постигне само при шев по поръчка. Тъмносин блейзър покриваше силните му рамене. Той постави ръце на кръста си и отново я огледа одобрително.

— Вие, госпожице Хейли, сте наистина смайваща личност. Тук — Ерик посочи лагера зад себе си с глава — като нечия красива малка сестричка. Сега изглеждате като красивата... въ...

— Какво?

— Няма значение — простена той. — Това, което исках да кажа, можеше да ме вкара в беля. Хайде да тръгваме.

Изведе я през вратата и двамата тръгнаха към блейзъра, паркиран на няколко метра от бунгалото ѝ.

— Надявам се, че познаваш местността. Дойдох тук, като следях с едно око пътя, а с другото — някаква остаряла карта.

Катлийн се разсмя, докато седеше в колата.

— Познавам я, но за това ми бяха нужни години. Само хората, които живеят в този район, могат да твърдят, че познават добре пътищата наоколо.

— Вярвам им — съгласи се той. — Сега накъде?

Катлийн му даде необходимите упътвания и се отпусна на облегалката, която беше още топла от слънцето. Лек поток въздух от климатичната инсталация скоро промени въздуха.

— Не ми изглеждаш човек, който предпочита кола от този тип — каза тя замислено.

Ерик се разсмя развеселено и посегна към радиото.

— А каква кола би ми отивала според теб? — намери подходяща музика и протегна ръка, докато пръстите му докоснаха голото ѝ рамо и я разтрепериха отвътре.

— Вероятно „Miata“. Или може би „Корвет“.

Разсмя се отново, този път по-силно. Смехът му беше толкова естествен, така лек, така типично мъжки. Той буквално извираше от гръдния му кош.

— Какво ще кажеш за „Додж“?

— Шегуваш се!

— Не. Тази кола е собственост на телевизионната станция. Фактически, когато съм в Щатите, карам фургон „Додж“. Нищо луксозно, никакви матраци, покрити с кожа, никакви рисунки отвън. Но е много подходящ за апаратурата ми — изключително практичен.

— Не мога да повярвам — призна си Катлийн. После, като вдигна коляно на седалката и се обърна леко към него, запита: — Живееш в Сейнт Луис, нали? — Харисънови поне ѝ бяха казали така.

— Да. Чувала ли си някога израза „О и О“?

— Не — поклати тя глава.

— Естествено е, след като не работиш в телевизията. „О и О“ е съкращение за притежание и експлоатация. Отнася се за телевизионни станции, собственост на телевизионните мрежи. Според правилата на FCC всяка телевизионна мрежа може да има пет VHF телевизионни станции. UBS притежава тази в Сейнт Луис. Всъщност това е само един адрес за мен. Обикновено ме изпращат навсякъде, където имат нужда.

— Интересно. Страхувам се, че не знам много за телевизионната индустрия.

— И аз толкова знам — усмихна се той. — Единственото, което мога да твърдя, че познавам, е камерата ми и начинът на работа с нея. Имам желание да снимам истински, не само да предлагам някой и друг кадър за илюстрация на новините. Разглеждам зависимостта ми от тях в момента като обикновено чиракуване. Един ден ми се иска да имам моя собствена продуцентска компания, която да представя на света оригинални търговски реклами, филми, свързани с някои клонове от

промишлеността, и други подобни. За съжаление това изисква много голям начален капитал.

— Предполагам, че на ценен служител като теб се плаща добре.

— Така е, но не и прекалено добре. Момчетата на славата са онези пред камерата, а не хората зад нея — показалецът му потупа шеговито върха на нека й. — Сега е твой ред. Не знам нищо за „търговията на дрипи“.

Катлийн се разсмя от сърце и се впусна в кратко описание на работата си, но — за нейна изненада — той показа естествен интерес и й зададе интелигентни въпроси, които я накараха да се отпусне в оживен разказ за работата си.

— Посещавам обикновено няколко модни разпродажби на година — не само в Атланта, но и в Чикаго и Далас. Често ходя в Ню Йорк.

— Това звучи страхотно — той беше истински впечатлен.

— Е, не чак толкова много — засмя се тя. — Често ми се налага да омилостивявам шивачката, която трябва да поправи дрехата според изискванията на клиентката дори и тогава, когато всяка поправка изглежда невъзможна. А и винаги се появява някоя богаташка, която на всяка цена трябва да има рокля за официалния прием на клуба си. Тя ме поставя в зависимост от милостта на отговорничката на склада, която обикновено е със сърце от камък. Отговорничките по продажбите непрекъснато свършват стоките, които производителите твърдят, че нямат повече на разположение. — Катлийн направи пауза да си поеме дъх. — Стига ли ти всичко това дотук?

Ерик се разсмя.

— Но ти ще се върнеш през есента, нали?

Внезапното напомняне, че няма къде повече да се връща, я стресна и тя бързо погледна встрани.

— Да — отговори му неясно. Не й се искаше да обяснява защо беше напуснала магазина на Мейсън.

Ерик усети смущението й, отклони очи от пътя и се вгледа в нея с присвити очи.

Катлийн нарочно смени темата на разговора, като каза:

— Намали малко тук. На кръстопътя ще трябва да завиеш наляво.

* * *

Сградата на Кресънт Хотел господстваше над Юрека Спрингс. Изглеждаше много европейски със сивите си тухлени стени, синкав покрив и червени комини и характеризираше чудесно периода, през който беше построена. Всеки етаж имаше просторни веранди, които опасваха цялото здание — там гостите на хотела можеха да почиват в шезлонги и да се наслаждават на планините. Тъглите на сградата бяха квадратни и завършваха с пирамидално оформени кулички.

Ерик паркира колата си и помогна на Катлийн да излезе, като постави ръка под лакътя ѝ. Беше истински впечатлен от стария хотел, но Катлийн беше смутена от прекомерните похвали на Една пред човек, обиколил света. Искрено или не, коментарите му бяха възторжени.

Фойетото беше с високи колони, които свързваха пода от твърдо дърво, покрит с разхвърлени тук-там персийски килими, с високия, украсен с различни фигури таван над тях. Сред обширното помещение имаше открита камина от бял мрамор — гостите на хотела можеха да се топят на огъня ѝ и от четирите ѝ страни. И през тази гореща лятна вечер тя беше заредена с пънове, но разбира се, не бе запалена. Гостите седяха на викториански мебели сред комфорта, осигуряван от климатичната инсталация.

Ресторантът изглеждаше като стая от „Вечната Моли Браун“. Стените бяха покрити с червена и златиста полирана хартия. Дървеният под блестеше с мекия блясък на старо дърво и това говореше достатъчно красноречиво за добро поддържане. Покривките на масите също бяха червени — чудесен фон за порцелана, кристала и среброто. В единия ъгъл се намираше огромно пиано, на което тихо свиреше мъж, облечен в смокинг.

Една беше направила резервация. Бяха отведени до запазената за тях маса от келнера, който държа стола на Катлийн със старомодна елегантност. Прие поръчката им и дискретно се оттегли.

— Какво, по дяволите, е спритцер? — запита Ерик с любопитство.

— Бяло вино, сода с лед и малко лимон.

— Какво не е в ред при старите добри напитки като скоч и вода?
— наведе се напред с лакти върху масата и подпря брада на юмруците си, като я дразнеше с весели искрици в очите.

— Не харесвам напитки с вкус на алкохол. Обичам напитки с вкус на пунш или тръпчиви, или приготвени със сладолед.

Ерик направи гримаса.

— Какво правиш, когато имаш нужда от добър стимулатор?

— Вземам витамини.

Той се разсмя и я поздрави с чашата си с уиски и сода, която току-що му бе сервирана. Отпиха и той каза:

— Искам поне да опитам този спритцер. Никой не трябва да мине през живота, без да е сторил това.

Пое от ръката ѝ винената чаша със студеното питие, преднамерено я обърна така, че да постави устни върху петното от нейното червило. Наблюдаваше я над чашата, докато отпиваше от нея. Когато ѝ я върна, прошепна тихо:

— Разкошно е.

Стомахът на Катлийн се преобърна, но тя не можеше да откъсне очи от неговите. Ерик естествено нямаше предвид питието, когато изрази възхищението си. Напомняше ѝ, че беше вкусил устните ѝ, че ги познаваше, разпознаваше и харесваше.

Можеше да прегърне сервитьора, които се появи с менюто точно в този момент.

— Какво ли да вечерям? — Катлийн си даде вид, че е заинтригувана от менюто. Всъщност имаше чувството, че няма да може да хапне нищо. Сърцето ѝ като че ли се разшири и зае целия ѝ гръден кош, притисна дробовете ѝ, затрудни дишането ѝ.

— Вече избрах — заяви Ерик, като затвори решително папката с менюто.

— Какво? — засмя се тя.

— Пържено пиле. Само тук, на юг, човек може да яде истински добре приготвено пържено пиле.

— Трябва да дойдеш някой път в Атланта. Струва ми се, че Атланта е световната столица на пържените пилета.

Той проследи с поглед движението на устните ѝ, после очите му срещнаха нейните.

— Ще дойда.

Това беше обещание и отново сърцето ѝ затанцува в гърдите.

— Ти какво ще си поръчаш? — запита той, когато сервитьорът се върна с химикалка и бележник.

— Пъстърва, печена на скара, с повече лимон.

Сервитьорът си записа поръчката ѝ и ги остави сами.

Ерик отново се наведе през масата към нея.

— Искаш ли още един спритцер?

— Не, благодаря. Но ако желаеш, поръчай си второ питие.

— Не. Достатъчно съм пиян и без него — покри с ръка нейната, обгърна със силните си пръсти китката ѝ и я вдигна към устните си, за да постави пламенна целувка върху пулса ѝ. — „Митсуко“. Винаги ли миришеш така омайващо? — Устните му прошепнаха думите срещу гърба на ръката ѝ, докато палецът му галеше чувствителната ѝ длан в стопяващ сърцето ритъм. Въпросът беше риторичен и не се нуждаеше от отговор. — Разкажи ми за себе си, Катлийн.

— Какво искаш да знаеш? — запита тя, останала без дъх.

— Всичко. Много ли ти беше трудно, когато загуби родителите си?

Нямаше намерение да го прави, не беше дори и помисляла за такова нещо, но сега импулсивно протегна другата си ръка и леко я постави върху неговата, в която все още беше уютно сгушена нейната. Гледа втренчено известно време сплетените им ръце, преди най-сетне да заговори.

— И аз исках да умра. Бях толкова гневна. Как можа Господ да ми стори това? Винаги съм била послушна, добра ученичка, покорно изяждах всичко, което се слагаше пред мен — вършех всички онези неща, достойни за похвала от гледна точка на едно дете — въздъхна с тъга. — Онази нощ ме оставиха при приятелка, защото бях настинала и майка не ме взе на лодката. Дори не разбрах за нещастиято до следващата сутрин, когато майката на приятелката ми чу за случилото се по радиото.

Затвори очи и преживя отново целия ужас на онзи ден.

— Сега съм почти на двайсет и шест години. Живяла съм с мама и татко само половината от живота си и все пак те са все още живи за мен — добави тя тихо. — Спомените ми за тях са много по-ярки от събитията след смъртта им.

— Когато те настаниха в сиропиталище?

— Да — усмихна се тъжно. — Спомням си колко бях вбесена на приятелите им, които иначе повтаряха колко са разтревожени за мен, но не ме оставиха да живея с тях. Всички бяха много мили. Разбирам това едва сега. Но тогава нещастиято, което животът ми сервира, ме изпълваше с горчивина и гняв. В онези дни не изпитвах особено доброжелателни чувства към когото и да било.

— Мисля, че си имала право поне на малко горчивина. — Той отново вдигна ръката ѝ към устните си, целуна я и попита: — Къде ходи на училище?

— В сиропиталището. То беше поддържано от църковната институция — как само мразя тази дума! До девети клас учих там. После бях изпратена в обществено училище. То ми помогна да се приспособя към живота извън сиропиталището.

— А колежа?

— Имах достатъчно добри бележки, за да бъда предложена за стипендия от спонсорите на сиропиталището, но работих в магазин за продажба на рокли близо до колежа, за да субсидирам стипендията.

Ерик се усмихна многозначително.

— Не можете да ме заблудите, госпожице Хейли. Работила си, за да не изглежда, че приемаш милостиня.

— Може би — съгласи се тя боязливо.

— Продължавай.

— Знаеш останалото, фактически всичко останало. След като завърших, работих като продавачка в магазини за продажба на дребно. Постепенно ми бяха поверявани все по-отговорни постове и преди две години кандидатствах за службата в магазините на Мейсън — Катлийн побърза да отклони темата на разговор заради работата, която беше напуснала така внезапно. — Разкажи ми нещо за твоето семейство. От името ти съдя, че имаш скандинавски произход.

— Да, баща ми беше датчанин. Първо поколение американец. Родителите му са дошли от Дания, когато е бил бебе. Баба ми никога не научи английски. Спомням си от нея само опънатата ѝ в стегнат кок бяла коса и домашните ѝ сладки — най-вкусното нещо, което някога съм ял.

— Бил си твърде малък — предположи Катлийн с усмивка.

— Може би.

— А родителите ти? Какво работеше баща ти?

— Беше твърд, целеустремен човек. Издържал се е сам в колежа, участвал е във войната, след това се жени за майка ми. Работеше за Боинг в Сиатъл, където израснах. Беше едър, мускулист мъж с избухлив нрав. Но съм го виждал да плаче на мелодрами.

— Говориш за него в минало време — отбеляза тя тихо.

— Да. Почина преди десет години. Майка ми, която е дребна, добра и тиха — пълна противоположност на баща ми, все още живее в Нортуест.

Разговорът им беше прекъснат от поднасянето на храната. Катлийн с изненада установи, че независимо от всичко, можеше да се храни и скоро изпразни чинията си. Ресторантът на Кресън Хотел беше известен с чудесното съчетание на добра провинциална кухня и елегантно обслужване. Ерик похвали сервитьора за постигането на тази рядка комбинация, докато топеше зальци мека франзела в гъстия сос на пърженото пилешко — според него то беше несравнимо по вкус.

Катлийн отклони предложението му за десерт, но беше убедена да изяде остатъка от поднесените франзели с ухания гъст мед, докато пиеха кафето си.

Когато донесоха сметката на Ерик, Катлийн поиска да плати своята част от вечерята, но думите ѝ бяха посрещнати с гневен поглед.

— Една предложи да дойдем тук — защити се тя.

— Госпожице Хейли, аз съм за равенство между половете — но до известна граница. Аз ще платя сметката.

Строгата линия на челюстта му и твърдият му, нетърпящ възражения тон ѝ дадоха да разбере, че споровете по този въпрос са излишни.

— Къде е салонът с дансинга? — запита Ерик, когато излязоха от ресторанта и прекосиха фойето.

— Не е задължително да отиваме там — запротестира бързо Катлийн.

— О, да, разбира се, че ще отидем. Една ще очаква от нас подробен доклад и аз се страхувам, че ще изпадна в немилост, ако не танцувам с теб поне веднъж.

Решителният израз на лицето му говореше достатъчно красноречиво, че е безполезно да спори и за това.

— По онези стълби надолу.

Той я поведе по широка стълба с резбовани перила до приземния етаж, където се намираще спокоен салон за коктейли. Това беше непретенциозно помещение, малко по-голямо от механа. Зад бара проблясваха етикетите на различни търговски марки бира. Тази вечер посетителите не бяха много, но пред малък дансинг, потънал в тъмнина, свиреше оркестър от трима души.

Без да обръща внимание на малкия брой посетители и на факта, че никой друг не танцуваше, Ерик хвана Катлийн за ръка и я поведе към дансинга, където я притегли в ръцете си.

Оркестърът свиреше балади. Изтанцуваха две от тях по традиционния начин, въпреки че ръката на Ерик на гърба ѝ я притегляше към тялото си с чувство на притежание.

На третата мелодия той вдигна ръцете ѝ и ги постави около врата си, а със своите обхвана талията ѝ. Отпусна глава до нейната и прошепна в ухото ѝ:

— Така ми харесва повече. Все едно че се любим с музиката.

Катлийн задържа дъха си, когато той я притегли по-плътно. В мига, в който я притисна, усети, че е напрегнат от желание. Бе заровил нос в косата ѝ, вдъхваше с наслада сладкия ѝ аромат. Устните му докоснаха ухото ѝ, когато прошепна името ѝ. И в следващия миг те бяха върху нейните, разтвориха ги и я дариха с нежна целувка.

— Прекрасно е да те чувствам плътно до себе си. Обичам начина, по който тялото ти се движи в унисон с моето. Обичам начина, по който изглеждаш, миришеш, обичам вкуса на устните ти.

Изминаха няколко дълги секунди, преди да разбере, че музиката беше спряла и че триото оставяше настрана инструментите си, подготвяйки се за почивка. Катлийн се отблъсна плахо от Ерик.

— Май няма да е зле да отведеш бързо вкъщи тази разгонена женска, приятел. Изглежда ми узряла и напълно готова за леглото.

Вулгарният глас на непознатия разби на парчета малкия им личен свят и ги върна рязко на земята.

ПЕТА ГЛАВА

Катлийн се обърна бързо към притежателя на отблъскващия носов глас и видя двама младежи, седнали на една от малките маси около дансинга. Бяха се отпуснали назад на столовете си с глупави и нахални физиономии и каубойски шапки с широки периферии и ленти, бутнати назад към тила.

Гореща червена вълна заля лицето ѝ. Обърна се бързо и без да изчака Ерик, се впусна към вратата. Но резкият шум от падане на столове върху пода я закова на място.

С инстинкта на диво животно Ерик скочи срещу двамата младежи. Първият му юмрук попадна под брадата на единия. Той излетя от стола си и се приземи безпомощно на пода. Другият се изправи с надежда да се защити, но в корема му попадна вторият железен юмрук на Ерик и докато се навеждаше в агония от болката, позна и силата на удара на Ерик в челюстта си.

И двамата се вторачиха във видеооператора със замаяни и изплашени очи от унижителната си поза на пода.

— Почерпете се от мен, за да се поохладите малко, момчета — каза им той весело и им хвърли пет долара на масата. После, с достойнството на монарх, се присъедини към Катлийн и я изведе от смълчания клуб.

Едва когато изкачиха стълбите и пресякоха фойето, тя го запита разтреперана:

— Добре ли си, Ерик?

— Разбира се. Защо да не съм? Те си заслужиха боя — усмихна ѝ се и стисна успокоително ръката ѝ. — Спокойно, нищо им няма. Честна дума. Не са изпитали дори част от болката, която можех да им причиня.

Точно това я тревожеше. В мига, в който се беше обърнал към двамата младежи, беше уловила такъв заплашителен израз на лицето му, че смразяващи трънки плъзнаха по гръбначния ѝ стълб. Беше

оголил зъби в животинска гримаса и ръцете му бяха стиснати в юмруци, отпуснати до тялото му, свито в готовност за скок.

Беше споменал за свирепия нрав на баща си. Очевидно кръвта на викингите в него, която реагираше така буйно на всяко чувство, не беше имунизирана срещу гнева.

— Ще можеш ли да ме насочваш, докато излезем от града? Улиците тук са истински лабиринт — замоли я Ерик веднага щом влязоха в колата му.

Този любезен мъж ли нападна двамата младежи преди малко? Катлийн се засмя нервно и му даде първите упътвания:

— Караш направо към следващите няколко блока.

— Направо? Шегуваш се! — каза той, като направи първия остър завой.

Беше прав — по-голямата част от улиците на Юрека Спрингс бяха наистина уникални. Всяка от тях се увиваше около възвишенията на вид без определена цел, но все пак успяваше да се влее в по-широките и леки за шофиране пътни артерии.

От двете страни на тесните лъкатушещи улици се издигаха исторически сгради, украсени с резба и прави тавански прозорци, а пред тях пъстрееха лехи здравец, петунии и невен. По-голямата част от тези стогодишни къщи бяха напълно реставрирани и боядисани в свежи, контрастиращи цветове, което превръщаше това малко арканзаско градче в нещо като Дисниленд.

— Искаш ли да спрем на някое друго място? — запита Ерик, когато стигнаха до магистралата за Маунтин Вю.

— Не. Приятно ми беше да напусна лагера за няколко часа, но утрешният ден ще бъде изморителен като днешния, а на следващия ще ходим с автобус до бързеите на Бъфало Ривър.

— Хей, това звучи чудесно! Ще може ли да се присъединя към вас?

— Разбира се — усмихна му се в тъмнината на колата. Ерик по всяка вероятност бе забелязал поканата в очите ѝ и не се опита дори да прикрие желанието си, когато ѝ заповяда дрезгаво:

— Ела тук.

Тя се премести по-близо до него. Бедрата им се докосваха.

— Така е по-добре — той ѝ се усмихна, преди да я целуне леко по устата.

Когато очите му се върнаха към пътя, той вдигна ръката ѝ и докосна дланта ѝ с горещи, влажни устни. Без да освободи ръката ѝ, той я постави на бедрото си. Пръстите ѝ се разтрепериха, но неговите ги задържаха властно.

След като стигна до главната магистрала, Ерик можеше вече без нейна помощ да се прибере в лагера. Равномерното бръмчене на мотора, пълният ѝ стомах и тихата музика от неясно осветеното табло приспаха Катлийн. Тя отпусна глава назад и затвори клепачи.

Ръката му се вмъкна под полата ѝ, погали гладката кожа на бедрото ѝ, откри най-мекото и топло място и замря. Само от време на време тя чувстваше лекото докосване на върховете на пръстите му.

В полусънно състояние усещаше възбуждащия аромат на одеколона му — силен, но не прекалено. Беше свеж, чист и остър, напомняше за морски въздух и есенен ден. Пред затворените ѝ клепачи застана викинг с лицето на Ерик, който прибираще кораба си във фиорда, а там го чакаше момиче с нейните очи...

Сънят ѝ стана още по-приятен, когато върналият се воин скочи на брега и обгърна момичето с мускулестите си ръце, целуна устните му, погъделичка ухото му с мустаци. А тя с радостен смях го притегляше все по-близо до себе си...

Катлийн още се усмихваше на съня си, когато колата спря пред бунгалото ѝ. Нямаше сили да помръдне.

— Будна ли си? — дъхът на Ерик се плъзна по врата ѝ.

— Не — отговори му тя сънливо.

Той се засмя.

— Така си и помислих. Вкъщи сме. Слизай.

Преди да разбере какво точно става, той отвори вратата откъм нейната страна, повдигна я от мястото ѝ, измъкна я от колата и я понесе към бунгалото ѝ, обгърнал с една ръка раменете ѝ, а другата подпъхнал под коленете ѝ.

Отвори скърцащата лека врата, задържа я с гръб, за да не се затръшне шумно. После я понесе през задяната с лунна светлина стая към леглото.

Отпусна леко главата ѝ върху възглавницата и я целуна по челото. Остави я за момент, пушна вентилатора, без да светва лампите. Съблече блейзера си и го захвърли върху стола.

Катлийн беше странно отмаляла. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова безпомощна. Като че ли всичките ѝ мускули се бяха разтворили — и въпреки това те вкупом се устремиха към Ерик, когато той легна до нея на тясното легло и я обгърна с ръцете си.

Устните му жадно потърсиха нейните. Този път в целувката му липсваше убеждение, нямаше финес. Устните му настояваха за нея, искаха я, но им беше отказан триумфът на победителя — тя посрещна жаждата им с пламенност, която изненада дори нея самата. Отворила с готовност уста, Катлийн преплете език с неговия в сладка самозабрава.

Постепенно първоначалният им глад поутихна, но в никакъв случай не се уталожиха. Ерик направи пауза само да си поеме дъх, без да откъсва напълно устни от нейните.

— Чаках за това цял ден. Прекарах всяка секунда миналата нощ в копнеж по теб, вкусвах те, опитвах се да прогоня мириса ти, вида ти, усета за теб, за да не полудея напълно. А сега нищо не е достатъчно за мен... нищо...

Устните му още веднъж потърсиха нейните.

Катлийн ги посрещна с доверие и почти същата жажда. Той простена дълбоко в гърлото си, когато тя прокара език по долната му устна и после под коприната на мустаците му.

— Господи, Катлийн, толкова силно те желая.

Това беше всичко, което успя да каже, преди да вмъкне палци под презрамките на корсажа ѝ и да ги смъкне надолу.

Устните му вкусаха всяка частица от гърлото и деколтето ѝ надолу — беше като чревоугодник на пир... Катлийн зарови пръсти в косата му, опиваше се от мекотата ѝ. Когато устните му достигнаха горната извивка на гърдите ѝ, той се спря изчаквателно.

Вдигна глава и я погледна в очите, потърси в тях знак за протест. Пръстите му разкопчаха горното копче на корсажа ѝ. И когато Катлийн нищо не направи, а продължи да го гледа с широко разтворени доверчиви очи, той разкопча и второто. Третото. Четвъртото. Всичките — но пак продължаваше да я пронизва със синята светлина на очите си.

После бавно, като удължаваше предвкушането на удоволствието, той разтвори корсажа ѝ, с поглед, впит в гърдите ѝ.

— Иска ми се да има светлина — прошепна той дрезгаво. — Да виждам лицето ти. Искам да виждам как изглеждаш, когато правя това.

Докато говореше, той докосна една от гърдите ѝ с върха на пръста си и почувства как тя потръпна от тази милувка.

Трябва да го спра. Трябва да спра това. Думите се въртяха в главата ѝ като катехизис, но нямаше сили да го направи. Пръстите на Ерик бяха така нежни и същевременно изискващи... Той я изследваше, изучаваше я, галеше я, завладя я възбуда, непозната за нея до този момент...

А ѝ предстоеше да научи, че това беше само началото. Той наведе глава и я покри с устни. Беше обвита в сладък, горещ, мокър капан, от който не искаше да избяга.

Усети ръката му да се движи нагоре по бедрото ѝ в чувствена ласка. Кога беше вдигнала колене? Защо бедрата ѝ се въртяха в еротичния ритъм на някакъв езически балет? Не, това нямаше значение. Нищо нямаше значение, докато с устни върху гърдите ѝ той продължаваше да изпълва тялото ѝ с това непознато досега удоволствие.

Прошепна ли името му? Помоли ли го да я докосне с ръката, която носеше жадуваното облекчение? Усети ли той неизразената ѝ с думи молба? Не разбра, но не беше в състояние да се съпротивлява.

Беше изхвърлена като с катапулт от летаргията си, когато той стана от леглото и започна да разкопчава нетърпеливо ризата си, като едва не откъсваше копчетата от плата.

За първи път от момента на влизането им в бунгалото ѝ Катлийн осъзна опасната игра, която играеше. Мили боже! Какво правя?

Ерик беше захвърлил ризата си и сега се мъчеше с токата на колана си, вбесен от неочакваната съпротива на метала.

— К-какво правиш? — запита Катлийн разтреперано.

— На теб може да ти се харесва да го вършиш с дрехи — приемам, че така може да е много възбуждащо, но тази нощ е твърде гореща. Освен това аз предпочитам голотата.

— Не! — почти извика тя и скочи от леглото, като закри с корсажа оголените си гърди. — Не! — повтори отново, като клатеше отрицателно глава.

Той спря бесните си усилия да разкопчее заялия колан и се втренчи смаяно в нея.

— Какво искаш да кажеш с това „не“? „Не, ще го правим с дрехи“ или „Не, неразположена съм“?

Изви глава настрана, за да избегне погледа му.

— Не, не съм неразположена — измърмори тя на стената.

— Защо! Защо, по дяволите?

Защо? Срамуваше се да му признае истинската причина. Дори и да му я каже, той няма да ѝ повярва. Коя жена в днешно време оставаше девствена до зрялата възраст от двайсет и пет години? Никоя. Никоя, с изключение на Катлийн Памела Хейли.

— Аз... не... — започна тя смутено. Но после се овладя, вдигна с предизвикателно движение глава, за да срещне очите му и довърши изречението си: — Не искам.

— О, да, сигурно не искаш — грубо отвърна той.

За момент замълча, стресната от гнева в гласа му, за да може да отговори веднага. Арогантността му нямаше равна на себе си. Кой си мисли той, че е — или че тя е? Никога ли не са му отказвали преди? Чудесно, по-добре е да научи още сега, че тя не е жена, с която един мъж може да прави каквото си поиска!

— Казах, че не искам — изсъска тя високо.

Линиите от двете страни на устата му се втвърдиха и от очите му лъхна студ.

— Чудесно — каза той бавно, с фалшиво спокоен глас. — Но аз искам...

— Не!

— О, да. Не знам каква е твоята игра, но сега ще играем по моите правила. — Хвана ръката ѝ и я придърпа.

— Престани, Ерик. Никога няма да ти простя, ако не престанеш — предупреди го тя студено.

Той се изсмя подигравателно.

— Мислиш ли, че ми пука? Хайде, Катлийн. Докосни ме. Опирай ме. Искам да знаеш каква е цената на предизвикателното ти поведение.

Тя покри лице с ръка в опит да спре гневните, унижителни сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

— Хиляди дяволи! — изруга той. — Не знам защо изобщо ти обръщам внимание.

Тишината на стаята беше изпълнена с тежкото му дишане. Обърна се на пети, грабна ризата и блейзера си и се отправи към

вратата. Катлийн чу проскърцването ѝ, когато я отвори. Спря се за миг, преди да изчезне в тъмнината отвън.

— Знаеш ли, онези момчета в бара бяха прави. Ти си разгонена женска. И беше узряла и напълно готова за леглото.

* * *

На следващата сутрин Катлийн отиде с тежки като олово крака до трапезарията. Страхуваше се да срещне Ерик лице в лице — не беше сигурна какво ще направи, когато го види. Ще се почувства ли принудена от гнева си да му удари плесница за обидните думи, които ѝ беше подхвърлил на раздяла? Или ще се разплаче при мисълта, че той я смята за способна да се държи преднамерено подло с него. Потръпваше всеки път, когато си спомняше отвращението в гласа му. От друга страна, защо той очакваше от нея да прави любов с него на всяка цена? Не беше ли нейно правото на избор? След прекараната безсънна нощ на безкрайни мъчителни въпроси тя все още не беше открила правилния отговор.

Той не беше в трапезарията, когато влезе. Съумя да се държи нормално, отговаряше на поздравите на децата, когато се присъедини към другите възпитатели на тяхната маса, разменяйки с тях задължителните любезности, въпреки че беше невъзможно да прикрие подутите си от плач зачервени очи. Когато Ерик влезе, сърцето ѝ скочи в гърлото, но той се забави достатъчно дълго, за да си вземе термоса с кафе от кухнята, после излезе, без да погледне встрани, затръшвайки вратата зад себе си.

Другите възпитатели се вторачиха в Катлийн и тя усети увисналото във въздуха мълчание. Продължи безгрижно на вид да си пие кафето, като се опитваше да се държи така, като че ли изобщо не бе видяла Ерик.

Когато излизаше от трапезарията, Една я спря на верандата и без заобикалки я запита:

— Нещата не протекоха много добре снощи, нали?

Катлийн бе изкушена да отговори, че всичко е наред, но знаеше колко безполезно е да я лъже. Познаваше възрастната жена от твърде дълго време, беше израсла под майчинските ѝ грижи. А тя пък, от своя

страна, познаваше Катлийн може би по-добре, отколкото много майки познаваха собствените си деца.

Катлийн въздъхна тежко. Облекчение беше да отпусне в отчаяние рамене, които — заради другите от персонала — беше държала така гордо опънати назад.

— Не.

— Съжалявам. Опитвах се глупаво да играя на сватовница. Би Джи ме предупреди да оставя нещата на естествения им ход и да не се намесвам, но вие, двамата изглеждахте така подходящи един за друг... такава красива двойка. Той — толкова мъжествен, а ти — толкова... — Една замълча, стресната от нехарактерния за Катлийн горчив смях.

— Проблемът не е в липсата на привличане между нас — призна тя.

Върху ласкавото лице на Една просветна разбиране.

— Аха-а. Значи ли това, че истината е противоположна на моето предположение?

Катлийн погледна виновно настрана.

— Да... — измънка тя. — Той е толкова обигран, а аз съм...

— Мисля, че нещата ми се изясниха — каза тъжно Една. — Хайде, нека да се поразходим. Помолих Майк да вземе групата ти и да ги включи във футболната игра.

Откъде беше разбрала, че ѝ липсват нужните сили да се справя със задълженията си тази сутрин? Катлийн с обич постави ръка около кръста на Една. Отправиха се към един от по-големите притоци на реката; той течеше зад бунгалото на Харисънови. Като по взаимно съгласие двете жени седнаха на покритата с детелини земя. Беше сенчесто и тихо. Лагерниците се бяха разпръснали наоколо. Отнякъде се чуваше бръмченето на косачката на Би Джи. Птици прелитаха с весело чуруликане между прошарените със слънчеви петна клони на дърветата. Катеричка и сойка шумно спореха за територия. Потокът пред нозете им помолеше над пръснатите по дъното му камъчета, отдалечен от всяка скръб, нерешителност или болка.

— Влюбена ли си в него, Катлийн? — запита тихо Една. Катлийн поклати глава.

— Не знам. Честно казано, не съм. Познавам го само от няколко дни.

Една се засмя.

— Скъпа моя, времето има много малко общо с любовта. Някои хора се познават през целия си живот, без да престанат да се обичат. Други се срещат и се влюбват за часове. Любовта няма разписание. И никога не издиря. Ти знаеш, че тя се случва на най-добрите от нас, хората. Страх ли те е да обичаш, Катлийн? Нямам предвид физическата близост — подчерта тя. — Искам да кажа, страхуваш ли се, че ще загубиш Ерик, както загуби родителите си?

Любов? Едва през последните няколко часа Катлийн разбра, че Ерик е мъж, който би могъл да означава много за нея. Не беше напълно готова да нарече „любов“ ония свои чувства, които той измъкна на повърхността. Но те бяха твърде силни, за да се приемат леко или да се загърбят напълно.

Това беше друг проблем. Ерик не беше безразличен към нея. Знаеше това. Физическото привличане между тях не можеше да бъде отречено. Но ако отстъпи и преспи с него — какво тогава? Той ще продължи по своя път, ще тръгне по своите задачи в някой отдалечен край на света, към друга жена, с нов скалп, залюлян на колана му. А тя ще остане с мъчителното чувство на безвъзвратна загуба — на мъжа и на самоуважението си...

По-голяма част от съвременните жени биха се присмели над старомодния ѝ морал. Това не я безпокоеше. Принципите бяха от значение за нея. Но дали това беше единствената причина, поради която му отказа?

Може би Една беше права. Страхуваше се. Ясно и просто. Това, което за нея щеше да бъде пълно обвързване — в емоционално и физическо отношение, — за Ерик щеше да бъде само още един епизод от живота му. Да, страхуваше се от това. Но не искаше да си го признае — все още...

— Той е арогантен и ужасен егоист. Освен това е отвратително разглезен — заяви тя студено.

— Да, така е — съгласи се Една. — А Би Джи е човек, който вечно отлага нещата, понякога е направо мързелив. Освен това хърка нетърпимо. Но без него щях да бъда като жив труп — макар че от време на време ми се иска да го убия. — Стана отново сериозна и взе ръката на Катлийн в своята. — Ти обичаше родителите си и в детските ти очи те те изоставиха, когато бе най-уязвима. Но все пак успя да преодолееш тази ужасна травма и се превърна в красива жена. Но ти

ще загинеш, ще изсъхнеш отвътре, ако не споделиш тази красота с някого, Катлийн. Не се страхувай да обичаш.

Сълзи напълниха очите на Катлийн. Тя постави ръка на рамото на Една и каза тихо:

— Обичам те.

Една потупа ласкаво ръката на Катлийн.

— Знам това. Но точно сега не става въпрос за нашите отношения — Една се изправи с пестеливи движения, характерни за жена на нейните години. — Може би ще се почувстваш по-добре, ако разбереш, че не само ти си в лошо настроение тази сутрин. Мисля, че и за Ерик нещата не са много розови. Раздразнителен е като мечка с жило, забито отзад.

— Къде е той? — прошепна Катлийн.

— В офиса. Поиска разрешение да прегледа няколко отделни случая за допълнителна информация, която да използва за основа.

— Разбирам — каза тя с безразличие, изправи се и изтупа отзад панталонките си.

Двете с Една се върнаха в лагера и Катлийн прекара остатъка от деня в изтощително физическо натоварване. Решително отблъскваше мислите за Ерик, но те непрекъснато се промъкваха в главата ѝ и не я оставяха на мира.

Той не се появи на обяд. Катлийн беше истински разочарована, че не може да я види колко спокойна и абсолютно незасегната е тя от случилото се снощи, колко подчертано безразлична е към него.

Появи се едва на вечеря.

Влезе в трапезарията с походката на царствените си прадеди, очароващ всеки, който случайно попадне пред погледа му. Усмиваше се под мустаците си с лекотата на филмов идол.

Катлийн бърбреше оживено с Майк Симпсън, който беше изненадан и възхитен от неочакваното ѝ внимание. Катлийн седна до него на масата и ангажира всички наоколо в приятен непрекъснат разговор.

Ерик седна на пейката срещу нея, до една от възпитателките, която веднага започна безсрамен флирт с него. Катлийн стискаше зъби всеки път, когато високият пронизителен смях на момичето достигаше до нея въпреки шума в трапезарията. Заповяда си да не поглежда към тях.

Когато Харисънови седнаха на масата, Една прецени положението веднага. Катлийн забеляза веселите искрици в погледа ѝ.

Искаше ѝ се да я запита раздражено „Какво е чак толкова смешно?“, но се въздържа.

Приключи с вечерята и се отправи към шубера. Налагаше се да мине край Ерик и обожателката му. Реши да не им обръща никакво внимание.

Стана, придърпа тениската си надолу, без да съобрази как този автоматичен жест очертава фигурата ѝ. Небрежно прескочи пейката и направи две решителни стъпки по посока на кухнята.

— Здравей, Катлийн.

Почти се спъна, когато спортните ѝ обувки замряха с изскърцване на място — като че ли краката ѝ отказаха да се подчинят на мозъка ѝ и подадоха независима команда.

Сгърчи лице в бодра, весела усмивка и чак тогава обърна глава към него.

Момичето се беше отпуснало върху ръката на Ерик и на Катлийн страшно ѝ се прииска да стовари таблата си върху главата му и да оскубе дългата ѝ коса. Вместо това каза мило:

— Здравей, Ерик, здравей, Карол — от гласа ѝ капеше мед, а усмивката ѝ можеше да ги заслепи. Единствено тя не виждаше зеления пламък, затаен в очите ѝ. — Как мина денят ви?

— Ерик прекара цял ден в офиса, но после се присъедини към моята група по време на плуването — Карол извъртя очи към него, като че ли двамата имаха някаква обща тайна. После отново погледна Катлийн. — Той дори не си донесе камерата. Каза, че е дошъл при нас само за удоволствие.

Самодоволният израз на момичето я отвращаваше, но веселото потръпване на мустаците на Ерик я вбеси още повече.

— Прекрасно! — реагира тя с фалшив ентузиазъм. — Той е известен с нуждата си от охлаждане.

— Екскурзията с автобус все още ли е предвидена за утре? — попита Ерик, като едва сдържа смеха си, породен от злостната забележка на Катлийн, останала неясна за другото момиче.

— Аз все още ще участвам в нея — заяви Катлийн.

— В такъв случай и аз ще дойда — каза той.

— Както искаш — обърна им гръб, остави таблата си на шубера и излезе от трапезарията.

Той беше наистина невъзможен! Как смее да ѝ говори! Само дете не ѝ се присмя открито! Искаше ѝ се да го изрита силно в глезена, да го постави на мястото му, а той дори не прояви нужната галантност да ѝ разреши това обикновено задоволство. Беше я принудил да бъде учтива с него.

Как можеше изобщо да си помисли, че се влюбва? Определено не изпитваше подобно чувство. Истината беше, че дори не го харесваше. Ще го прогони от съзнанието си и ще мисли за нещо друго.

Защо тогава, когато се върна в бунгалото си, се опита да не признае някои неща? Защо, когато тялото ѝ затърси нещо, не искаше да проумее какво всъщност търси? Защо, когато се отпусна на леглото, си спомни живо и ясно нежните му ръце и пламтящите устни, които бяха и измъчили, и дали наслада на тялото ѝ?

Мустаците му съвсем не бодяха. Бяха приятно меки.

Простена слабо и се обърна на гръб. Не искаше тялото ѝ да пулсира от горещия спомен за миналата нощ, но беше безсилна да го овладее. Ръцете ѝ несъзнателно затърсиха онези места от тялото ѝ, които бяха познали докосването му, и напразно се опита да заличи от тях спомените за ръцете му.

Обърна се по корем и зарови лице във възглавницата, неспособна да прогони образа му. Минаха часове, преди най-сетне да напусне реалния свят и да пристъпи в по-милостивия свят на сънищата.

Но Ерик я чакаше и там...

ШЕСТА ГЛАВА

Сутринта беше красива и свежа. На Катлийн ѝ се искаше някакъв каприз на природата да предотврати днешното пътуване до Бъфало Ривър. Очевидно желанието ѝ нямаше да бъде изпълнено, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се облече подходящо за екскурзията и да вземе малката брезентова раница.

Беше длъжна да се подготви за евентуални нежелани, но възможни проблеми с децата и натика в нея бинтове, антисептичен лосион, средство против комари, крем против слънчево изгаряне, цинков окис срещу слънчеви изгаряния, марли, таблетки против стомашни киселини, аспирин, резервни кърпи, чорапи и чифт дрехи за себе си. Сигурно ще забрави нещо много необходимо, но сега не се сещаше за нищо повече; затвори ципа на раницата, праметна я през рамо, излезе от бунгалото си и тръгна към трапезарията.

Закуската мина без произшествия. Катлийн се концентрира в храната пред себе си, като си заповяда да не обръща внимание на Ерик, който влезе и веднага стана част от шумния, активен пчелен кошер. Децата, които щяха да участват в екскурзията, бяха твърде превъзбудени, за да закусят нормално. Когато звънецът удари, всички се втурнаха към автобуса и настъпи луда борба за местата до прозорците.

— Пожелавам ви да прекарате добре, но внимавайте — Една махна с ръка на децата.

— Ще се върнем навреме за вечеря, за която, сигурна съм, ще бъдат напълно готови — каза Катлийн със смях.

— В такъв случай ще ви чакам — с крайчеца на очите си Една забеляза, че и Ерик се качва на автобуса. Погледна Катлийн, като че ли искаше да каже нещо, но после размисли, потупа я само по ръката и ѝ пожела приятен ден.

Катлийн заговори любезно с шофьора, който беше карал и стария, раздрънкан училищен автобус от нейното юношество. Апаратурата на Ерик беше внимателно поставена и осигурена на едно

от празните задни места, но той беше задържал камерата при себе си. Седна на другата редица седалки — от Катлийн го делеше само тясната пътечка.

Най-сетне всички се настаниха, шофьорът запали мотора и потеглиха. Не можеше и да се помисли за разговор сред неописуемия шум — децата пееха високо, спориха, предизвикваха се, надсмиваха се едно на друго, и всичко това под акомпанимента на равномерното боботене на автобуса.

Катлийн беше седнала точно зад шофьора и живописната панорама пред очите ѝ отпускате опънатите ѝ нерви с всеки изминат километър. Когато по някое време се осмели да погледне Ерик, видя, че той я наблюдава най-безсрамно. Усмивна ѝ се някак боязливо отначало, но после, когато тя не му обърна гръб и не го изгледа гневно с каменно изражение на лицето, усмивката му се разшири и Катлийн не можа да потисне импулсивното си желание да му отговори.

В продължение на няколко километра минаваха през сънливи планински градчета, разположени от двете страни на двупосочната магистрала. Изглеждаха едни и същи тези градчета, всяко от тях имаше бензиностанция, комбинирана с бакалница. Някои имаха дори и пощи. Много често пощата беше само пригоден за целта фургон, но над него неизменно се вееше американското знаме.

И къщите, обикновено разположени близо до магистралата, изглеждаха еднакви. По просторите висеше пране. На верандите отпред имаше шезлонги за отмора привечер. Но всяка къща, без значение колко незначителна на вид, беше благословена с грандиозната красота на планинската панорама. Наоколо имаше градини, натежали от плодовете на лятото, всяка една — с плашило. Катлийн знаеше, че тези малки късчета земя не се поддържат само за удоволствие — те осигуряваха с храна някои семейства в продължение на месеци.

В едно от тези градчета Катлийн направи кратка почивка, за да даде възможност на децата да ползват тоалетната на бензиностанцията и да изпият по една изстудена напитка.

Винаги чувствителна към неговото присъствие, Катлийн неочаквано осъзна, че Ерик не е сред групата деца около нея. Огледа се и забеляза, че изкачва прашна пътечка към самотна къща, кацнала на обрасъл с дървета хълм.

Последва го инстинктивно от другата страна на пътя и видя какво беше привлякло вниманието му. На изкривената нестабилна веранда на къщата седеше старец и свиреше на нещо като цигулка. Седеше на метална пейка, отъмкната по всяка вероятност от някоя автобусна спирка; избелял „Рейнбо Бред“ знак едва се различаваше сред ръждата и люспещата се боя.

Кожата на стария човек беше кафява, суха и пресечена с дълбоки бръчки. Рядка бяла коса стърчеше от главата му в комичен безпорядък. Беше с дънков работен комбинезон, който се държеше само на една презрамка. Нямаше риза и отпуснатите меса на гърдния му кош трептяха, докато свиреше на инструмента си.

Вероятността инструментът, подпъхнат под двойната му брадичка, да бъде определен като цигулка, беше доста далечна, но Катлийн беше сигурна, че никой не се бе отнасял с толкова обич дори и към Страдивариус. С мазолести пръсти, пожълтели от никотина, старецът съумяваше да извлече от инструмента си мелодия с весел ритъм; сигурно само той знаеше тона му и можеше да свири на него.

Посрещна Ерик с беззъба доброжелателна усмивка и тропна с мазолестия си гол крак по небоядисаните стъпала на верандата.

Когато камерата на Ерик започна да бръмчи, Катлийн застина в благоговение. Старецът ни най-малко не се впечатли от насочения срещу му уред, който явно не принадлежеше към неговия век. Ерик се придвижи по-близо, докато накрая се сви на стъпалата на верандата, близо до краката на стареца, с камера, насочена към набръчканото му лице.

Отвори се врата и се появи жена на същата възраст. Пристъпи напред, като бършеше ръцете си в дрипава кърпа. Усмихна се и когато забеляза, че камерата на Ерик се насочва към нея, стеснително прибра няколко раздърпани кичура бяла коса, измъкнали се от стегнатия на тила ѝ кок. Избелялата басмена рокля висеше на слабата ѝ фигура като на закачалка; краката ѝ, също като на съпруга ѝ, бяха боси и почти толкова мазолести и задебели. Метна кърпата на рамо и започна да пляска с ръце под такта на музиката.

Когато старецът престана да свири, тя се наведе над него и звучно го целуна по бузата.

— Тази е моята любима песен — каза тя с дрезгав глас. Ерик се изправи и пое ръката на жената в своята, вдигна я към устните си и

леко я целуна. Тя се засмя и запремига с редките си обезцветени мигли като кокетка на бал.

— Благодаря и на двама ви — каза Ерик, преди да се обърне и да скочи от стъпалата на верандата. В сянката под нея лежаха три мързеливи кучета, които едва погледнаха със сънливи очи натрапника.

Ерик вдигна глава и забеляза Катлийн, изправена между него и издълбания от коловози пращен път. Когато се изравни с нея, усмихна ѝ се и докосна леко лицето ѝ със свободната си ръка, преди да кимне с глава към автобуса, който нетърпеливо ги зовеше с клаксона си.

— Защо направи това? — запита тя, когато подновиха пътуването. — Защо поиска да ги запечаташ на лента?

Децата пееха тихо някаква песен и можеше да се разговаря полеко.

— Защото бяха красиви — отговори той просто. — Не мислиш ли и ти така?

Да, сега ги виждаше с неговите очи. Но сама не би ги възприела така. Сигурно нямаше дори да ги забележи, ако Ерик не я беше насочил към тях.

— Да — каза тя тихо. — Те наистина бяха красиви.

Погледът му спря на устните ѝ и през сините му очи пробяга израз на отчаяние и копнеж.

— И ти също — прошепна той така, че да го чуе само тя. Когато очите му отново срещнаха нейните, Катлийн почувства, че се стопява под синия им огън. — Съжалявам за онази нощ — продължи той тихо. — Твое право бе да кажеш „не“.

Снощи двамата с Би Джи бяха изпили по кутия бира и си бяха поговорили дълго. От разговора им Ерик научи доста неща. Беше разбрал отказа ѝ и това уталожил гнева му.

Катлийн много искаше да чуе извинението му, да го види да пълзи в краката ѝ и да си посипва главата с пепел, докато я умолява да му прости. Но когато чу сега искреното съжаление в гласа му, призна, че и тя има вина.

— Не постъпих честно с теб, не играх по правилата — прошепна на свой ред тя.

— Когато те срещнах, Катлийн Хейли, оставих книгата с правилата настрана. Отсега нататък ние сами ще си създадем наши

собствени правила, към които ще се придържаме. Това достатъчно честно ли е?

Невъзможно ѝ беше да се съпротивлява на нежността в усмивката му и страстта в очите му.

— Да, Ерик, да — съгласи се с готовност.

Ерик ѝ отпрати невидима за другите целувка и тя почервения, наведе за миг очи, преди да ги вдигне отново, за да поеме топлината на неговите в себе си.

Няколко километра след градчето на име Ясиер шофьорът зави надясно и автобусът запълзя по лъкатушец планински път, който ги отведе до бреговете на Бъфало Ривър.

Преди векове реката бе прорязала дълбок пролом в планината. На много места по протежение на бреговете ѝ над бързата вода се надвесваха скали. Сега стени от сив камък, обвити в лиани, се протягаха над реката и напомняха за Висящите градини на Семирамида. В тази част от страната реката беше широко известна с предлаганите възможности за плуване с кану, риболов и други водни спортове. Катлийн идваше на това място от години и виждаше как то се превръща в процъфтяваща туристическа атракция. През всяка от двуседмичните смени на лагера тя довеждаше децата тук за едnodневна игра край бързеите на реката. От близкия магазин вземаха назаем приспособления, които наподобяваха големи вътрешни гуми с възможност за сядане в тях. Върху скалист хълм беше монтирано корито — то слизаше надолу покрай брега до гладките плоски скали, над които кипеше бързеят. Седнали в откритите гуми, туристите преминаваха със смях и викове през това място на реката до около половин километър надолу, където бързото течение ги отнасяше — там водата се успокояваше достатъчно и човек можеше да се изправи и прецапа до брега.

Преминаването на бързея по този начин беше истинско приключение, но напълно безопасно, тъй като водата тук не беше по-дълбока от метър. Независимо от това, Катлийн всеки път следеше децата с напрежение. Днес нейната група беше смесена с тази на Майк Симисън и на още една възпитателка — Патси. Така че отговаряха почти за четиридесет деца.

Ерик прекара първия час след пристигането им плътно зад камерата си: катереше се с децата по скалистия хълм, снимаше

възбудата от очакваното преживяване, изписана на лицата и в гласовете им, камерата му улавяше възторга им, докато се спускаха надолу по бялата пяна на бързея. Когато реши, че вече не е останало нищо за снимане, върна камерата си в автобуса за сигурност и се съблече по бански. Тялото му беше съвършено. Той се плискаше с децата, крещяха заедно — изцяло се отдаде на насладата от играта с тях, а те, от своя страна, ревностно си съперничеха за спечелване на вниманието му.

Следобед, на открито, възпитателите и Ерик настояха всички да си починат половин час, преди отново да влязат във водата.

Беше около два часа, когато Майк Симпсън се измъкна от реката и се отпусна върху скалистата плитчина.

— Хей, Катлийн, не сме броили децата от обяд. Не мислиш ли, че трябва да направим това сега?

— Прав си — съгласи се тя.

Всички прекарваха така весело, че беше пропуснала тази задължителна подробност. По настояване на Ерик и за радост на децата, и тя се беше спуснала няколко пъти по бързея. Заедно с Ерик, Майк и Патси започнаха проверката — извикваха децата по имена и отмятаха върху списъка присъствието им.

— Някой липсва — обади се тя стреснато, след като прехвърли децата от своята група.

— Все още има деца над бързея — обади се Ерик успокоително.

Но минутите течаха и въпреки че повториха проверката, резултатът беше същият — едно дете липсваше.

— Джейми! — възкликна Катлийн. — Къде е Джейми? — Огледа се, вече изпаднала в паника, като че ли го очакваше да се появи пред очите ѝ само по силата на волята ѝ. — Виждал ли го е някой?

— Хайде да не се паникьосваме — обади се Майк. — Ще разпитам децата и ще разберем кога и къде са го видели за последно.

— Аз ще сторя същото с моята група — предложи Патси.

— Направете го внимателно — няма защо да плашим и децата — предупреди ги Катлийн.

— Да, разбира се — Майк изтича към групата си.

Ерик я погледна:

— Ще проверя в гората на отсрещния бряг. Ти се огледай тук.

— Благодаря. Ерик... — хвана го отчаяно за ръката.

— Знам — каза той с разбиране. — Ще го открием, не се безпокой.

Катлийн отиде до щанда за продажба с отстъпки и запита за Джейми. Никой не го беше виждал. Отиде и до магазина, откъдето бяха наели приспособленията за плуване. Собственикът не беше виждал Джейми, но някой му беше донесъл гума, която бяха открили в реката, спряла в ниско надвиснали клони. Страх обхвана Катлийн. Дали Джейми не беше погълнат от бързата река и отнесен надолу по течението, преди да успее да извика? Той е толкова малък. Можеше да плува, но не много добре.

В главата ѝ се блъскаха безразборно кошмарни картини. Джейми — крещеше вътрешно тя. — Изтича обратно до реката с надеждата, че Майк може да го е открил. Но лицето на Майк беше мрачно като това на Патси, когато и тя се присъедини към тях.

— Катлийн, какво да правим? — попита Майк. За първи път, откакто го познаваше, откритото му лице на вечен оптимист беше напрегнато и имаше следи от стрес.

— Ще трябва да се обадим на полицията. На горските рейнджъри — показваше по-голямо спокойствие, отколкото чувстваше.

И точно тогава Патси извика развълнувано:

— Ето ги!

Катлийн се обърна мигновено и видя Ерик и Джейми да слизат от стръмна скала на другия бряг на реката.

— Благодаря ти, Боже! — шепнеше тя, докато двамата газеха през реката към тях.

Когато се изправиха пред нея, не знаеше дали да притисне детето до себе си, или да му се скара строго. Не направи нито едното, нито другото. Ерик отново пое нещата в ръцете си.

— Хей, Катлийн, погледни какво е намерил нашият малък скаут! — каза той бодро, но с предупреждение в очите.

— Да-а, виж, Кати — изпя с тънкото си гласче Джейми. В ръка държеше камъче, наподобяващо острие на индианска стрела — Ерик казва, че може да е на чероките или някои други индиански племена. Какво мислиш — истинска ли е? Ерик е сигурен, че е истинска. А ти какво мислиш, Кати?

Сериозните кафяви очи погледнаха невинно нагоре към нея и Катлийн беше обзета от силно желание да протегне ръце към

слабичкото дребно телце и да го притисне към себе си.

Но знаеше, че това само щеше да стресне и смути детето. Въздържа се и отговори колкото можа спокойно:

— Сигурна съм, че е истинско острие на стрела, но не знам на кое племе е принадлежала. Когато се върнем в лагера, ще прегледаш някоя от книгите на Би Джи — може да откриеш нещо.

— Окей — засмя се Джейми и изтича при другите.

Сега, когато неочакваното изпитание приключи, Катлийн почувства, че коленете ѝ омекват и сигурно щеше да се отпусне върху горещия каменист бряг, ако Ерик не ѝ беше предложил ръцете си и здравето си силно тяло.

Леко смутени, Майк и Патси побързаха да се отдалечат към децата, които продължаваха да лудеят в реката. Всички бяха някак помръкнали от преживяната тревога през последния час.

— Къде го намери? — запита Катлийн с треперещ глас.

— Ела тук — хвана я за ръка и я притегли зад паркирания автобус. Веднага щом се скриха от очите на другите, Ерик я прегърна нежно и леко я притисна към себе си — като че ли тя беше тази, която се беше загубила и най-сетне отново бе намерила своя дом.

Космите на гърдния му кош погъделичкаха носа ѝ, когато той притисна главата ѝ към него; докато говореше, ръката му успокоително галеше гърба ѝ.

— Джейми не си е помислил и за момент, че се е загубил и че се тревожим за него. Затова ти дадох знак да не се нахвърляш срещу му. Каза ми, че трябвало да отиде до тоалетна — разсмя се. — До „двете нули“, така ми каза. Решил да се скрие в гората отсреща. Свършва си работата, но забравя да се върне на брега — така се увеличи от нещата наоколо... Намерих го, погълнат в изследване на това парче скала — убедих го, че сигурно е острие индианска стрела. Детето живее в свой собствен свят и не е разбрало колко дълго време го е нямало и колко много се бяхме разтревожили за него.

— Ерик, ако му се беше случило нещо... на него или на някое друго дете... аз... — потрепери от ужас, нямаше сили да довърши мисълта си.

— Знам, знам. Но сега всичко отмина и никой не е пострадал. По-късно ще кажа на Джейми никога повече да не се отделя от другите и да не остава сам.

— Благодаря ти — прошепна тя в мекия килим на космите под устните ѝ.

— Няма ли да получа някаква награда? — запита той нежно, постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето.

Беше така близо до нея и толкова силен. Имаше нужда от него. И тя само кимна в отговор на въпроса, преди главата му да се отпусне леко надолу и устните му да докоснат нежно нейните. Това беше целувка, пълна с обич, ласка и копнеж, като налят със сок плод. Когато отдръпна устни, Катлийн остана притисната до него още няколко вълшебни мига.

Върнаха се при реката — вървяха един до друг и Ерик не махна ръка от раменете ѝ.

През остатъка от времето им на бързея Катлийн се опита безуспешно да се държи нормално, но до края беше нервна и напрегната. Стрелките на ръчния ѝ часовник се движеха безкрайно бавно, но все пак дойде моментът да надуе свирка и да събере всички за обратния път към лагера.

В автобуса седна до Ерик, без да се преструва, че не иска това. Отпусна се на неудобната седалка до него веднага щом всички се качиха и приключи с преброяването. Когато той ѝ предложи ръката си, подаде с готовност своята и до лагера пътуваха с вплетени една в друга длани.

Пристигнаха в Маунтин Вю малко след определения час за храна. На децата им беше разрешено да вечерят, преди да си вземат душ, и да си починат, както беше според правилата на лагера. Наскачаха от автобуса, горящи от желание да споделят чудесата на деня си с другите малчугани. Изморените им придружители не бяха така екзалтирани и изглеждаха доста раздърпани и унили, когато влязоха в трапезарията.

Катлийн разказа накратко за изчезването на Джейми на Една и Би Джи — и двамата настояха да разберат причината за мрачното ѝ изражение и преbledняло лице. Съгласиха се, че е постъпила правилно, като не му се е скарала, но решиха Би Джи да поговори с него и да го предупреди за опасностите, които крие всяко отделяне от другите.

Катлийн успя да хапне малко под строгия поглед на Ерик, но беше все още много разстроена от ужасния инцидент този ден. Никога

не беше посрещала с такава радост звънеца за лягане, както тази вечер.

Докато се влачеше уморено по стъпалата към верандата на трапезарията с решението веднага да се прибере в бунгалото си, ръката му здраво я хвана.

— Хайде, идваш с мен — каза Ерик решително.

— Какво? — опита се неуспешно да освободи ръката си. — Искам да си легна — ужасно съм уморена.

— Да, знам. Но първо трябва малко да се отпуснеш.

— Ако се опиташ да заспиш в състоянието, в което си, ще сънуваш само кошмари.

Без съмнение беше прав, но тя не се предаде много лесно — още повече че вървяха по посока на неговото бунгало.

— Къде ме водиш?

— На малка разходка с колата.

Това не беше отговорът, който очакваше да чуе, но кога ли Ерик Гуджонсън беше правил нещо, което тя е очаквала?

— Разходка с кола? — повтори тя със слаб глас. — Къде?

Усмихна ѝ се и зъбите му проблеснаха сред загорялото му лице.

— Почакай и ще видиш — подразни я той и обгърна с ръка раменете ѝ, като я притегли.

Тя тръгна послушно — нямаше нужната воля и сила да спори и с радост го остави той да я води. Носеше върху крехките си рамене цялата отговорност за собствения си живот в продължение на толкова много години без каквато и да било подкрепа отстрани — обстоятелствата я бяха принуждавали сама да поема плюсовете и минусите от решенията си. Истинско облекчение беше да отстъпи тази отговорност на някого, макар и за малко.

Помогна ѝ да влезе в колата, преди сам да се отпусне пред волана. Пресякоха широкия двор на лагера и минаха през портала.

— Отиваме към мястото за плуване — обади се тя, когато той взе завоя в тази посока.

— Да, но ще трябва да повървим малко, за да стигнем дотам, закъдето сме тръгнали. Искам да ти покажа нещо.

Ноцта беше сравнително хладна и във въздуха се носеше усещане за дъжд. Ерик беше оставил прозорците и от двете страни отворени; Катлийн отпусна глава на облегалката, затвори очи и се

потопи в успокоителните ласки на хладния въздух, който облъхваше лицето ѝ.

Отвори очи, когато колата спря до мястото за плуване.

— Приятно е, но съм го виждала и преди — каза тя сухо.

Ерик се засмя.

— Явно се чувстваш по-добре. Възстановена е силата на остроото ти езиче — отвори вратата откъм нейната страна и я измъкна навън. — Хайде, стегни се. Ще се наложи да повървиш малко.

Вместо да тръгне към реката, както очакваше, той пое към гората, като я влачеше след себе си.

— Ерик — обади се тя с тревога в гласа. — Сигурен ли си...

— Че знам къде отивам? — завърши той изречението ѝ. Слабата лунна светлина не можеше да проникне през гъстите клони на дърветата, които се сплитаха над тях като огромен причудлив чадър. — Да, знам къде съм. Открих това място онази нощ, когато бях твърде... разгорещен... и имах голяма нужда от охлаждане. — Стисна ръката ѝ и тя се изчерви.

Вървяха няколко минути, без да говорят. Изглежда, познаваше добре местността — помагаше ѝ да избягва пълзящите растения, увиснали отгоре, и големите валчести камъни по пътя им.

— Къде?

— Слушай! — прекъсна я той. — Не чуваш ли реката?

Спряха и тя напрегна слух. Ясно чу шум от течаща вода.

Пресякоха последната бариера от дървета и лунната светлина разкри пред очите им крайната цел на Ерик. Край реката се простираше затворено пространство, покрито с бял, фин като захар пясък. То преминаваше естествено в покритото с дребни камъчета корито на реката. На около 30 метра нагоре по течението имаше големи скали, които образуваха точно тук малък бързей. Близо до песъчливия плаж водата се спускаше надолу с доста голяма скорост. Огромни дъбове и брястове протягаха клони над реката и оформяха естествен навес над нея. На това място тя беше тясна и създаваше чувство на интимност и закътаност. Беше наистина красиво.

— Как откри това място? — запита Катлийн с благоговение.

Беше истински изненадана — толкова години бе идвала тук, а не познаваше този малък рай. Но той беше доста встрани от познатите пътеки и в област, опасна за разходки с децата.

— Казах ти вече, че трябваше да се справя някак онази нощ с чувството на неудовлетвореност, меко казано — усмихна се. — Ела.

Изтичаха към брега на реката. Ерик беше донесъл одеяло от колата, което разстла на пясъка. Катлийн се спря, съблече се и остана по бикини. По-рано през деня беше вързала връзките им на врата в панделка между гърдите си, за да може да използва по-пълно слънчевите лъчи. Горната част на бикините ѝ можеше да се носи с връзки или без тях, така че сега спокойно влезе в реката.

— О! Студена е! — възкликна тя, когато водата забълбука над глезените ѝ.

— Не и когато свикнеш с нея — успокои я Ерик.

Той навлезе по-навътре, но водата не мина над коленете му. Клекна, като се опитваше да се пребори с бързото течение, а после седна на каменистото дъно с гръб към него.

— Все едно че се намираш във водовъртеж — отбеляза той.

Бързото силно течение заплашваше да наруши всеки миг равновесието ѝ, докато пристъпваше боязливо към средата на реката, за да се присъедини към Ерик. Когато стигна до него, се опря с ръка на рамото му и се отпусна леко във водата. В първия миг тя я вледени и почти спря дъха ѝ.

— Как издържаш на този студ? — запита го Катлийн, когато все пак седна на дъното и протегна крака пред себе си.

— Ще свикнеш — отговори ѝ той. — Прекрасно е, нали? След няколко мига трябваше да се съгласи с него.

Забързаната надолу река, равномерното приспивно бълбукане ѝ действаше успокоително, отмиваше напрежението ѝ. Опря се на лакти, повдигна горната част на тялото си, като го наклони назад, отдели се леко от дъното на реката и краката ѝ заплуваха по течението. Беше наистина прекрасно, но тази поза я затрудняваше. Бързата вода се вмъкваше в чашките на сутиена на бикините ѝ, дърпаше ги надолу.

— Има опасност да загубя бикините си — тя се засмя нервно.

— Мога да отстраня този проблем — каза Ерик.

СЕДМА ГЛАВА

Преди да осъзнае какво става, сутиенът на банския ѝ се изплъзна от тялото ѝ и се понесе надолу по бързея.

— Ерик! — изпищя тя и покри гърдите си с кръстосани ръце. — Какво направи?

— Спестих ти безпокойство за евентуална загуба на горната част на банския ти. Сега, след като вече наистина липсва, няма и за какво да се тревожиш. — Той сви рамене като щастливо, буйно момче. Усмивката му беше заслепяваща, както винаги, и — опасна...

— Ти го разкопча нарочно!

— Виноват — призна си той с лекота. — А сега се отпусни и се наслаждавай на водата. — Отпусна назад глава и вдигна лице към небето като своите прадеди — езичници, които са боготворили небесата. Очите му бяха затворени.

Притеснението на Катлийн не бе бързото течение, а припряното биене на сърцето ѝ. Беше тук, сред дивата природа, посред нощ, сама с този силен, арогантен мъж и на всичкото отгоре седеше, може да се каже, напълно гола на няколко сантиметра от него!

Въпреки нарастващата тревога, честолюбието ѝ беше засегнато от демонстрираното пълно безразличие към нея — той дори и не я поглеждаше! Започна да се отпуска постепенно и зае предишната си поза, като се облегна назад на ръцете му, но взе мерки върховете на гърдите ѝ, които се бяха втвърдили от студената вода, да бъдат под нея. Катлийн и Ерик лежаха така тихо и неподвижно; спокойствието на нощта се нарушаваше само от шума на течащата около тях вода. Нищо чудно, че почти подскочи, когато гласът му внезапно погали ухото ѝ.

— Чу ли това?

— Кое? — В ушите ѝ пулсираше само лудото биене на сърцето ѝ.

— Виждаш ли онзи бухал на външния клон на голямото дърво ей там? — той посочи към един от дъбовете наоколо, но тя не видя нищо.

— Не. Къде е?

— Ето там. Погледни онзи клон... Почакай за миг. Така не става — той се премести зад нея и обгърна с мускулестите си бедра нейните. Гърбът ѝ се отпусна на солидната опора на гръдния му кош. Едната му ръка се протегна край главата ѝ, когато посочи към въпросното дърво. — Виждаш ли го сега? На най-долния клон над водата.

Катлийн напрегна очите си и се взря в тъмнината, но не можа да различи и следа от бухал или от каквото и да било друго.

— Не мога да го видя — въздъхна тя.

— Нищо чудно. Как ще го видиш, когато там няма нищо — устните му докоснаха нежно ухото ѝ, а ръката му обхвана здраво талията ѝ и я притисна плътно към силното му мъжко тяло. — Излъгах те. Търсех повод да се приближа до теб.

Катлийн направи половинчат опит да се измъкне от ръцете му, но той беше достатъчно чувствителен, за да усети, че в действителност не желае да се освободи от него.

— Един ден ще си имаш куп неприятности, ако продължаваш да правиш това — предупреди го тя с тих, напрегнат глас. — За втори път ме занасяш.

— Мм-хм. И двата пъти ми провървя — плъзна устни надолу по врата ѝ и я изгори с дъха си. Държеше внимателно косата ѝ с ръка, докато целуваше уханната кожа под нея. Но когато пусна косата над раменете ѝ, пръстите му не останаха неподвижни.

Започна да масажира врата ѝ с вълшебни движения, после спусна ръка надолу по гръбначния ѝ стълб, сякаш искаше да опознае всеки прешлен. Мъчително възбуждащо плъзна длан и широко разперени пръсти по ребрата ѝ надолу, стигна до гладкия ѝ корем и спря там. Ръката му замря, но не и пръстите му — те я галеха, подпъхваха се под еластичното коланче на бикините ѝ, предизвикваха я, но все пак се въздържаха от истинско докосване...

— Кожата ти е като мокра коприна — шепнеше той в ухото ѝ. Езикът му се заигра с косите точно зад ухото ѝ. Ръката му незабелязано се придвижи нагоре.

Обхвана нежно с голямата си шепа долната част на лявата ѝ гръд.

— Сърцето ти бие лудо, Катлийн. За мен ли?

Едва можа да прошепне „Да“, докато пръстите му леко галеха долната извивка на гръдта ѝ.

— Катлийн...

Сега и двете му ръце покриха гърдите ѝ, той ги притискаше с длани, галеше ги внимателно. С неохота освободи едната ѝ гръд, за да обхване брадичката ѝ и да обърне главата ѝ към него. Изтегли я назад, положи я нежно върху бедрото си и я целуна страстно.

Устните им се сляха. Вкусваха се взаимно, наслаждаваха се и отново се отпускаха в дълбока целувка. Никога не беше целувала с такава самозабрава и толкова обещание. Вдигна ръце и зарови пръсти в косата му.

Ръцете му се движеха по тялото ѝ с изящна прецизност, изследваха всяка вдлъбнатинка, всяка извивка, всяка плоскост. Плъзнаха се надолу по ребрата ѝ, преминаха в гореща ласка над стегнатия ѝ корем, за да се опият отново от насладата, която предлагаха гърдите ѝ... Тези горещи, любопитни ръце и властни устни я накараха да изпита непознато досега удоволствие. Цветето на желанието дълбоко в нея започна да набъбва и расте до пълен цъфтеж.

Притисна се неволно към него в самозабравата на пламенната им целувка. Измъченият му стон срещу бузата ѝ я извади от тази еуфорична сребърна паяжина, която беше изплел около нея.

— Съжалявам — прошепна тя, като се отпусна отново в сигурната опора на гръдния му кош.

— Няма защо да се извиняваш — гласът му не беше съвсем нормален. — Ако не излезем веднага оттук, ще се вледеним. — Изправи се на крака и ѝ протегна ръка. Тя излезе от водата и забърза колкото разрешаваше потокът — към брега.

Пясъкът все още излъчваше събраната през деня слънчева топлина. Тя се отдалечи, като гледаше да бъде с гръб към него — държеше ръцете си кръстосани над гърдите. Колкото и незначителна преграда да беше водата, без нея Катлийн се чувстваше съвсем гола.

Дочу специфичния шум от смъкване на мокра тъкан и разбра, че Ерик си беше махнал банските. Усети няколко леки стъпки и той застана зад нея.

— Катлийн.

Постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. Брадичката ѝ беше заровена в гърдите, а очите ѝ бяха плътно затворени.

— Никога не си била с мъж, нали? — Когато тя не отговори, той постави показалеца си под брадичката ѝ, повдигна я, заставяйки я да го

погледне. — Била ли си с мъж? — повтори той въпроса си, когато тя отвори очи пред пронизващия му поглед.

Можа само да поклати отрицателно глава.

Той обвини нежно ръце около нея, но остави защитата на собствените ѝ ръце между двамата. Отпусна чело срещу нейното и дъхът му обляхна лицето ѝ, когато прошепна:

— Би Джи загатна нещо подобно. Мое бедно, скъпо момиче. Съжалявам. Как можех да предположа, че си все още девствена? Въпреки че трябваше да разбере от самото начало — засмя се тихо и тя жадно пое вибрациите на тялото му.

Ръцете, с които стискаше в самозащита раменете си, започнаха да се отпускат и накрая се сгушиха на гърдите му.

— Една девственица е толкова рядко нещо, че дори не я разпознах, когато я срещнах — коментарът му беше самоосъждащ. Въздъхна дълбоко, изпълнен със съжаление, и каза: — Нищо чудно, че се страхуваше от мен.

Катлийн вдигна бързо глава.

— Не, Ерик. Страхувах се от това, което ставаше между нас, но никога не съм се страхувала от теб — поправи го тя пламенно.

— А сега?

Сега? — запита се тя. — Сега! Сега тя знаеше, че го обича. Тази сутрин, когато снимаше онази възрастна двойка, тя вече знаеше, че го обича. Когато целуна ръката на възрастната жена, Катлийн почувства познатото стягане на сърцето си. Загрижеността му за Джейми и спокойният, разумен начин, по който се държа по време на инцидента, окончателно я спечелиха.

Да, обичаше го. И искаше той да познае напълно любовта ѝ. Искеше да даде израз на това свое чувство, което я бе обсебило. Тя боязливо постави ръце върху раменете му и се вгледа в бездънните му очи.

— Не се страхувам и сега.

Дъхът с мъка излизаше през стиснатите му зъби, когато тя направи малка стъпка напред и гърдите ѝ се притиснаха на голия му гръден кош. Внимателно, като че ли имаше работа с много крехък порцелан, той постави ръце на талията ѝ и я притегли още по-близо до себе си. Силата на докосването на телата им накара и двамата да подскочат.

— Катлийн — простена той, заровил лице в косата ѝ. — Искам те. Ела и легни с мен. — Говореше ѝ покоряващо. Настоятелно. Нежно.

Придвижиха се като един човек към одеялото, което беше проснал върху топлия пясък. Той седна върху него и я погледна с протегната ръка. Тя подпъхна палци в бикините си, смъкна ги надолу край бедрата и колената си, а после грациозно стъпи встрани от тях.

Когато седна до него, той отново я обви с ръце и после бавно се отпусна на пясъка, като я повлече със себе си. Обърна се настрана и я притегли по-близо — сега двамата бяха лице в лице.

— Ако ти причиня болка по какъвто и да било начин, искам да ме спреш.

— Няма да ми причиниш болка — прошепна тя, отмествайки леко къдрица посребрена от луната коса от напрегнатото му чело.

— Да, знам, че ще ти причиня болка. Бих желал да не е така.

— Тогава искам да ми причиниш болка. Искам го.

Той нежно прошепна името ѝ, преди да притисне устни в нейните. Протегна ръка за нейната, целуна пламенно дланта ѝ и я постави на гърдите си.

— Искам да ме опознаеш, Катлийн. Докосвай ме. Няма да предприема нищо, докато не съм сигурен, че ти не ме желаеш толкова силно, колкото те искам аз.

Тя наблюдаваше очите му, когато ръката ѝ започна да изследва чудесата на гръдния му кош. Пръстите ѝ погалиха къдравите му косми и масажираха твърдите мускули под кожата. Смути се, когато случайно докосна едно от твърдите кафяви зърна на гърдите му, сгущено сред жълтеникавокафявите му косми. Ерик пое остро дъх, после сякаш изобщо престана да диша в очакване да го докосне отново. Тя преодоля моминската си боязливост, пръстите ѝ отново се върнаха към тази стегната пъпка плът и любопитно я изследваха.

Той преглътна звучно.

— Разрешава ли ми се същата привилегия?

— Разбира се — засмя се тихо тя.

Легна така, че гърдите ѝ да бъдат лесно достъпни. Шепите му обгръщаха гърдите ѝ, повдигаха ги, притискаха ги. Това, което правеше с нея, беше толкова изтънчено и неуловимо едновременно, че Катлийн не можеше да го възприеме. Единственото, което знаеше, бе, че усеща тази негова игра с гърдите ѝ дълбоко в утробата си.

Удоволствието, което изпита, беше с такава покоряваща сила, че му извика никога да не спира...

Повдигна се в дъга към него. Защо се страхуваше преди?

Той я милваше и галеше толкова нежно, че всичко ѝ изглеждаше нереално и вълшебно.

В следващия миг тя почувства проникването.

— Ще го направя толкова леко, колкото мога. Кълна ти се — прошепна той.

Независимо от твърдото си решение да се въздържа, тя извика от болка. Петите ѝ се забиха в пясъка под одеялото, ноктите ѝ се впиха в гърба на Ерик.

— Любов моя — прошепна той. — Съжалявам. Отпусни се, отпусни се.

Дълги минути лежах така, свързани в тази най-интимна от всички прегръдки. Безвременно. Вечно. Той я целуваше, попиваше с успокояващи устни неволните сълзи по бузите ѝ. Ръката му галеше косата ѝ, заплете пръсти в тежките ѝ къдрици, после зарови лице в нея, като вдъхваше с наслада аромата ѝ.

В тяхната голота имаше нещо първично и невинно. Бързащата надолу река, шепотът на вятъра, ярките звезди върху черното кадифе на небето — всички заедно и поотделно бяха доказателства за силата на живота. Както Ерик и Катлийн — и вълшебното им любене.

Сляха се с лятната нощ.

* * *

— Катлийн?

— Да?

— Сигурна ли си, че си добре?

Тя се сгуши по-близо до него и се засмя тихо.

— Какво да направя, за да те убедя? Питаш ме за четвърти път, откакто дойдохме тук.

Той постави нежно ръка на рамото ѝ и погали гладката ѝ кожа, като се опиваше от допира с нея. Ръката му се плъзна под нейната и откри отново богатството на гърдата ѝ.

— Знам. Искам само да се уверя, че наистина си добре.

Катлийн пак се засмя.

— Повярвай ми, добре ми е.

Придвижи се по-близо и намести бедра плътно до корема му — лежаха на тясното легло в бунгалото за гости.

Никога не си беше представяла, че любовта може да бъде така изгаряща, така абсолютна. Въпреки че бе изминал цял час, откакто се бяха любили край реката, силата на изживяното там не бе намалела. Преживяваше отново и отново всяка секунда от първата ѝ пълноценна среща с любовта.

Ерик си беше сложил отново банския, а тя си облече свободната риза с деколте около врата. Бяха се смели над неизвестната съдба на горницата на банския ѝ и се бяха питали кой ли ще го намери. После бяха сгънали одеялото и се бяха отправили прегърнати към блейзера.

— Ерик, беше чудесно — каза му тя, докато вървяха към колата.

— И за мен също — целуна я леко по челото. — Занапред ще стане много по-добре за теб. Обещавам ти.

Нима е възможно да бъде по-добре? За нея случилото се беше прекрасно, въпреки че не чувстваше онази вълшебна безтегловност на пълното блаженство, за която беше чела. Тялото ѝ беше все още измъчвано от непреодолимия копнеж.

— Смяташ ли, че ще ни изхвърлят от лагера, ако прекараме нощта в моето бунгало? — запита я той, когато преминаха през входната врата. Беше изгасил фаровете на колата и тя пълзеше през двора на лагера със скоростта на охлюв.

— Не, ако никой не ни хване — отговори му тя напевно.

— Знам какво харесах в теб, Катлийн Хейли. Приключенския ти дух — ръката му погали ласкаво коляното ѝ.

— Почакай! — извика тя внезапно. — Карай до задната врата на кухнята.

Усмихна ѝ се предизвикателно.

— Нима огладня?

Като наказание за въпроса му тя го целуна звучно по ухото.

— Не, но искам да взема нещо.

— Добре, само по-бързо и гледай да не ни хванат.

— Връщам се веднага — прошепна тя, докато отваряше вратата на колата.

Върна се за по-малко от минута с голяма кафява книжна кесия в ръце.

— Какво има в нея? — запита я той, докато се опитваше да намери пътеката към бунгалото си.

— Почакай и ще видиш — подразни го тя.

Влязоха и няколко секунди пригаждаха очите си към тъмнината — не им се искаше да светват лампата.

— Копнея за дълбока вана, но се налага да се задоволим с това, което имаме — каза Ерик с престорен глас на мъченик.

Душът беше оргия от топла вода, сапун и гола кожа, любопитни ръце и ненаситни устни.

— Измий косата ми, жено — заповяда той шеговито, като се отпусна на колене и ѝ хвърли хлъзгавото пластмасово шише шампоан.

Тя се изсмя, но се залови ентусиазирано със задачата си и скоро косата му беше покрита с гъста пяна. Междувременно устните му безжалостно изследваха тялото ѝ и я разсейваха. Ръцете му галеха бедрата ѝ отзад, а мустаците гъделичкаха пъпа ѝ. Когато се изправи, Катлийн трепереше и коленете ѝ се подгъваха.

Малкият запас от гореща вода за бунгалото бързо се източи.

— Чиста ли си вече? — запита Ерик, като продължи да гали насапунисаните ѝ гърди.

Тя се облегна на плочките зад душа, неспособна да мисли за нищо друго, освен за ръцете му, които я докосваха така умело.

— Светя от чистота — прошепна тя.

— Сигурна ли си? — нещо в тона му я накара да отвори затворените до този момент в сънливо задоволство очи. Онова жадно желание, което беше опознала, сега отново се събуди и заискри в нея, когато ръката му се плъзна надолу по тялото ѝ. Очите му помътняха от страст.

— Ерик — простена тя, вдигна ръце на врата му и завъртя бедра срещу него. Той я притисна към покритата с плочки стена и я целува дълго и страстно, докато водата стана съвсем студена.

Изсушиха се, но не се облякоха. Катлийн му подаде книжната кесия, която беше изнесла от кухнята.

— Това е за теб — каза тя. Кесията беше пълна с узрели сочни арканзаски праскови.

— Благодаря ти!

Седнаха на пода и с малко ножче, което беше съобразила да вземе, Катлийн бавно му обели праскова със съблазнителен блясък в очите. Ядоха с удоволствие, като си разделиха две от прасковите и оставиха сокът им да се стича по телата им в галещи поточета.

— Лицето ти лепне — каза тя.

— Естествено. Имаш ли нещо против?

Тя поклати отрицателно глава и с предизвикателни искрици в очите се наведе към него, постави устни върху неговите и леко ги облиза. Ерик задържа дъха си още преди устните ѝ да се спуснат надолу към брадичката и врата му. Когато достигнаха кожата на гърдите му, той простена и зарови пръсти в косата ѝ.

Сега, след още един по-кратък душ, лежаха на тясното му легло с преплетени крака и ръце. Той шепнеше любовни думи в косата ѝ и продължаваше да изследва магията на гърдите ѝ и да се наслаждава на промените, които предизвикваше в тях с умелата ласка на пръстите си.

Леки спазми започнаха да танцуват във вените на Катлийн. Потръпваше от удоволствие от допира на кожата ѝ до покрития му с къдрави светли косми гръден кош, от дългите му крака, които се търкаха в нейните. Уханието на сапуна в комбинация с неговата специфична мъжка миризма я изпълни с желание да го приеме в себе си още веднъж.

— Ерик?

— Шшт. Предполага се, че спиш.

— Ерик, моля те — дъхът ѝ спря. — Ерик, искам да ме любиш.

— Катлийн, не трябва, скъпа, ще те боли и...

— Моля те.

— Катлийн...

В гласа му имаше нерешителност и колебание. Нарочно започна да върти бедра срещу него. Пулсът му се ускори и той я прегърна.

Катлийн въздъхна и прошепна нещо несвързано, но Ерик като че ли я разбра. Проникна в нея нежно и внимателно.

На Катлийн ѝ се стори, че душата ѝ се разширява и тя полита нагоре, обхваната от неповторимо чувство за безтегловност. Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, породени от вълните на удоволствие, които подемаха на гребена си всеки нерв — неописуемо, непознато досега удоволствие, в пламъците, на което гореше дъхът ѝ. Тя се изви на дъга, за да притисне по-плътнo долната част на тялото си към него, за да го

поеме по-дълбоко в себе си — жадна и ненаситна, като простенваше името му в почуда и любов.

Той ѝ даде възможност да дойде бавно на себе си от тази съблазнителна забрава, като посрещна връщането ѝ на земята с думи, които тя никога не беше очаквала да чуе от устата на мъж. Наистина ли беше толкова хубава? Тя ли беше жената, която той хвалеше така пламенно за женствеността ѝ? Искаше ѝ се от все сърце да е точно такава.

* * *

Когато на закуска очите им се срещнаха, и двамата се разсмяха като деца, виновни с взаимната тайна за извършено нарушение, останало неразкрито. Всъщност беше точно така. Той я беше изпратил до бунгалото ѝ едва призори.

Една ги поглеждаше подозрително, но те не усещаха погледа ѝ. Другите възрастни бяха твърде потиснати от дъжда, който се лееше навън, за да забелязват каквото и да било друго наоколо. Дъждът беше символ на истинско нещастие за един възпитател в лагер: налагаше се да прекара целия ден между четири стени с двеста своенравни деца.

Господ да благослови Уолт Дисни — на него се крепяха надеждите на възпитателите за горе-долу нормално прекарване на дъждовния ден. Смятаха да пуснат един филм сутринта и друг следобед след заниманията по различни умения.

Ерик прие промяната в програмата със спокойствието, с което приемаше всичко тази сутрин.

— Ще дам идеи за справяне с дъждовен ден. Освен това още не съм свършил с преглеждането на тези папки — каза той на Една.

Един час по-късно децата насядаха около телевизор с голям екран, филмът започна след шумно пляскане с ръце и тропа не с крака. Ерик постави камерата си на триножника, но в момента, в който я обърна към децата, усети, че нещо не е в ред с нея. Изруга тихо, но звукът от „Дамата и скитникът“ погълна възклицанието му — чу го само Катлийн, която стоеше до него.

— Трудно е да се обясни — отговори той на въпроса ѝ за тревогата му. — Тези камери са толкова специализирани, че престават

да функционират и при най-малката повреда. Знам какво не е в ред, но нямам частта, която трябва да се смени. — Развълнувано прокара пръсти през косата си и още веднъж повтори своето „дяволите да го вземат“.

— Какво можеш да направиш? — Катлийн се възползва от затъмнената стая да плъзне пръсти в ръкава му и да я погали леко отвътре.

— Да прекарам деня в леглото с теб — предложи той с престорена похотливост, като се наведе над нея.

— Говоря сериозно.

— И аз.

Тя прочисти авторитетно гърлото си.

— Имам предвид камерата.

— О, камерата — престори се, че едва сега разбира за какво става дума. — Ще отида до Сейнт Луис и ще я дам на момчетата да я поправят.

— Ерик! — в шепота ѝ прозвуча отчаяние.

Той я хвана игриво под брадичката и каза:

— Чакай тук. Ще се върна веднага — остави я и излезе от стаята.

Мисълта, че ѝ предстои цял един ден без неговото присъствие, я потисна. Вторачи се в екрана, без да вижда лудориите на героите на Дисни и без да оцени талантливата анимация.

Ерик се върна с бодра походка, независимо от намокрените си рамене и коса.

— Обадох се до летището във Форт Смит. За мой късмет днес има полети от и за Сейнт Луис. Ако тръгнем веднага, ще мога да хвана полета в два и половина, да си свърша работата и да се върна тази вечер. Телефонирах на механиците в телевизията. Докато отида там, ще намерят частта, от която имам нужда.

— Ще те няма цял ден — простена тя.

— Но ти ще бъдеш с мен поне отчасти — притисна леко с пръст устните ѝ, за да спре въпросите ѝ. — Помолих Една да ти разреши да ме закараш до Форт Смит. Каза ми, че спокойно може да се лиши от тебе днес заради дъжда. Ако, разбира се, нямаш нищо против да се мотаеш във Форт Смит, докато се върна довечера.

— О, Ерик, това е прекрасно — ще отида на кино или ще пазарувам. И ще бъдем заедно, докато пътуваме дотам и обратно. —

Импулсивно обви ръце около кръста му и зарови лице във влажното му рамо.

— Внимавай — прошепна той, като се освободи внимателно от ръцете ѝ. — Филмът едва ли ще задържи вниманието на публиката, ако ние двамата ѝ предложим по-добро шоу. Освен това налага се да побързаме. След петнайсет минути ще те взема от бунгалото ти. Окей?

— Окей.

Когато чу клаксона, тя се впусна към колата, облечена в тесни дънки, зелена копринена блуза и прозрачна мушама срещу дъжда.

— Винаги ли изглеждаш така добре? — запита я той и се наведе да я целуне. В момента, в който устните им се докоснаха, замислената първоначално лека, повърхностна целувка се превърна в изпълнена със страст взаимна жажда, която не можеше да бъде отхвърлена, нито контролирана. Когато най-сетне се отдръпнаха един от друг, останали без дъх, Ерик прошепна:

— Това ще бъде най-дългият ден в живота ми.

Тя го упъти към магистралата, която водеше към форт Смит. Ерик шофираше толкова бързо, колкото разрешаваше мократа пътна настилка. Бяха им нужни почти три часа, за да стигнат до летището. Ерик едва хвана полета в три без седемнайсет за Сейнт Луис. Взе си билета от гишето и се обърна към Катлийн:

— Ще се върна с обратния полет в единайсет и десет тази вечер. Ще бъдеш сама тук почти девет часа. Ще успееш ли да си намериш някакво занимание?

— Ще мисля за миналата нощ.

— Това със сигурност ще те ангажира сериозно — засмя се той. После я предупреди: — Не изпускай от очи колата ми. Камерата е с мен, но всичко останало е в нея — заключвай я, ако я оставяш някъде.

— Ще я пазя с цената на живота си.

— Никога не говори така — остави камерата си на едно от канапетата от хром и тюркоазни пластмасови покрития, пръснати из малката чакалня, и хвана раменете ѝ. — Животът и на двама ни сега е твърде ценен, за да си разрешаваме да говорим лековато за него.

— О, Ерик — промълви тя, — целуни ме.

Той се огледа наоколо. Зад големите шлифовани стъкла видя пристигането на самолета, който трябваше да го отведе в Сейнт Луис.

— Ела тук — прошепна той и я притегли към телефонната будка. Натикаха се с мъка в нея и Ерик безуспешно се опита да затвори вратата.

— Проклетата врата — изсъска нетърпеливо. — По дяволите — нека гледат.

Ръцете му я обхванаха като в клещи. Целуна я страстно, след това я отблъсна леко от себе си, разтреперан.

— По-добре ще бъде да се измъкваме оттук, преди да ни арестуват — опита да се усмихне, но раздялата беше много близо, а никой не желаше да се отдели от другия.

По високоговорителите обявиха полета му, но им дадоха още няколко минути до зареждането на самолета.

— Не сме ли глупави? — прошепна той в косата ѝ, когато я прегърна за последен път. — Ще те видя само след няколко часа. — Целуна я силно по устата. — До довечера.

— Ще те очаквам — усмихна се тя.

Ерик мина през проверката за оръжие, като следеше с напрежение огледа на камерата му. Изпрати на Катлийн въздушна целувка, преди да изтича през вратата към подвижната стълба, която го отведе към чакащия самолет. Преди да влезе в него, смъкна камерата от рамото си и я обхвана внимателно с едната си ръка. С другата махна на Катлийн и в следващия миг изчезна от погледа ѝ.

Гърлото ѝ се сви и тя преглътна нетърпеливо. Какво ѝ става? Ще се видят довечера. Глупаво момиче! — скара се сама на себе си.

Вратите на самолета се затвориха. Подвижната стълба беше отместена. Самолетът бавно пое към края на пространството пред него, като се обърна към пистата за отлитане. Наложиха се да изчака частен самолет, който току-що се беше приземил и в момента пресичаше пистата.

От своето място зад стъклото Катлийн чуваше рева на моторите, които пилотът подготвяше за излитане. Самолетът се засили по пистата. Катлийн се канеше да тръгне към колата, когато забележа едномоторния самолет, влязъл в линията, пресичаща пистите. Той започна да се върти неконтролируемо на мократа настилка и тя с ужас видя, че се връща на пистата точно срещу засиления вече по-голям самолет.

Не разбра, че влагата, която покри дланите ѝ, беше кръв от вбитите в тях нокти, когато стисна с все сила юмруци. Единственото, което виждаше, беше неизбежното сблъскване на двата самолета пред очите ѝ.

— Не! — изкрещя тя в момента на удара. По-малкият самолет се блъсна в носа на по-големия и незабавно избухна в пламъци. Разпаднаше се пред погледа ѝ.

— Не! — изкрещя тя отново и замря. Последва тътен, който разтърси земята под нозете ѝ и разби света на хиляди парченца — пълните с гориво резервоари на самолета на Ерик избухнаха и пламъците им я заслепиха с ярката си светлина.

ОСМА ГЛАВА

Катлийн се хвърли върху стъклената врата и когато тя отказа да се отвори, отчаяно заудря с юмруци по нея, без да чувства болката от нараняването им. Крещеше непрекъснато, напълно неконтролируемо; в безполезните си усилия да отвори механичната врата изпочупи ноктите си.

Наоколо беше истински ад. Виеха сирени, хора тичаха към вратите и прозорците, за да видят кървавия ужас с очите си. Гишетата за билети бяха опустели. С налудничав блясък в очите, Катлийн с мъка си проби път между зрителите. Изтича през предната врата и заобиколи западната страна на сградата, като се плъзгаше по разкаляната земя. Пространството за излитане на самолетите беше защитено с висока ограда. Без да помисли нито за миг за себе си, Катлийн започна да се катери по нея. Грапавият метал разкъсваше ръцете и дрехите ѝ, но тя продължаваше да се катери, докато успя да скочи от другата страна на оградата. Дланите и колената ѝ бяха наранени от грубия бетон, върху който се приземи.

Затича към горящите остатъци и задушливата колона черен пушек — те изглеждаха като погребална клада...

— Не. Той е жив, жив е! — повтаряше си тя, докато тичаше към пламъците.

Двата самолета бяха вече заобиколени от колите за бърза помощ. По-малкият самолет едва можеше да се разпознае. Нямаше никакво съмнение за съдбата на пилота и пътниците в него. От по-големия самолет гореше само предната част и пожарникарите самопожертвувателно се опитваха да угасят пламъците.

— Хей, луда ли сте? — Катлийн беше грабната изотзад и повалена на земята. — Как, по дяволите, се озовахте тук? Стойте настрани и не пречете!

Лицето на мъжа беше измъчено и опушено. Беше облечен в жълта пожарникарска униформа. Да, не трябваше да им пречи — те се

опитваха да спасят живота на Ерик. Отказваше да повярва, че е възможно да няма повече какво да се спасява.

Катлийн се изправи на крака и се отдръпна. Наблюдаваше борбата на пожарникарите с пламъците и работата на спасителните групи, които измъкваха пътници от задния аварийен изход на самолета.

С нарастваща паника следеше този аварийен изход. Някои от пътниците можаха да изпълят без чужда помощ, други се нуждаеха от подкрепа. По-голяма част от тях бяха облени в кръв, други бяха в безсъзнание, някои — мъртви... Катлийн отказваше да ги гледа. Ерик беше жив. Знаеше, че е жив.

Вниманието ѝ се прикова в поредния измъкнат от пламъците пътник. Беше очевидно, че е тежък, защото създаваше доста проблеми на двама мускулести мъже. Сърцето на Катлийн скочи в гърлото ѝ, въпреки че все още не го беше разпознала. После забеляза познатата руса коса с кървави ивици по нея, но въпреки това проблясваща в сивата светлина на дъждовния следобед.

— Ерик! — викът ѝ разкъса дробовете ѝ и в следващия миг тя вече тичаше към двамата мъже, които го връзваха с ремъци на носилка и я тласкаха бързо към очакващата ги линейка.

— Почакайте! — изкрещя тя, докато те прибираха краката му, за да го тикнат в колата.

Изтича до тях, останала без дъх.

— Той е... Дали е?... Аз съм...

— Жив е — успокой я лекарят. — На пръв поглед виждам само голяма подутина на главата. А сега ни дайте възможност да го откараме в болницата.

— Но... това... — посочи кислородната маска, която покриваше носа на Ерик.

— На кислород е. Дробовете му са пълни с пушек. А сега, моля...

— Идвам с вас — заяви твърдо Катлийн, без да откъсне очи от восъчното, неподвижно лице на Ерик — прекалено неподвижно...

— Няма начин — обади се за първи път другият лекар. — Има много наранени хора, които се нуждаят от грижите ни. Освободете пътя ни.

Тя послушно отстъпи назад и те вкараха носилката с Ерик в линейката. Един от мъжете се качи вътре, затръшна вратата и го скри

от погледа ѝ.

Какво му е на Ерик, ако има само невидими засега вътрешни наранявания? Кръвоизлив?

Шофьорът на линейката вече включваше на скорост, когато тя успя да изтича напред и да заудря с окървавените си ръце по стъклото му.

— Къде го отвеждате? — изкрещя тя.

— В Сейнт Едуардс Сентър — извика ѝ лекарят, докато линейката потегляше. — Следвайте сирените и ще я откриете.

* * *

Сейнт Едуардс Мърси Медикъл Сентър беше само на около двайсет и пет минути с кола от летището. Катлийн последва виещите линейки със страшния им товар до входа на модерния медицински комплекс.

Линейката с Ерик спря и носилките бяха бързо разтоварени. Катлийн паркира блейзера му, автоматично го заключи, както беше я помолил, и се втурна нагоре по наклона пред входа за бърза помощ. Успя да види, че вкарват носилката с Ерик в една от стаите за даване на бърза помощ; цял медицински екип го придружаваше. С радост и облекчение разбра, че болницата разполага с бързо действащ екип за подобни случаи.

Катлийн знаеше, че е излишно да се опитва да следва Ерик в момента, така че седна нервно на един от неудобните столове в безцветната студена чакалня. Започна да се моли.

Беше сигурна, че Сейнт Едуардс има параклис, но поради някаква причина не чувстваше желание да потърси утехата в него. Искаше да остане колкото е възможно по-близо до Ерик. Вярваше дълбоко и искрено; често търсеше подкрепата на религията в кризисни моменти от живота си. А моментът сега бе тъкмо такъв и тя се обърна с трескава молба към Бога за живота на Ерик. Обещаваше да бъде благоразумна, обещаваше всичко, което ѝ идваше наум — както обикновено правят хората, изпаднали в беда...

Следващите няколко часа преминаха като в мъгла, пропита от страха и болката ѝ. Всеки път, когато някой излизаше или влизаше в

стаята, в която бяха вкарали Ерик, Катлийн се втурваше към тях с молба в очите за малко информация, но обикновено беше или енергично отблъсквана, или получаваше най-много състрадателен поглед, който не ѝ казваше нищо. Роднините на най-много пострадалите бяха извиквани по стаите, от които се носеха ридания и смразяващи писъци.

Телефони звъняха, пациенти с по-слаби наранявания влизаха и излизаха в непрекъснат поток, вратите на асансьорите се отваряха и затваряха със специфичен съскащ звук, лекари и сестри бързаха напред-назад, но Катлийн не забелязваше нищо. Очите ѝ бяха като залепени за вратата, зад която Ерик може би се бореше за живота си. Ако само можеше да го зърне, може би присъствието ѝ ще предизвика благоприятни промени в състоянието му. Можеше ли да му вдъхне достатъчно сила, за да го изтегли от дупката, в която беше попаднал?

Катлийн усети, че не ще издържи повече и отиде на рецепцията.

— Да? — Сестрата вдигна очи от диаграмата, която разглеждаше.

— Госпожице — Катлийн погледна към картончето с името на сестрата, закрепено към бялата престилка. Поправи се бързо. — Госпожо Пратър? Бихте ли могли... господин Гуджонсън... Беше докаран от летището. Бихте ли могли да ми кажете нещо за състоянието му? Моля ви.

— Роднина ли сте му? — запита госпожа Пратър със служебен тон.

Катлийн трябваше да се пребори с изкушението да излъже — прецени, че това едва ли ще ѝ помогне пред опитната госпожа Пратър. Отправи поглед към покрития със сиви плочки под.

— Не. Ние сме...

— Разбрах — прекъсна я госпожа Пратър.

Катлийн вдигна глава и срещна сиво-сините ѝ очи, които бяха омекнали леко. Поради някаква причина тази млада жена с изумрудени очи и златистокестенява коса, разкъсани дрехи и окървавени ръце трогна сърцето на госпожа Пратър.

— Ще видя какво мога да направя — тръгна към стаята на Ерик и подхвърли през рамо: — Ще донеса антисептик за ръцете ви.

Катлийн погледна ръцете си и едва сега видя, че бяха подути и пурпурни от множеството наранявания по тях, някои от които все още

кървяха. Вместо нокти имаше само кървящи пънчета. Кога е станало това? Когато вдигна отново очи, госпожа Пратър беше изчезнала.

Катлийн остана в тревожно очакване до бюрото ѝ. За да се разсее, започна да брои отварянето и затварянето на вратата на асансьора.

— Благодаря ви, добре съм — отговори автоматично тя на запитване на друга сестра дали може да ѝ помогне с нещо.

Най-сетне госпожа Пратър мина през въртящата се врата и се приближи до Катлийн. Подаде ѝ марля, напоена с нещо жълто в средата с много силна миризма.

— Избършете ръцете си с това. Ще смъди много, но трябва да промиете тези открити рани.

— А Ерик? — отчаяно прошепна Катлийн.

— Минал е през рентген и е внимателно изследван. Не са открили никакви вътрешни наранявания или счупени кости.

— Слава богу — прошепна Катлийн и затвори за миг очи, за да преодолее отмалата, която внезапно я обхвана.

— Но — продължи госпожа Пратър — още не е дошъл в съзнание. В кома е и има лоша рана на главата. Направили са му няколко шева. Колкото по-скоро дойде на себе си, толкова по-добре.

Катлийн с мъка задуши вика си.

— Може би ако мога да го видя, да говоря с него...

Госпожа Пратър вече клатеше отрицателно глава.

— Съжалявам, но по-добре за него ще бъде да не правите такива опити в този момент. Сигурна съм, че когато дойде на себе си и състоянието му се стабилизира, лекуващият лекар ще ви разреши да го видите за няколко минутки. Но дотогава ще трябва да чакате.

Катлийн протегна ръка и докосна ръкава на госпожа Пратър.

— Благодаря ви — промълви и се върна на стола си, за да продължи своето бдение.

Здрачът премина в тъмнина, но това не бе забелязано от Катлийн. Автоматично светна осветлението на паркинга пред входа за бърза помощ. Движението по оживената улица пред болницата сега беше една огърлица от ослепителни предни фарове и премигващи червени задни светлини; тя продължаваше да стои неотстъпно на поста си.

Госпожа Пратър минаваше често през въртящата се врата навътре и навън, но всеки път, когато се връщаше на мястото си,

поглеждаше Катлийн и тъжно поклащаше глава. Нямаше нужда от думи. Вече знаеше какъв може да бъде въпросът на младата жена.

Госпожа Пратър се беше забавила повече от обикновено и Катлийн погледна с надежда часовника си. Може би този път ще се върне с някакви новини. Точно тогава през външната врата се втурна някаква жена.

Необяснимо защо, очите на Катлийн бяха привлечени от нея. Жената беше дребна, руса и много привлекателна. Съвършените ѝ черти бяха сгърчени от тревога, когато се отправи бързо към бюрото на сестрата. Беше облечена в права памучна пола, която прилягаше до съвършенство на стройното ѝ тяло. Мека памучна блузка покриваше малък, но добре оформен бюст.

Тя постави длани на бюрото и се наведе към сестрата, която за кратко време беше заместила госпожа Пратър.

Гласът ѝ беше леко дрезгав и думите се запрескачаха една през друга в бързината да ги изговори.

— Аз съм госпожа Гуджонсън. Доктор Хамилтън ми телефонира за Ерик Гуджонсън. Доктор Хамилтън знае, че ще дойда.

— Разбира се, госпожо Гуджонсън. Влезте тук — сестрата насочи красивата млада жена към въртящите се врати.

Госпожа Гуджонсън се обърна бързо и стройните ѝ крака я отведоха към стаята на Ерик. Вратата се затръшна зад нея.

Известно време Катлийн остана на мястото си, напълно неподвижна. Страхуваше се, че ако помръдне, ще се разпадне на милиони парченца. Кръвта шумеше в главата ѝ, пулсираше в ушите ѝ, които горяха като обхванати от огън. Дробовете ѝ се свиха, изхвърлиха навън запаса ѝ от кислород. Не можеше да върне обратно горчивата буца, която се надигна към гърлото ѝ.

Главата ѝ изведнъж като че ли се изпразни и Катлийн си помисли, че ще припадне. Струваше ѝ се, че ревът на кръвта ѝ в ушите можеше да се чуе от всички наоколо — чудно ѝ беше, че всеки продължаваше невъзмутимо да си върши работата. Не разбираха ли, че тя, Катлийн Хейли, умира? Сега, в този момент. Бяха свидетели на бавната, агонизираща, мъчителна смърт на една душа. А никой не виждаше. Никой не го беше грижа.

Трябваше да се махне оттук.

Отново беше обичала — и загубила. Да, пак беше имала куража да обича, но сега знаеше, че Ерик ще я изостави — точно както бяха направили родителите ѝ. Само че тя няма да бъде наоколо да му разреши да направи това. Ще си отиде, преди да се стигне дотам.

Катлийн се изправи внимателно, като се надяваше, че няма да се разпадне на части и да изчезне като облаче пара. Стигна до бюрото на сестрите, взе празна бланка от рецепта, написа името на Ерик на нея и с треперещи пръсти я пъкна в златния пръстен на ключодържателя му с ключовете на колата, който постави на място, където госпожа Пратър веднага щеше да ги забележи.

Когато се обърна, се блъсна във висок, едър рус мъж, който бързаше към бюрото. Тя наведе глава — не искаше никой да види сълзите, които пълнеха очите ѝ и се стичаха по лицето ѝ.

* * *

Минути по-късно бързите леки стъпки на госпожа Пратър отразиха приповдигнатия ѝ дух. Привлекателният господин Гуджонсън беше дошъл на себе си, беше разпознал брат си и снаха си, беше говорил с тях. После беше попитал за една жена на име Катлийн.

За сестрата нямаше и следа от съмнение коя трябва да е тази Катлийн. След разрешението на лекаря госпожа Пратър се беше завъртяла на пети и с бърза крачка се отпрати към приемната.

Но хубавата млада жена с изпълнените със сълзи изумрудени очи и златистокестенява коса, раздрани ръце и тревожно, изпълнено с обич лице, беше изчезнала.

* * *

— Щяхте ли да ми кажете къде е, ако знаехте? — В гласа на Ерик се чувстваше гняв и ярост. Очите му присвяткваха от дълбоките вдлъбнатини, в които бяха потънали. Край стегнатата му уста и уморените, зачервени очи се бяха пръснали малки бръчици от изтощение и безпокойство. — Ще ми кажете ли, по дяволите? — Той удари с юмрук по масата от борова дърво.

— Ерик, успокой се и престани да ни крещиш — Би Джи се опита да нормализира обстановката. — Вече ти казахме, че не знаем къде е Катлийн и наистина не знаем. И ние се безпокоим за нея, както и ти.

— О... — Ерик изруга невъздържано с глас, побрал цялото отчаяние и безнадеждност в света. Отпусна се на фотьойла и покри лице с ръцете си.

Идваше за втори път през последния месец в Маунтин Вю, за да моли Харисънови да му кажат нещо за Катлийн. И двата пъти те му се бяха заклели, че не знаят нищо.

Беше лежал в онази проклета болница две седмици, без да може да се помръдне и да се опита да разбере какво се беше случило с Катлийн. Когато дойде на себе си и запита за нея, една медицинска сестра му каза, че жена, отговаряща на описанието му, е била в болницата, но после си отишла. Беше като луд от тревога и се наложи да му инжектират успокоително.

Но когато отново дойде в съзнание, гневът от собствената му безпомощност и чувството на безсилие, допълнително предизвикано от думите, с които Боб и Сали се опитваха да го успокоят, го изпълниха с още по-голямо отчаяние.

— Повтарям, че станалото между нас не беше търкаляне в сеното за една нощ, Боб! — беше изкрещял той на брат си. — Хиляди дяволи, тя не може да изчезне така от живота ми, без да каже нито дума! Може би е ударена по главата, убита, изнасилена или нещо подобно. Това мина ли ви през ума? — продължаваше да крещи той със застрашително изпъкнали вени на превързаните му слепоочия. Сестрите отново бяха извикани да му поставят успокоително, независимо от съпротивата и проклятията, с които ги засипваше.

Когато отново изплува от насилствено наложената му забрава, Боб и Сали бяха с него, напрегнати и стреснати.

— Ерик, оставила е ключовете ти при сестрите с приложена бележка. Не е отвлечена. Напуснала те е най-спокойно и целенасочено. — Боб погледна към жена си за подкрепа, но вниманието на Сали беше насочено към девера ѝ, към когото изпитваше нежна обич.

— Може би... ъ-ъ... — заекваше Боб, — може би си разбрал погрешно... ъъ... чувствата ѝ.

— Махайте се оттук. Вървете, където и да е — не ме е грижа — шепнесе Ерик. — Оставете ме сам.

Обърна им гръб и се втренчи с отчаяние в прозореца с онзи отчужден, горчив израз на лицето си, който запази и през следващите седмици.

Независимо от безразличието, с което се отнасяше към собственото си възстановяване, силният му организъм надделя и той стъпи отново на крака. Престоят му в болницата беше истинско изпитание както за сестрите, които тероризираше, така и за лекарите, които проклинаше с повод и без повод — но се възстанови. Главоболието му от травмата намаляваше с всеки изминат ден, а подутината в началото го болеше, носле сърбеше и накрая престана да напомня за себе си.

Боб и Сали си отидоха, след като бе преодолял първоначалната криза, но при изписването му се върнаха, за да го придружат до Сейнт Луис. Шофираха блейзера му поред, докато той седеше на задната седалка, потънал в тъжни мисли.

От болницата беше телефонираше отчаяно всеки ден на разтревожените Харисънови, беше ги обсипвал с въпроси за Катлийн. Кълняху му се, че не знаят нищо за нея. Твърдяха, че не са я виждали от деня, в който бе тръгнала с него онази дъждовна сутрин.

Беше прочел информацията във вестника за преживяната от него катастрофа и знаеше, че е имал изключителен късмет да остане между живите, докато единадесет пътници и пилотът бяха загинали. И все пак се питаше защо гледа на себе си като на късметлия. Какво щеше да представлява животът му без Катлийн?

Защо бе изчезнала без следа? Та когато си е тръгнала, тя дори не е имала пълна информация за сериозността на нараняванията му, не е било възможно да знае дали ще се възстанови или не! Нещо я беше прогонило от живота му — но какво?

След няколко седмици на безмерно отчаяние в Сейнт Луис отиде в Маунтин Вю. Харисънови отново се заклеха, че не са получили нито дума от Катлийн, освен една написана на ръка бележка, изпратена от Атланта.

Ерик я прочете. Беше само едно кратко съобщение, че е добре и че ще се свърже с Харисънови по-късно. Молеше ги да не се безпокоят

за нея, обсипваше ги с извинения, че ги е напуснала посред сезона. И това беше всичко.

Сега това беше второто му безполезно пътуване до Маунтин Вю, където вече се чувстваше дъхът на есента. Въпросът на Една го върна към безизходицата на настоящето.

— Какво откри в Атланта?

Ерик въздъхна и се изправи леко.

Отишла е там веднага след катастрофата. Продала е апартамента си, платила е всичките си сметки, опаковала е багажа си и е напуснала, без да остави адрес. Ходих до универсалния магазин на Мейсън. Вие знаехте ли, че е напуснала работата си там?

— Не — възкликнаха едновременно и двамата, шокирани от новината.

— Напуснала е още в началото на лятото. А всеки път, когато говорехме за работата ѝ, тя създаваше впечатлението, че се връща обратно през есента.

— Тя харесваше работата си, Ерик. Защо ще я напуска?

— Наложих ми се да подкупя една от продавачките, за да открия причините. Оказа се, че един от служителите там е бил доста настоятелен по отношение на нея. Бил е семеен.

— Този факт обяснява нещата. Катлийн никога няма да се свърже интимно със семеен мъж — заяви твърдо Една.

Ерик изсумтя грубо, стана и отиде до прозореца. Когато се обърна отново с лице към тях, всяка пора на тялото му излъчваше гняв.

— Откъде знаеш? Може би тя не е нищо повече от интригантствата, лъжлива малка уличница, която измами всички нас.

— Почакай за миг, млади момко — Една скочи от канапето и се обърна към Ерик, като заплашително размахваше пръст пред лицето му. — Забранявам ти да говориш така за Катлийн. Знаеш много добре, че не е истина. Няма да допусна да говориш по този начин за нея в дома ми.

— Защо избяга тогава като някое виновно или изплашено дете?
— отблъсна ядно атаката ѝ Ерик.

Гневът на Една се изпари и тя унило се отпусна на канапето. Разтърка с пръсти слепите си очи — сякаш за да облекчи нетърпима болка в тях — и каза тихо:

— Не знам.

— Може би тя наистина е изплашено дете — намеси се и Би Джи. — Може би когато си лежал там ранен, вероятно умиращ, тя не е имала сили да се изправи лице в лице с тази възможност, не е могла да поеме риска, да понесе мисълта за вероятността да те загуби. Мога с чиста съвест да ти кажа, че според мен тя силно се привързва към теб. — Би Джи погледна Ерик с присвити очи в очакване на признание, но когато Ерик не предложи такава, продължи:

— Бъди уверен в правотата на това, което ти казвам тук. При нея се създаде опасна и засега непреодолима психологическа бариера, която я подтиква не да преодолява, а да бяга от всяко злополучие, случайно пресякло живота ѝ. Опитай се да разбереш това. Рано или късно, един ден ще ѝ се наложи да се изправи срещу даден проблем лице в лице и няма да ѝ бъде никак лесно. Тя не може да разрешава тежки проблеми. Но не може и да бяга от тях до безкрайност...

Ерик като че ли се замисли върху думите на Би Джи за момент, но после лицето му отново се покри от тази непроницаема маска, характерна за него напоследък.

— Поради някаква известна само на нея причина тя избяга и от мен, и от вас и даде ясно да се разбере, че не иска да бъде открита — взе небрежно захвърленото си дънково яке от облегалката на стола и тръгна към вратата.

— Пропилях два месеца от живота си да я търся и нямам никакво намерение да губя повече време за нея. Ще ви съобщя, когато филмът за лагера ще бъде пуснат по телевизията. Благодаря ви за оказаната помощ.

Думите му бяха ясни и кратки, изреченията — сбити, но и някак насилени. На Една ѝ се стори, че различава неописуемо болезнено разочарование под студеното му решение да се оттегли.

Увери се в това, когато го проследи с поглед до колата му. Той затръшна вратата ѝ зад себе си и отпусна за няколко мига глава над кормилото в пълно отчаяние, преди да събере достатъчно сили да я запали и потегли.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Катлийн придърпа полата си, която се вдигаше над кръстосаните ѝ крака със свойствен женствен жест, който накара секретарката на средна възраст да се усмихне. Какво привлекателно момиче, помисли си тя.

Катлийн ѝ върна усмивката. Беше пример на професионализъм, докато седеше в красиво обзаведения външен офис в очакване на интервю с господин Сет Кирчоф, собственик на универсалния магазин за луксозни дрехи „Кирчоф“ в Сан Франциско.

Спокойният ѝ вид прикриваше бурята вътре в нея. Можеше ли някой да предположи, че вътрешно Катлийн цяла тръпнеше от тревога? Имаше огромна нужда от тази работа. Освен икономическа необходимост, чрез нея тя се надяваше да възстанови разума и равновесието си, които почти бе изгубила от момента, в който видя съпругата на Ерик да се втурва в болницата в Арканзас.

Катлийн несъзнателно стисна очи в напразен опит да потисне болката, която този спомен все още предизвикваше. Бързо ги отвори и погледна секретарката с надеждата, че не е забелязала слабостта ѝ. Слава богу, не беше — навеждаше се над шкаф с папки зад бюрото си.

Бяха изминали два месеца и човек можеше с пълно право да си помиел и, че агонията беше заглъхнала, че болката се беше превърнала само в затънено припомняне; но паметта ѝ упорито я връщаше към преживяното: отворена сурова рана, която все още кървеше.

Катлийн обърна лице към широкия панорамен прозорец и обхвана с поглед гледката от Сан Франциско. Видя Транс Американ Билдинг, а в далечината заливът проблясваше като огромен сапфир под слънчевите лъчи.

Как можа да прояви такъв наивитет? Защо нито за миг не помисли за възможността Ерик да е семеен човек? Беше така заслепена от него, беше пленена от магнетизма му и изобщо не се бе опитала да проникне извън очевидното.

А се оказа, че неговото увлечение всъщност не е било нищо повече от обикновена лъжа и измама. Очите ѝ се напълниха със сълзи от срам и унижение, когато си спомни как спонтанно беше реагирала на ласките и вниманието му — и физически, и емоционално... Беше се оказал експерт в леглото, а и тя му отговори с желание. Споделената интимност, която изглеждаше така прекрасна, когато я споделяха, сега я обиждаше.

В болницата, когато чу онази привлекателна жена да се представя за госпожа Гуджонсън, по силата на името си имаща право да застане до леглото на Ерик и да получава веднага информацията, която на нея ѝ беше отказвана часове наред, на Катлийн ѝ се прииска да избяга, да тича до пълно изтощение и накрая да падне от ръба на земята и да бъде обгърната от забрава.

Беше избягала. Беше се върнала на летището и престоля там цяла нощ, докато работниците разчистваха останките от сблъскването и възстановяваха пистите. Качи се на първия самолет в посока изток и се върна в Атланта.

Катлийн Хейли беше порасла и най-сетне станала възрастен човек само за няколко мига. Преди този страхотен шок за нея тя се мислеше за зряла жена, добре запозната с правилата на света и живота, със сърдечната болка и страданието.

Каква глупачка е била само! Ерик не беше просто отнел девствеността ѝ. Той ѝ беше показал колко егоцентричен може да бъде един мъж. Дейвид Рос беше любител в сравнение с Ерик Гуджонсън. До срещата си с него Катлийн не беше предполагала нито за миг, че е възможно съществуването на такава преднамерена измама. Сега вече знаеше. Никога повече няма да допусне така сляпо каквито и да било отношения с друг мъж. Младата жена, каквато беше преди шока в болничната чакалня, си беше отишла. Мястото ѝ беше заето от жена с наранени ръце и сърце, които имаха нужда от продължително време, за да оздравеят.

Няколко дни поред купуваше вестници и жадно поглъщаше написаното за катастрофата. Името на Ерик не се появи в списъците на загиналите. Но за да се успокои и облекчи допълнително, позвъни до болницата, откъдето ѝ казаха, че се възстановява добре и скоро ще бъде изписан. Когато я запитаха иска ли да я свържат с него или да остави някакво съобщение, затвори телефона.

Преди всичко трябваше да затвори тази страница от живота си. Ако можеше да я изтрие и от миналото си, би го направила, но това не беше възможно. Единствената ѝ надежда беше, че ще съумее да я остави зад себе си, да я отбележи като горчив натрупан опит и да продължи напред. Искаше да започне нов живот на друго място. Напусна апартамента си и се премести в скромен хотел, докато се възстанови достатъчно, за да вземе практическо решение за бъдещето си.

Седмици поред не стана нищо. Следеше упорито съобщенията за работа във всички вестници, които можеше да купи от вестникарските будки в Атланта. Изпрати писма със запитване до всички универсални магазини в страната и ако изобщо получаваше някакъв отговор, то той беше учтив, но безличен отказ. А през това време банковата ѝ сметка се топеше бавно, но сигурно, както и духът ѝ, който не се беше възстановил след получения смъртоносен удар.

Един прекрасен ден забеляза съобщение в търговско списание. Не беше посочено име, липсваше и телефонен номер — само пощенска кутия, до която трябваше да се изпрати кратко резюме. Според съобщението се предлагаха няколко свободни работни места, които обаче не бяха определени. Механично и без особено голяма надежда тя изпрати исканата информация с пълното съзнание, че това е изстрел в тъмнина.

За нейна голяма изненада, получи отговор само след няколко дни. Ако е все още заинтересувана от работа като търговски посредник при закупуване на модни дрехи, трябваше да се обади на приложения телефонен номер и да уреди среща за интервю.

Ако беше все още заинтересуваш! Катлийн бързо провери банковата си сметка и реши, че ако живее много пестеливо, си заслужава да предприеме едно пътуване до Калифорния.

— Госпожица Хейли?

Тя се върна към настоящето с трепване, когато спокойната, сигурна в себе си секретарка извика името ѝ. Друга жена — шик, стройна, модно облечена — излизаше от вътрешния офис. На път към вратата огледа Катлийн с пресметлив, студен поглед. И тя сигурно се бореше за същото място.

— Господин Кирчоф желае да говори с вас — каза любезно секретарката. — Съжалявам, че ви се наложи да почакате.

Катлийн отиде с треперещи крака до вратата на вътрешния офис и влезе. Защо нервничеше така? Не беше характерно за нея. Винаги е била сигурна в себе си. Дали и тази загуба на самоувереност не се дължеше на Ерик Гуджонсън? Тази чужда за нея стеснителност и несигурност?

С твърдото решение да потисне чувството за малоценност, което я беше обхванало, тя повдигна брадичка и премина по луксозния тъмносин килим към заплашително голямото бюро на другия край на стаята.

Мъжът зад него я погледна с разсеяно изражение на лицето, но в следващия миг почти шумно пое въздух, когато тъмните му очи я обгърнаха с одобрителен поглед.

— Госпожица Катлийн Хейли? — запита той с добре модулиран глас.

— Да — отговори тя с усмивка.

— Седнете, моля. Аз съм Сет Кирчоф.

Въпреки че не стана, тя пое добре поддържаната ръка, която се протегна към нея над бюрото.

— Благодаря ви, господин Кирчоф — каза тя, като се отпусна на стола пред бюрото. — Радвам се, че се запознахме.

Възвръщаше си моментно загубената увереност. Знаеше, че на вид изглежда стилизиран и компетентен търговски посредник за закупуване на модно облекло. Лененият ѝ костюм беше лек — както изискваше сезонът, а цветът му — наситено старо злато — подсказваше за края на този сезон. Тясната пола ѝ стоеше съвършено, а късият жакет се омекотяваше от женствеността на кремавата крепонена блуза под него. Кафявите ѝ обувки и отговаряща на цвят чанта бяха от Гучи — беше си ги купила при едно пътуване до Ню Йорк миналата година. Златните обици с форма на халки бяха подходящото бижу за една делова жена. Кестенявата ѝ коса със златисти отблясъци, засилени от цвета на костюма ѝ, беше прибрана назад в лек кок на тила, но женствеността ѝ отново беше подчертана от няколкото естествени къдрици, които се спускаха край бузите ѝ. Беше се гримирала изкусно в цветове, отговарящи на цвета на облеклото ѝ и на собствения ѝ тен.

Погледна към мъжа зад бюрото и на свой ред оцени красивите му черти. Косата му, тъмна и къдрава, покриваше добре оформена

глава. Създаваше впечатление на привлекателен, чувствителен човек. Не беше така подчертано мъжествен като...

Престани! Катлийн си заповяда да не губи контрол с мисли за Ерик, докато преценяваше господин Кирчоф. Устата му беше чувствена и мека. Имаше дълъг тесен нос — в пълна хармония с останалите черти на лицето му.

Беше определено красив мъж, но Катлийн беше привлечена най-вече от очите му. Те бяха наситено шоколадовокафяви, бездънни и тъмни, но не мистериозни, както обикновено характеризират подобни очи. Това бяха открити и топли очи и излъчваха искреност и... какво?... Съчувствие?

Зелените очи на Катлийн се плъзнаха надолу към волевата брадичка и добре оформените рамене. И тук погледът ѝ се смрази. Там, където беше естествено да очаква огромен, покрит с кожа удобен работен стол, отговарящ на човек от ранга на господин Кирчоф, просветваше съвсем не на място хром. Сет Кирчоф седеше в инвалиден стол.

Най-силното ѝ желание в този момент беше шокът ѝ от това откритие да е останал незабелязан за него, но уви.

— Доста е смущаващо, когато човек види този стол за първи път, нали? — запита я той, като сведе поглед към страничните му облегалки. — Но след като веднъж свикне с него, не е чак толкова лошо. — Вдигна тъмните си очи и се усмихна.

— Аз не го намирам за смущаващо — отговори му тя искрено. — За мен просто беше неочаквано.

Погледна я с приятната си, предразполагаща усмивка.

— Често съм си мислел да поставя табела на вратата: „Внимание. Вътре има мъж в инвалиден стол.“

Катлийн се разсмя спонтанно.

— Така ще отклоните голям брой скучни интервюта.

— Сигурно. Може би ще трябва да го направя. Размениха усмивки, всеки с разбиране и откровено одобрение към другия.

— Ще ви кажа направо — без да търся състрадание, — че преживях автомобилна катастрофа през нощта на деня, в който завърших колежа. Трима мои приятели от студентското ни сдружение бяха убити. Аз се спасих, но с цената на счупен гръбначен стълб и парализа от кръста надолу.

— Имали сте късмет.

Той подпря лакти на облегалата на стола си и отпусна брадичка на юмруците си.

— Това е много необичаен отговор, госпожице Хейли. По-голяма част от хората обикновено казват „Съжалявам“ или нещо подобно. С годините подредих реакциите на хората на физическата ми недъгавост в две основни категории. Те или изразяват жал или смущение и избягват погледа ми, или не я забелязват напълно, като че ли ако упорито отказват да я виждат, тя ще изчезне напълно. Вие не попаднахте в нито една от двете категории. Мисля, че ви харесвам, госпожице Хейли.

Усмихна му се.

— И аз мисля същото.

Той се засмя.

— Искате ли кафе?

Без да изчака отговора ѝ, натисна бутон на бюрото си и само след секунди секретарката му беше в офиса.

— Госпожице Хейли, запознайте се с госпожа Ларчмънт. Тя настоява да я наричам така, независимо от приятелството ни.

— Не искам никой да подозира, че сме обвързани в гореща и сериозна любовна връзка — отговори госпожа Ларчмънт.

Клеър Ларчмънт беше жена към петдесет години, както Катлийн беше правилно предположила. Тя изглеждаше като персонифицираната мечта на един опитен администратор за компетентен и привлекателен помощник.

Очевидно беше, че между нея и господин Кирчоф съществуваше взаимна привързаност. Те бяха достатъчно сигурни в своите отношения, за да си разрешат да се шегуват един с друг. Госпожа Ларчмънт се обърна към Катлийн.

— Можете да ме наричате Клеър.

— Госпожице Хейли, искате ли чаша кафе? — запита я отново Сет.

— Да, с крем, ако обичате — обърна се тя към Клеър.

— А аз... — започна Сет.

— Знам какво искате, господин Кирчоф — каза секретарката и напусна офиса.

— Безценна е, нали? — усмихна се Сет.

— Изглежда, че двамата работите много добре заедно — отговори му тя.

— Да, така е — той сплете пръсти върху бюрото си и каза: — Искам да ви поясня какво точно търся.

Впусна се в кратък разказ за универсалния магазин, основан от дядо му още през двайсетте години на века. Магазинът се запазва по време на кризата и Първата световна война. Бащата на Сет поема бизнеса след войната и го разширява, като увеличава, разбира се, и печалбите. Умира преди три години.

— Погледнато отстрани, човек може да си помисли, че след смъртта на баща ми бизнесът би следвало естествено да премине в мои ръце, но в завещанието си баща ми прехвърля правото на вземане на решения и управлението му на чичо ми. Татко не можа да преодолее убеждението си, че заедно с краката ми е парализиран и мозъкът ми. Той никога не ми прости напълно, че станах инвалид.

В гласа на Сет нямаше горчивина, само дълбока тъга.

— Чичо ми обаче почина съвсем ненадейно миналата година и аз поех нещата в ръцете си.

Направи пауза, за да поеме сребърната табла от Клеър. Върху нея имаше порцеланови чаши и кана с кафе. След отсервирането Клеър отново ги остави сами.

— Госпожице Хейли, магазинът на Кирчоф има потенциала да се превърне във водещ в модната индустрия на Сан Франциско. За съжаление години наред е бил в ръцете на възрастни мъже без перспективно мислене — включително и баща ми.

Отпи от кафето си и продължи:

— Когато поех контрола над магазина, започнах да сека глави — образно казано, разбира се — усмихна се и дари Катлийн с пълната сила на чара си. — Не беше лесно: голяма част от хората, които уволних, бяха работили тук в продължение на двайсет години и повече, но тази операция беше задължителна. Дадох достатъчно време на отговорника на всеки отдел да реструктурира своя сектор. Който не успяваше, бе изхвърлен от магазина. Извинете ме. — Направи пауза. — Искате ли още кафе?

— Не, благодаря — тя постави чашата си на таблата.

— Стигам до целта на това интервю, госпожице Хейли. Знам, че се питате каква е целта на всичко, което ви разказах.

— Изобщо не ми е скучно, господин Кирчоф.

Той отговори на усмивката ѝ, натисна някакъв лост, който освободи блокировката на стола му. Заобиколи бюрото и спря до нея. От дължината на тялото и краката му можеше да се направи извод, че е бил висок човек преди катастрофата.

Търся някой, който да координира изцяло закупуването на модно облекло за магазина ми. Ще споделя една тайна с вас. До края на тази година ще започне строежът на още два магазина. До следващата Коледа в района на Залива ще има три магазина на Кирчоф.

— Но това е чудесно! — възкликна тя с искрено възхищение.

— Надявам се наистина да се окаже така. Но заедно с разширението на бизнеса искам да променя и имиджа ни. Години наред ние се бяхме обърнали към определен тип клиентка. Тя купува четири или пет рокли на година. Много е консервативна и непрекъснато си прави сметката. Вкусът ѝ е ограничен. Въображението ѝ — нулево.

— Познавам тази клиентка добре. Бич за всеки търговец на модно облекло — обади се Катлийн сухо.

Той се засмя.

— Ето защо имаме нужда да променим нашия имидж. Искам клиентелата на магазина на Кирчоф да бъде нова. Желая в моя магазин да влиза клиентка, която купува от четири до шест костюма на сезон. Тя е стилна, отворена към модата, смела, способна да се наложи с начина си на обличане и да създаде специфична модна тенденция. Тя е новатор и революционер в модата. Активна общественичка. Професионалистка. Възможно е и двете заедно. Във всички случаи обаче тя се облича според мястото си в обществото. Освен това облича и децата си точно толкова зашеметяващо, както и себе си.

— Аау! — възкликна впечатлена Катлийн. — Добре сте проучили пазара.

— Да, така е. Искам осъвременен отдел за женско облекло, който да предлага всичко — от секси бельо до рокли за девиси. Искам разширен отдел за тийнейджъри, в който едно момиче в тази възраст да може да намери както първия си сутиен за тренировка на тенис корта, така и булчинската си рокля.

Мозъкът на Катлийн работеше на бързи обороти.

— Диапазонът на цените? — запита тя.

— Лукс цени.

— Аксесоари?

— Само най-добрите. Ако една клиентка се нуждае от колан за триста и петдесет долара, за да подчертае коприната на вечерната си рокля, искам да знае, че може да отиде в магазина на Кирчоф и да намери голям избор такива колани.

— Мъжко и детско облекло?

— За тези отдели съм наел други хора, но вие ще имате власт да проверявате поръчките им, за да се уверите, че се придържат към тенденцията, характеризираща вашите отдели.

— Само с американски дизайнери ли ще работите?

— Не, но предпочитам да купувам от Ню Йорк, отколкото от Европа. Местен патриотизъм, предполагам.

— Сумите за закупуване на стока?

— В този момент те са неограничени. Ще закупуваме в широк мащаб.

Това беше като сбъдната мечта! Катлийн несъзнателно захапа долната си устна, докато си представяше какво може да направи с такъв неограничен бюджет.

— Кога ще можете да започнете работа?

Въпросът беше толкова рязко поставен, че Катлийн подскочи от изненада и закова широко разтворените си искрящи очи в тези на Сет.

— К-какво? Искате да кажете... аз...?

— Да, назначавам ви. Ако искате. Заплатата е четиридесет хиляди долара на година и в тази сума не са включени премиалните и намалението на цените за работещите в магазина. Това задоволява ли ви?

Дали я задоволява? Не знаеше как да реагира.

— Господин Кирчоф, сигурен ли сте? Искам да кажа... да, искам тази работа, но не ви ли предстоят още интервюта? Може би е по-добре да...

— Не, госпожице Хейли. Оцених, че вие сте човекът, от когото имам нужда, още щом прекрачихте прага на офиса ми. Презирам жените, които се втурват тук и започват да ме бомбардират с грандиозните си идеи, без да обръщат внимание на това, което аз искам да кажа. Вие сте добър слушател. Имате стил, притежавате опит. Мога да разбера това от начина, по който се обличате, и от резюмето

ви. Но — и това е много важно за мен — независимо от професионализма ви, вие сте изключително женствена. Искам клиентките ми да желаят да изглеждат като вас — уверени в себе си, но по женски омекотени, независими, но подчертано женствени.

Катлийн се изчерви под одобрителния му поглед.

— Приемам с радост вашето предложение, господин Кирчоф. А отговорът ми на вашия въпрос е: мога да започна работа незабавно. Или веднага щом си намеря апартамент и си прехвърля нещата от Атланта.

— Много добре. Какво ще кажете за — погледна календара на бюрото си — понеделник, шестнадесети? Ще имате на разположение десет дни. Ако прецените, че този период от време е недостатъчен, кажете ми.

— Благодаря ви. Десет дни са повече от достатъчни. Желая да започна работа колкото е възможно по-скоро.

Усмихна ѝ се топло.

— Това е чудесно.

Тя протегна ръка и той я стисна сърдечно. Ръкостискането му беше силно и приятно.

— Благодаря ви, господин Кирчоф. Няма да съжалявате за избора си.

— Не се страхувам от това. Ще помоля само да забравите за това „господин Кирчоф“ и да ме наричате Сет.

— В такъв случай аз съм Катлийн.

— Катлийн — повтори той тихо, като че ли вкушваше звука на името ѝ на устните си.

Катлийн стана с известно чувство на неудобство — знаеше, че той трябва да остане седнал. Но докато вървеше към вратата, чу звука на моторчето от стола му, с който я следваше.

— Готов съм отново да си счупя гръбначния стълб само заради привилегията да отворя врата за теб, Катлийн, но сега би ли имала нещо против да направиш това за мен?

Разсмя се заедно с него.

— Разбира се, че не.

Задържа вратата отворена, докато той премине със стола си през нея, и го последва във външния офис. До бюрото на секретарката стоеше изправен мъж в тъмносив костюм.

— А, Джордж! — поздрави го Сет. — Време ли е вече за тръгване?

— Да, Сет. Имаш среща на обяд със сестра си.

— Джордж, искам да се запознаеш с най-новия служител в магазина на Кирчоф, госпожица Катлийн Хейли.

— Ти я назначи, така ли? — възкликна Клеър Ларчмънт иззад бюрото. — О, толкова се радвам!

— Защо? — подразни я Сет. — Може да съм я назначил, за да замести теб.

— Абсолютно невъзможно — каза тя спокойно. Усмихна се любезно на Катлийн. — Добре дошли на борда, госпожице Хейли.

— Катлийн — поправи я Катлийн.

Клеър ѝ се усмихна и кимна, после се обърна към компютъра си.

— Катлийн, Джордж е моят личен камериер, шофьор, терапевт, компаньон на чашка и най-добър приятел. Джордж Мартин.

— Господин Мартин — повтори Катлийн с усмивка.

— Моля, наричайте ме Джордж, иначе може да не ви чуя — обади се с усмивка Джордж, висок слаб мъж на средна възраст, с излъчване на човек със силен характер.

— Сега вече всички сме на първи имена, с изключение на вас, госпожо Ларчмънт — продължи да я дразни Сет. Клеър се обърна към него, както обикновено, съвсем невпечатлена от забележката му. — Моля, направи необходимото за включване на новата служителка към ведомостта — застраховка и прочие бюрократични изисквания. Освен това дай на Катлийн чек за пет хиляди долара, за да покрие разноските по преместването си тук.

Катлийн опита да протестира, но Сет я спря.

— Няма да приема никакъв друг начин за решаване на този проблем. Ако бяхме голяма корпорация, която прехвърля опитен администратор от едно място на друго, щеше да се постъпи по същия начин. А аз гледам на теб по този начин.

— Благодаря — Катлийн беше направо слисана от начина, по който се развиваха нещата. Когато постави чека в чантата си, подаде отново ръка на Сет. — Ще се видим отново на шестнадесети.

— Ще очакваме с нетърпение тази дата — усмихна ѝ се с тази негова искрено тъжна усмивка и стисна силно ръката ѝ. Кимна на Клеър и Джордж и излезе от офиса. Докато чакаше асансьора,

погледна часовника си. Имаше за какво да се поздрави. Беше изминал половин час, в който не беше помислила за Ерик.

* * *

Премести се в Сан Франциско относително лесно.

След интервюто си със Сет, Катлийн си купи вестник и влезе в някакво ресторантче да обядва. Започна да търси подходящ апартамент сред обявите във вестника.

Отхвърли някои от предложенията след телефонен разговор. Други изискваха скъпо пътуване с такси, и то само за да разбере, че не са това, което търсеше. Най-накрая, вече към залез-слънце, си взе стая в хотел и прекара нощ без сънища, изтощена, но с приповдигнат дух след преживяното през деня. На следващата сутрин намери апартамент, който я задоволяваше до известна степен. Мебелировката беше старомодна, но чиста и някак странна, както и външният вид на къщата. Само живеещите в нея имаха ключ за главната врата. Апартаментът на Катлийн беше на партерния етаж. Беше малък — спалня — всекидневна, тясна кухненска ниша и малка баня, но ѝ предлагаше всичко, от което имаше нужда в момента. Плати на хазаина си искания депозит и наема за първия месец и се върна със самолет в Атланта.

Там продаде колата си на търговец на стари коли — на загуба, но така си спестяваше времето и напрежението, което неминуемо щеше да изхаби, ако я продаваше сама. Не ѝ се искаше да шофира до Сан Франциско. Тъй като апартаментът ѝ в Атланта беше мебелиран, по-голяма част от собствените си вещи подари на благотворителни организации. Личните си неща опакова в кутии за транспортиране по въздуха до Сан Франциско. Само след няколко дни тя вече беше в новия си апартамент в големия океански град.

Радваше се на красотата на града, на благодатния му климат, свеж и ободряващ с напредването на есента. Потича за здраве в Голдън Гейт Парк, разходи се по Пристанището на рибарите.

Купи си на старо малка кола с част от парите, които Сет ѝ беше дал за „разходи при местенето“. С карта в ръка разучи стръмните улички около новия си дом. Наслаждаваше се на свободното си време,

на възможността да си разреши малко мързелуване. И така бе до неделя вечерта преди определения понеделник, в който трябваше да се яви на работа.

— Утре започвам — каза тя в тъмнината, легнала на разтегателното канапе, което беше част от мебелировката на апартамента ѝ. — След няколко месеца дори няма да си спомням за него.

Издърпа възглавницата изпод главата си и я прегърна.

— Няма да си спомням за него. Няма.

Притисна лице към възглавницата и още докато се кълнеше, че ще го забрави, видя ясно чертите му пред затворените си очи. През стиснатите ѝ клепачи се заизцеждаха сълзи — виждаше го да ѝ маха с ръка, преди да изчезне в самолета.

— Ерик, Ерик — ридаше тя. — Защо направи това? Защо? — Дали мисли понякога за нея? Какво ли прави сега? Спи ли? Люби се с хубавата си жена? Гали ли я с онези предателски пръсти, лъже ли я с убедителните си устни?

Дали се люби с жена си така пламенно, както правеше това с Катлийн? А тя реагира ли със същата пламенност на страстта му или го отблъсква с хладина? Тази ли е причината, поради която си търси любовници? Любовници, които с готовност се поддаваха на ласките му. Като нея. Катлийн зарови почервенялото си от срам лице във възглавницата.

Колкото и да ревнуваше онази руса жена, която имаше всички права върху любовта и името на Ерик, Катлийн не можеше да не изпитва огромна жал към нея. Дали знае за изневярата му? Беше ли Катлийн първата му и единствена извънбрачна връзка? Не, разбира се. Не би могъл да я прелъсти така, без ни най-малко чувство за вина, ако не беше свикнал с това.

Искаше да го мрази. Мразеше го! Но когато се обърна настрана и вдигна колене към гърдите си в позиция на самозащита, закопня за силното му тяло до нея. Вледеняваше се без топлината на прегръдката му. Една нощ в леглото му я беше разглезила до такава степен, че сега и тялото, и душата ѝ плачеха за силата му през нощта, за ласките му... искаше ѝ се да се събужда в прегръдката му, да чува равномерния ритъм на дишането му...

И тази нощ, както всички преди нея, тя се загърчи от болка, която я измъчваше, притискаше сърцето ѝ, унищожаваше духа ѝ.

* * *

На следващата сутрин стана рано, изяде една препечена филийка и изпи две чаши кафе, докато си нанасяше грима. Решително отхвърли черния саван на отчаянието, който я покриваше всяка нощ, и помисли с надежда и ентузиазъм за новата си работа. Тя ще я спаси. Трябва да я спаси.

Избра внимателно роклята си. От съществено значение беше да създаде добро впечатление още от самото начало както на работодателите си, така и на подчинените си. Тъмносинята рокля, която избра, беше с дизайнерски етикет, но тя я беше купила като мостра при едно от служебните си пътувания до Ню Йорк за една четвърт от цената ѝ на дребно.

Беше по врата, без яка и се закопчаваше отляво над гърдта ѝ чак до коляното. Дългите ръкави бяха тесни и точно по ръцете ѝ. Роклята падаше свободно надолу, но тя си сложи кожен колан в меден цвят — почти като този на косата ѝ. Златна игла придържаше около врата ѝ красив мек шал с индийски десен. На ушите ѝ висяха малки златни обръчи, а косата ѝ беше прибрана назад във функционален кок, който ѝ придаваше професионален вид.

Застана пред голямото огледало на гърба на вратата, за да огледа критично резултатите от половинчасовите ѝ старания в банята и реши, че по-добре не може да изглежда.

Успя да се справи с движението в пиковия час благодарение на предвидливото запознанство с улиците на Сан Франциско през изминалите свободни дни. След като можеше да преживее прочутите задръствания на движението в Атланта, ще намери сили да издържи на всичко.

Пристигна до небостъргача, където се помещаваха офисите на фирмата, и се представи на отговорника на гаража. Той ѝ се усмихна и каза:

— Да, мадам. Господин Кирчоф ме предупреди да ви дам това. Залепете го на колата си и тогава ще можете да паркирате тук по всяко

време.

— Благодаря ви — внимателно вкара колата си в тъмната паст на гаража.

Пристигна на двайсетия етаж и влезе в офиса на Сет. Както очакваше, Клеър Ларчмънт вече бе зад бюрото си. Махна ѝ весело с ръка, въпреки че говореше по телефона със слушалка, притисната между рамото и брадичката си.

— Правилно. Господин Кирчоф желае тези предложения да бъдат готови до края на деня и да бъдат представени за одобрението му — върна слушалката на място. — Катлийн! Днес е твоят голям ден. Развълнувана ли си? Имаше ли проблеми с преместването? Да имаш нужда от нещо?

Катлийн се засмя.

— „Да“ на първия въпрос, „Да“ на втория, а на последния — „Ще се обадя, ако имам“.

— Съжалявам — Клеър се разсмя добросърдечно. — Сет не пропуска да ми каже, че не затварям уста.

— Сет? Мислех, че за теб е господин Кирчоф.

Клеър намигна заговорнически.

— Правя така само да го дразня.

— Знае ли това? — засмя се Катлийн.

— Още не. Тази сутрин има физическа терапия. Двамата с Джордж се упражняват в басейна му всеки понеделник и четвъртък и тези дни идват с час по-късно. Госпожица Кирчоф е тук. Сестра му. Предполагам, че ще бъде по-добре да се срещнете още сега.

Катлийн се вгледа в лицето на Клеър, което загуби част от оживлението си.

— О? — обади се тя с въпрос в гласа.

— Открий сама за себе си — отговори ѝ Клеър предпазливо и Катлийн трябваше да уважи служебната ѝ сдържаност — все пак ставаше въпрос за работодателите ѝ.

— Ще донеса кафе — каза Клеър, когато ръката на Катлийн хвана дръжката на вратата.

Влезе в стаята. До прозореца стоеше жена с гръб към нея. Катлийн затвори вратата така, че бравата изщрака достатъчно шумно, за да предупреди госпожица Кирчоф, че не е сама.

— Клеър? — запита тя и се обърна. — О! — беше единственият ѝ коментар, когато видя, че е направила грешка.

— Здравейте, госпожице Кирчоф, аз съм Катлийн Хейли. — Катлийн намали разстоянието между тях, но поради някаква неизвестна на нея причина, не протегна ръка за ръкостискане. Скованата поза на другата жена и скръстените ѝ пред гърдите ръце я стреснаха.

— Госпожице Хейли, аз съм Хейзъл Кирчоф — каза тя, като кимна леко с глава, както феодал поздравява своя роб. — Известена съм от брат си, че ви е наел.

Как следва да реагира на подобни думи? Не намери отговор и Катлийн само леко наклони глава, почти така, както беше направила Хейзъл Кирчоф преди няколко секунди. Последва неудобна тишина — двете жени се оглеждаха и преценяваха една друга.

Хейзъл Кирчоф беше ниска — с фигура на матрона, но с добри пропорции. Коприненият ѝ костюм беше безупречен като кройка и стоеше добре на тялото ѝ; русата ѝ коса беше късо подстригана. Ако имаше нещо, преминаващо допустимите граници при нея, то това бяха бижутата ѝ. Носеше диамантени пръстени на двата си безименни пръста, диамантен часовник и три гривни. На ушите си имаше малки диамантени обици. Гримът ѝ беше умело поставен, но не можеше да скрие паяжината от бръчки около очите и устните ѝ. Беше доста по-възрастна от Сет.

Очите ѝ, както и тези на брат ѝ, не можеха да се отминат с лекота. Въпреки че, за разлика от неговите, които излъчваха съчувствие и толерантност, нейните бяха студени и надменни. Нямаха и богатия шоколадово кафяв цвят на очите на Сет; бяха безцветно сиви, в тях нямаше живот, липсваше спонтанност. Безизразният ѝ пронизващ взор не разкриваше нищо, но създаваше впечатление, че вижда всичко.

— Надявам се, че нашият град ви е харесал — каза тя най-сетне.

— Да — отговори Катлийн. Засмя се леко. — Много е различен.

— Наистина ли?

Отново не можеше да се предложи нищо като отговор или реакция. Но Катлийн смело опита пак:

— С надежда гледам на работата си в магазина на Кирчоф. Сет очерта доста привлекателни перспективи.

— Брат ми често говори и действа импулсивно.

Ако Хейзъл Кирчоф познаваше Катлийн добре, щеше да разбере, че проблясъкът на зелен огън в очите ѝ беше предупреждение за буйния нрав, който сега беше опасно близо до повърхността.

Катлийн остави предпазливостта си настрана, независимо от факта, че пред нея беше новата ѝ работодателка.

— И вие смятате, че моето назначение е едно от импулсивните му действия?

Хейзъл се усмихна, но очите ѝ останаха мъртво студени.

— Много млади жени искаха да работят тук, но Сет беше покорен от вас. Върна се вкъщи и блестящо описа физическите ви качества — сивите ѝ очи я огледаха от главата до петите с израз на отвращение. — Вие не сте първата жена от вашия тип, която се опитва да се възползва от брат ми.

Катлийн беше поразена от безсрамната обида, хвърлена в лицето ѝ.

— Нямате право да говорите така! Аз имам квалификация за тази работа и ще я работя според силите си. Сет е много интелигентен човек с модерно мислене...

— Сет е инвалид — сряза я госпожица Кирчоф. — Трябва непрекъснато да защитавам брат си от жени, които се опитват да се възползват от този факт. Напълно зависим е от мен за всичко. — Почти допусна да бъде обхваната от гняв, но навреме възстанови контрола над себе си и си спести унижението на едно неоправдано избухване. Опъна рамене назад и се обърна настрана от Катлийн с жест на отпращане. — Ще взема мерки да не останете дълго при нас. Жени като вас никога не се задържат на едно място.

Преди Катлийн да оформи в думи гневния отговор на върха на езика си, Джордж отвори вратата и даде път на инвалидния стол на Сет.

— Чудесно! Моите две любими дами! Радвам се, че сте се срещнали.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Да, бяха се срещнали, но срещата им беше повече конфронтация за Катлийн, отколкото обикновено запознаване. Тази първа сутрин определи тона на всички следващи срещи с Хейзъл Кирчоф. Тъй като Хейзъл беше главен мениджър на магазина, двете с Катлийн често се срещаха. Винаги когато оставаха сами, тя се държеше надменно и злонамерено, но когато Сет беше наблизо, беше очарователна и любезна.

Катлийн никога не се беше сблъсквала с по-опасен характер от този на Хейзъл Кирчоф и се стремеше да намали до минимум общата си работа с тази жена. Не беше нужно много време, за да се разбере, че Хейзъл не се нрави на по-голяма част от служителите в магазина. Беше злобно критична, способна да прекърши до сълзи и най-издръжливата личност измежду тях с жестокия си език. Но когато Сет беше наблизо, от същия този език капеше мед. Пред брат си се усмихваше и хвалеше идеите му, а зад гърба му ги принизяваше и осмиваше.

Подчертаваше непрекъснато правата си над него. Дори Джордж отстъпваше назад, когато тя беше наоколо. Често самият Сет изглеждаше смутен от прекомерното глезене, на което го подлагаше, но никога не й правеше забележки за това. Приемаше нежеланата й помощ с любезността, която характеризираше отношенията му с всички хора около него.

За разлика от сестра му, Сет беше обичан от всички. Трудно беше да се съжاليا човек, който нямаше подобно усещане към себе си. Той не пропускаше случай да се пошегува със своя стол, който наричаше „моята колесница“, флиртуваше с чувство за хумор с жените, имаше приятелски отношения с мъжете и съумяваше да накара и току-що назначения чиновник да има самочувствие. Плащаше на хората си добре. Срещу това очакваше прилежност и чувство за отговорност от всички — и те му ги даваха. Поради тази причина редовните клиенти на магазина му бяха верни и към тях се отнасяха с почитание, от което

служителите на другите универсални магазини можеха много да се поучат.

Тези първи трескави дни Катлийн и Сет прекараха главно в офиса му в преглеждане на документация, проверка на поръчки, направени от предшественичката и, проверяваха дали поръчаните стоки са получени и колко още остава да бъдат получени за сезона на зимните отпуски. Някои от поръчките не бяха особено лоши, други бяха отвратителни и хвърляха и двамата в отчаяние.

— Ще направим най-доброто, което можем. През октомври очаквам от теб да отидеш до Ню Йорк и да направиш покупките за пролетта по твоя преценка. Тогава всъщност ще направим първата си голяма стъпка в новата посока.

— Междувременно — каза Катлийн — ще телефонирам на някои от модните къщи, с които съм работила в миналото, и ще ги помоля да ми изпратят няколко от най-новите си модели. Надявам се, че не е твърде късно.

Той се съгласи и Катлийн се зае да разучи магазина с подробности. Двамата със Сет посещаваха отделните сектори заедно в неговата специално пригодена за стола му кола — фургон. Джордж ги придружаваше от сградата до колата, която беше боядисана в сребрист цвят отвън, а отвътре беше черна. Хидравличен асансьор вдигаше стола на Сет и го вкарваше в нея. Обстановката беше наистина луксозна и Катлийн спомена за това веднъж, докато се отпускате на богатата кожена тапицерна, а Джордж блокираше стола на Сет.

— Да-а — съгласи се сухо Сет. — Исках ферари, но проклетият стол не можеше да се побере в такава кола.

Катлийн се разсмя.

* * *

За голяма изненада на Сет, Катлийн помоли да ѝ бъде дадена за офис малка складова стая на приземния етаж, а не определеното за нея помещение на по-горен етаж.

— Тя е много по-удобна. Повярвай ми — доказваше му тя убедително съображенията си. — Тук мога да разпределям стоките в

момента на пристигането им, да ги проверявам по фактури и да ги преглеждам преди разпращането им по различните отдели.

— Но, Катлийн — запротестира той, — тази работа тук се върши от служители на по-ниско ниво.

— Знам. Те могат да помагат. Но предпочитам да върша по-голямата част от тази работа сама или поне да следя изпълнението ѝ.

Незабелязано настъпи първата седмица на октомври и тя заживя в очакване на пътуването до Ню Йорк, запланувано в края на месеца.

Този ден изваждаше луксозни вечерни рокли от голяма кутия и ги поставяше на закачалка за гладене, когато изведнъж почувства замайване.

За миг ѝ се стори, че губи съзнание, впи пръсти в масата наблизо и затвори очи, като наведе глава в усилието си да ѝ осигури нужната кръв. Преодоля слабостта си, изправи се бавно и пое дълбоко въздух.

Момичето, което работеше на съскащата машина за парно гладене, беше забелязало моментното ѝ примаяване.

— Катлийн? Добре ли си? Имаш вид, като че ли ще припаднеш.

— Н-не... Добре съм. Зави ми се малко свят и това е всичко... Изглежда, ще трябва по-добре да се храня.

Понякога така се увеличаше от работата си, че закъсняваше с обяда си или изцяло го забравяше и към края на деня трепереше от изтощение. Проблемът при нея беше, че рядко закусваше добре, а напоследък изобщо нямаше апетит.

Тази сутрин, докато миеше зъбите си, изпита такова силно гадене, че едва не се задави. Освен сутрешното гадене, вечерно време имаше неприятни проблеми с храносмилането. Всеки следобед стомахът ѝ се надуваше, притискаше дробовете ѝ, създаваше ѝ чувство на преяждане, без фактически да е сложила нещо в устата си.

Катлийн не беше свързала тези симптоми, докато тяхното упорство я принуди най-сетне да им обърне внимание. Когато едва не припадна на работата си за трети път за една седмица, реши, че трябва да предприеме нещо.

— Не мога да разбера какво ми става — промърмори тя на себе си сутринта, като гледаше смутено скалата на кантарчето си — то посочваше, че е отслабнала близо килограм. После очите ѝ се замъглиха и десетте лакирани нокти на краката ѝ се умножиха до

двайсет. Тя бавно се вгледа в собственото си бледо отражение в огледалото над малкия умивалник.

— Не — прошепна тя едва чуто. — Не, не може да бъде.

Постави инстинктивно ръце над корема си и както обикновено, пръстите ѝ почувстваха само плоските му опънати мускули. Но тя знаеше, че имаше нещо много различно от обикновено. Коремът ѝ беше загубил еластичността си и изглеждаше някак подут. Мислеше, че повишената чувствителност на гърдите ѝ просто ѝ напомня за приближаването на много закъснялата ѝ менструация.

Спомни си, че беше неразположена за последен път по време на празнуването на Четвърти юли в Маунтин Вю.

А Ерик пристигна седмица по-късно. Средата на юли. И оттогава... Беше решила, че закъснението се дължи на силното емоционално и нервно възбуждане, през което беше преминала.

Погледна се в огледалото и вдигна трепереща ръка да задуши вика си. После се насили да се изсмее, но смехът ѝ прозвуча странно глухо.

— Каква глупачка си, Катлийн Хейли. Защо си винаги истерично готова за погрешни умозаключения? Такива неща не се случват с жени на твоята възраст. Просто не могат да се случат. Причината е друга. Освен това знае се, че човек наддава на килограми, когато е... Не, причината е друга.

Но не беше.

Телефонира на случаен гинеколог — не искаше да пита за препоръки другите жени на работата си, не желаше да предизвика нежелано любопитство. За късмет лекарят имаше възможност да я приеме на следващия ден следобед. Прие предложението му с благодарност — можеше да отиде до кабинета му по време на обедната почивка и след това да се върне в офиса си.

Следващите тридесет часа бяха най-дългите в живота ѝ — с изключение на онова мъчително време, което беше прекарала в чакалнята на отделението за бърза помощ в Арканзас.

Почти нарочно и напук на отказващия храна стомах, вечеря обилно сама в някакъв китайски ресторант, който ѝ беше похвален като най-добрия на Грант Авеню. Беше глупава постъпка. Човек никога не трябва да ходи сам на китайски ресторант — там обикновено се

сервира огромно количество храна. Но след супата и две хлебчета с яйца като ордьовър, тя погълна всичко, което ѝ поднесоха.

Прибра се вкъщи с чувството, че е доказала по този начин несъстоятелността на най-лошите си подозрения. Но възврънатата ѝ самоувереност беше много кратка — в мига, в който отвори външната врата, трябваше да тича към банята, където изпразни пълния си стомах в мъчителни спазми. Легна си изтощена и разтреперана от тревога. Вече със страх очакваше диагнозата на лекаря.

Най-сетне стана обед. Катлийн изкара колата си от гаража и отиде направо в кабинета на лекаря. Не беше яла от снощи и ръцете ѝ трепереха върху волана.

Влезе в приятен офис в многоетажна сграда с лекарски кабинети. Представи се на сестрата зад стъклената преграда и седна да попълни необходимите формуляри. Когато приключи, ги подаде на сестрата.

— Благодаря ви, госпожице Хейли. Ще изискаме веднага медицинския ви картон от Атланта. Сега почакайте малко — лекарят ще ви приеме след няколко минути.

Вратата беше отворена от друга сестра, която я стресна, като извика името ѝ. Без да иска, беше потънала в съзерцание на млада жена с енергично прохождащо дете в скута. Майката се опитваше да го занимава с книжки с картинки, но момченцето предпочиташе да тероризира златната декоративна рибка в аквариума.

Катлийн последва сестрата по коридора и влезе в стая с голяма червена цифра „2“ на вратата.

— Имате ли някакви проблеми, госпожице Хейли? Или искате само профилактичен преглед.

— Мисля, че... — Катлийн прехапа устна. — Не, профилактичен преглед.

Реши, че е по-добре да не повдига предварително въпроса за евентуална бременност. Това бе, разбира се, детинска игра — мъчеше се да отрича онова, в което не желаше да повярва.

Сестрата отбеляза нещо в папката с нейното име.

— Съблечете се зад онази завеса, а аз ще се опитам да попълня картоната ви преди идването на лекаря.

Катлийн влезе в малката кабинка, съблече се и облече квадратно парче щампована памучна материя. То едва покриваше задните ѝ

части. „Очарователно“, измърмори тя на себе си, преди да излезе иззад завесата.

— Първо трябва да ви претегля — инструктиреше я сестрата.

Теглото ѝ беше прилежно отбелязано в папката, сестрата измери и кръвното ѝ налягане и взе кръвна проба от пръста ѝ. Ръцете ѝ бяха влажни от пот и сестрата, шегувайки се с нея за нервността ѝ, я посъветва да се отпусне. Катлийн ѝ се усмихна едва забележимо.

— Мензисът ви редовен ли е? — запита я сестрата с наведена над папката ѝ глава.

— Да.

— Кога беше за последен път?

Катлийн пребледня.

— Тъ... чакайте да си помисля... Не мога да си спомня точно. Може би преди две седмици.

Трябваше да даде и урина за изследване, за което използва свързаната с кабинета малка тоалетна. Подаде пластмасовата чашка на сестрата с надеждата, че съдържанието ѝ няма да я обвини в нищо...

Останала сама за няколко минути, Катлийн се опита безуспешно да успокои дишането и пулса си. До влизането на лекаря вече трепереше от нервно напрежение.

— Госпожице Хейли, аз съм доктор Питърс. Моля, без шеги във връзка с името ми. Много от колегите ми често подхвърлят, че е трябвало да бъда уролог, а не гинеколог — той се разсмя на собствената си шега и Катлийн съумя да му отговори с усмивка. Кой можеше да изпитва страх от един любезен мъж на средна възраст с побеляла коса, очила, които непрекъснато се плъзгаха по носа му, и с добродушното изражение на Дядо Коледа? Беше му благодарна за опита да я накара да се отпусне.

Прегледът беше рутинен. Прослуша гръдния ѝ кош, провери жлезите ѝ на врата, погледна очите и гърлото ѝ, после я помоли да легне на твърдото легло и прегледа основно гърдите ѝ.

— Болят ли ви?

Гърлото ѝ се сви около буцата, която се появи внезапно там. Ерик ѝ беше задал същия въпрос. На следващата сутрин. Все още в ушите ѝ звучеше сериозната извивка на гласа му, усети загрижеността, с която я докосна тогава...

— Малко.

Докторът извика сестрата да помогне на Катлийн да постави крака в гривните от неръждаема стомана. Потръпна леко от хладината на метала.

— Съжалявам — обади се лекарят, когато чу неволното ѝ ахване. — Помолих жена си да оплете нещо за тези гривни, но тя е прекалено ангажирана с тениса... А сега се отпуснете, докато ви прегледам. Смъкнете се малко надолу. Точно така, достатъчно. Отпуснете се.

Отново Ерик... Беше шепнал тези, думи в ухото ѝ дори когато ѝ отнемаше девствеността. Отпусни се. Отпусни се. Докато изневерявам на жена си и те мамя — отпусни се...

И разширителят беше студен и когато се отвори в нея, Катлийн се сви и стисна тъканта над гърдите си, стегна челюсти. Не отпусна юмруци, докато пръстите на лекаря не се отдръпнаха от нея.

— Ще ви видя в офиса си, когато се облечете.

Облече се при бърборенията на сестрата, която почистваше леглото и го приготвяше за следващата пациентка. Когато Катлийн ѝ каза къде работи и какво точно, момичето беше истински впечатлено.

— Каква чудесна, вълнуваща работа имате!

Да, помисли се Катлийн. Не съвсем подходяща обаче за бременна жена. Но тя, разбира се, не беше бременна, иначе лекарят щеше да ѝ го каже веднага. Взе книжна салфетка и попи потта от дланите си.

— Влезте — реагира той веднага на боязливото ѝ почукване. Стана вежливо при влизането ѝ, посочи ѝ стол срещу бюрото си и когато Катлийн се отпусна на него, скръсти ръце пред себе си и я погледна обезоръжаващо над очилата.

— Госпожице Хейли, извинявайте за директния ми въпрос, но не подозирахте ли, че сте бременна?

Думите му я удариха като залп от оръдие. Стори ѝ се, че жизнените ѝ сили бавно заизтичат от тялото ѝ — като въздух от недобре вързан балон. След няколко мига имаше чувството, че в нея не е останало нищо. Но това не беше вярно. Бебето на Ерик беше в нея.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя наведе глава.

— Да — призна тя тихо.

— Кога беше последният ви мензис? — повтори той въпроса на сестрата.

— През първата седмица на юли — знаеше, че е безсмислено да поддържа лъжата си.

Той пресметна наум и каза:

— Това съответства на резултата от прегледа. По размера на матката ви прецених, че бременността ви е на десет седмици — покашля се деликатно — даваше й време да възприеме думите му. — Всичко изглежда напълно нормално. Кръвната ви захар е в нужните граници, но ви съветвам да започнете да се храните по-добре и да се опитате да наддадете малко. Ще родите...

— Не мога да родя това бебе — каза бързо тя, преди да изгуби напълно куража си. Преглътна тежко и изтри нетърпеливо сълзите от бузите си със стиснати юмруци. — Искам да направя аборт.

Доктор Питърс сякаш се стресна от решителния тон и упоритата линия на брадичката й. Не му изглеждаше от жените, за които вземането на прибързани решения е нещо обикновено — особено когато става въпрос за толкова важен въпрос.

— Това първа бременност ли ви е, госпожице Хейли?

Смехът на Катлийн тежеше от горчивина. Откъде можеше доктор Питърс да знае, че това бебе е плод на първата й нощ, прекарана с мъж? Дори не й беше минало през ум, че трябва да вземе предпазни мерки. Мили боже, та момичетата в пубертета имат повече разум от нея! За какво си беше мислила тогава? Катлийн се изсмя отново и доктор Питърс вдигна въпросително вежди.

— Да, това е първата ми бременност.

— В такъв случай сигурна ли сте в решението си?

Погледна мократа салфетка в ръцете си.

— Толкова сигурна, колкото може да е човек, решил да убие някого.

— Госпожице Хейли, имате на разположение не повече от две седмици да обмислите решението си. Може би ще трябва да се посъветвате с бащата...

Бързо вдигна глава.

— Това е невъзможно. А и няма нищо за обмисляне. Ще поемете ли аборта? Или ще се наложи да потърся друг специалист?

Лекарят се втренчи в нея. Струваше му се, че открива фалшива нотка във външно демонстрираната й непоколебимост. Независимо от възрастта си, изглеждаше толкова безпомощна, толкова уязвима, така невинна. Въздъхна тежко.

— Добре, както желаете.

Вдигна телефонната слушалка и помоли сестрата на рецепцията да определи час за госпожица Хейли за прекратяване на бременността. Постави телефонната слушалка обратно и се обърна към нея.

— Направете справка с Максин на излизане. Докато се видим отново, вие винаги и с пълно право можете да промените решението си.

Тръгна към вратата, но не излезе веднага. Обърна се и този път погледна открито доктор Питърс в лицето. Не направи опит да скрие сълзите си.

— Не мислете, че приемам нещата прекалено лековато, доктор Питърс. Чисто и просто нямам друг избор. Бащата на детето е семеен човек.

* * *

Събота сутринта. Два дни. Можеше ли да чака толкова дълго? Медицинската сестра на име Максин ѝ каза, че не трябва да яде нищо след дванайсет часа през нощта в петък и че същата вечер трябва да отиде в болницата, за да извършат всички необходими лабораторни изследвания. Беше ѝ обяснено, че д-р Питърс винаги прави аборти с упойка, за да спести на пациентките си ненужна болка. В болницата трябваше да бъде прегледана на рентген, докато в лабораторията работят върху кръвната ѝ проба.

Сет ѝ се обади по телефона в петък следобед, за да я покани на вечеря с него. Трепереше от напрежение. Днес Хейзъл беше идвала в магазина и беше анулирала поръчка на Катлийн. Бедното момиче, което работеше по новаторския метод на Катлийн за инвентаризация, стана жертва на хапливия език на Хейзъл и избухна в сълзи.

— Сет знае ли какво правиш? — запита студено Хейзъл, когато Катлийн прекъсна недостойната сцена. — Тук винаги сме правили инвентаризация по моя начин.

Катлийн едва успя да потисне желанието си да ѝ съобщи мнението си за архаичната ѝ система. Отговори ѝ с еднакво студен глас:

— Да, знае и одобрява начина ми на работа.

Преди да ѝ обърне гръб, Хейзъл я огледа от главата до петите със своите смъртоносни очи. Изправеният ѝ гръб и властните стъпки, с които се отдалечи, изразяваха красноречиво омразата ѝ към Катлийн.

А сега любезният тих глас на Сет идваше до нея по телефона. Тонът му беше така приятелски и вдъхващ доверие, че за миг Катлийн беше силно изкушена да излее пред него цялата си мизерна история.

Но въпреки че се бяха сблизили през последните няколко седмици, Катлийн знаеше много добре, че няма право да го натоварва с личните си проблеми. Ако не можеше да се обади на Една и Би Джи, не можеше и да сподели проблема си и с напълно непознат човек. Измъчваше я чувство на вина за начина, по който беше изоставила Харисънови. Беше отхвърлила не само тяхното приятелство и подкрепа, но ги беше изоставила и сред тежкия летен сезон с още две летни смени пред тях и с един човек по-малко... Без да се преструва на излишно скромна, знаеше много добре колко трудно им е било да намерят някой с нейния опит да заеме освободеното от нея място. И като добавка към всичко това, опитите ѝ за събиране на средства за лагера бяха временно спрени. Планираше да ги поднови, но по-късно. Когато се възстанови емоционално. Сега беше притисната от прекалено много грижи и проблеми, за да може да отделя енергия и за това...

До болка копнееше да говори с Харисънови, но се страхуваше от намесата на името на Ерик между тях. В този момент не беше готова да поеме и да се справи с това, което те евентуално можеха да ѝ кажат. По-добре беше да се нита през дългите си нощи дали я е търсил след възстановяването си, отколкото да знае със сигурност, че никога не е направил и най-слаб опит да се свърже с нея.

— След вечеря ще можем да потанцуваме — приятният глас на Сет в ухото ѝ я върна в настоящето. — Разбира се, ще имам известни проблеми с поклона, но това не е толкова съществено, нали?

Катлийн неволно се усмихна. Как можеше да се валя в тази зловонна тиня от самосъжаление, когато някой в състоянието на Сет намираще сили да се шегува със себе си?

— Разбира се — отговори му толкова бодро, колкото можа. — И аз не мога да се покланям добре.

— Но имай предвид, че съм истински дявол на ча-ча-ча. Две крачки напред. Стоп. Чупка в кръста. Стоп.

Сега вече чу смеха ѝ по телефона.

— Ти си луд, Сет Кирчоф.

— Как позна? Да, права си — луд по тебе — продължи с потих и сериозен тон: — Катлийн, в деня, в който пристъпи в офиса ми, съдбата най-сетне се усмихна на старото добро момче в инвалиден стол. Ти си създадена за тази работа. Умът ти сече като с бръснач. Красива си — истинска наслада за очите — и е прекрасно да те вижда човек наоколо. И като връх на всичко изброено дотук, аз те харесвам. Защо да не вечеряме заедно?

— Сет?

— Обещавам поведението ми да не разреши какъвто и да било упрек. Ако си разреши да премина допустимите граници с една дама, Джордж ще ме накаже и няма да изпразни торбичката ми с урина.

— О, Сет, ужасен си — извика тя, но продължи да се смее.

— Моля те, Катлийн.

— Не, не мога да изляза тази вечер с теб, Сет. Имам други планове.

— Среща?

— Не, не, нищо подобно — побърза да го увери тя. — Аз... въ... ангажирана съм. — Побърза да се осигури предварително. — Истината е, че ще бъда ангажирана през целия уикенд.

Последва дълга пауза, преди Сет да попита:

— Наред ли е всичко? Работа? Пари? Всичко? — Загрижеността в гласа му стопли сърцето ѝ. Състоянието му го беше направило изключително чувствителен към болката на другия.

— Да, Сет. Ще се видим в понеделник.

— Окей.

— Приятна вечер.

— И на теб — канеше се да постави слушалката на място, когато отново чу гласа му.

— Катлийн?

— Да?

— Знаеш, че ако някога имаш нужда от нещо, единственото, което трябва да направиш, е да говориш с мен. Не забравяй — аз съм твой приятел.

Така простичко. Без въпроси. Без квалификации. Без условия. Приятелство. Обич. Гърлото ѝ болезнено се стегна.

— Благодаря ти, Сет. Лека вечер — постави слушалката на мястото ѝ, преди да даде воля на сълзите си.

* * *

След вземане на кръвната проба, минаване през рентген и попълване на съответните формуляри на Катлийн ѝ беше казано да се прибере вкъщи; трябваше да се обади на рецепцията в шест и половина сутринта.

Изпълни инструкциите и си легна веднага, но не можа да затвори очи, колкото и изтощена да се чувстваше. Пред очите си виждаше инструментите, които д-р Питърс ще използва, за да я освободи от „продукта от зачеването“. Не „бебето“. Дори не „зародиша“. Продукта от зачеването.

Крайниците ѝ тежаха като олово, но главата ѝ изглеждаше твърде лека, за да може да я задържи върху възглавницата — тя я мятеше и обръщаше наляво и надясно през цялата нощ. Мозъкът ѝ отказа да я отпусне в спасителна забрава. Принуждаваше я да си спомня, да размишлява, да се страхува.

Много отдавна се беше клела пред себе си, че ще се реши да има деца само тогава, когато е напълно сигурна — без ни най-малка сянка от съмнение, — че партньорът ѝ ще ѝ бъде партньор за цял живот. Познаваше добре трагедията на деца, които растат без родители, и беше обещала на своите още незаченати деца, че те няма да имат помалко от двама родители и истински дом — реално пълно комплектувано семейство. Ако сега реши да откаже аборта и да отгледа бебето сама, това ще означава да наруши обещанието си, да лиши детето от правото му на още един родител. Не! Никога.

Как ли ще реагира Ерик, ако знаеше, че носи детето му в утробата си? Исква ли изобщо все още да знае каквото и да било за нея? Дали реакцията му няма да бъде реакция на гняв към нея заради незрелостта ѝ или липсата на достатъчно силно чувство за отговорност, което да ѝ подсказва да вземе някакви предпазни мерки? Ще я съжали ли? Ще ѝ предложи ли да поеме половината от разносните по аборта? О, господи! Не би могла да понесе това.

Или — може би — реакцията му ще бъде съвсем различна? Ще се изпълнят ли сините му очи с онази топлота, която беше виждала в тях, когато ласкаво галеше тялото ѝ и го изследваше с любопитни ръце, а очите му го боготворяха?

Ще коленичи ли пред нея, и обгърнал бедрата ѝ със силните си ръце, ще я притегли ли към себе си, ще зарови ли лице в корема ѝ в мълчалив разговор с бебето си? Ще целуне ли гладката кожа на корема ѝ с благодарност, ще го гали ли с устни? Ще се наслаждава ли на материнската пълнота на гърдите ѝ?

Не! Не! Защо се измъчва така? Едно бебе може да не представлява нищо особено за него. Може вече да си има такава. Може той и жена му да си имат многобройно семейство от малки Гуджонсънчета и това да има точно толкова голямо значение за Ерик, колкото имаше изискването за вярност към жена му.

Катлийн се опита да отхвърли следващата приятна фантазия на изтощения ѝ мозък, но не успя — напротив, тя дори се разшири. Виждаше се върху болнично легло с колелца, тикано бързо по дълъг болничен коридор, а край него крачи с широките си крачки разтревожен Ерик, държи ръката ѝ, повтаря ѝ неуморно колко много я обича.

После стоят пред стъклената преграда на отделението за новородени бебета и гледат с обожание сина си. Син? Да. Ерик трябва да има син.

А сега вървят по сенчеста алея и всеки от тях държи в ръката си малката ръчичка на прохождащото им дете. То има леко къдрава руса коса и своенравен характер. Очите му са пронизващо сини. Като очите на баща му...

* * *

Катлийн беше все още будна, когато будилникът ѝ бодро зазвъня. Стана от леглото си с огромно усилие. Единственото добро нещо, което можеше да се каже за тази сутрин, беше, че тя обозначаваше края на една адска нощ. В края на този ден всичко ще бъде свършено. Ще бъде освободена от последния остатък от Ерик и онази меденосладка юлска нощ... Ще може да заживее живота си отново.

Поне това си повтаряше, докато се обличаше с мъка. Откара се до болницата без каквато и да било съзнателна мисъл, паркира колата и се обади на рецепцията, както ѝ беше казано. Отправиха я към третия етаж, където трябваше да се обади отново на друго бюро. — Аз съм Катлийн Хейли — в ушите я удари автоматичен глас, който съвсем не беше нейният.

— Добро утро, госпожице Хейли. Следвайте ме.

Тръгна след сестрата, отблъскващо свежа и оперена за този ранен час от сутринта. Спряха се пред стая с шест легла, но само две бяха заети.

Сестрата ѝ сложи пластмасова гривна за идентификация.

— Съблечете се и поставете дрехите си в шкафчето. Там ще намерите болнична нощница. Непременно махнете всичките си бижута. Ако ви се наложи, използвайте бидето... Ще се върна след малко да ви сложа на система.

Катлийн беше оставена с другите две жени в студената стая. По-младата нямаше повече от седемнайсет години. Дали беше тук поради същата причина? Изпълни се със съчувствие към момичето, но хладните му нахални очи, които срещнаха погледа ѝ, не изглеждаха особено разтревожени. По-възрастната жена тихо плачеше в носната си кърпичка. Без съмнение нейният аборт не беше по желание, а терапевтичен — наложен от природата. Какъв ужас.

Катлийн отиде в тоалетната и последва съветите на сестрата. *Няма да мисля, повтаряше си тя. Не мисли за това, което правиш. Просто го направи и приключи с въпроса.*

Изкатери се на високото болнично легло и легна по гръб на твърдата като напълнена с камъни възглавница. След няколко минути в стаята влезе сестрата с шише и поднос.

Без да каже нито дума, почисти със спирт сгъвката на лакътя ѝ. Слава богу, не посегна към ръката, от която ѝ бяха взели кръв снощи.

Никога не можа да се научи да приема нормално поставянето на инжекции. Като дете изпитваше истински ужас от тях. Страхът ѝ не се промени особено много и като възрастен човек вече. Обърна глава настрана и трепна, когато сестрата проби намерената вена и закрепил иглата на място с лепенки.

— Какво ми слагате? — запита Катлийн боязливо.

— Нищо особено — подготвям ви за операция. Определена сте за седем и четирийсет и пет, можете да се отпуснете малко — после вдигна ръката на Катлийн, погледна я и я пусна нетърпеливо на леглото. — Вие сте с лак за нокти. Как ще ви сложим упойка сега с този лак?

— Извинявам се. Никой не ми каза...

Гласът ѝ заглъхна. Сестрата беше излязла от стаята.

* * *

Едната от пациентките, жената, която плачеше, беше откарана на специално болнично легло с колела. Момичето дъвчеше дъвка и прелистваше списание „Роулинг Стоунс“. Точно когато Катлийн се канеше да наруши тишината и да попита за часа, вратата се отвори и в стаята влезе доктор Питърс.

Беше облечен със зелен хирургически костюм. Маската висеше на гърдите му. Косата му беше комично разрошена, очите му бяха ласкави и бодри.

— Госпожице Хейли — каза той тихо и пое ръката ѝ. Поне не каза „добро утро“. Не беше явно толкова голям лицемер.

— Здравейте, доктор Питърс.

— Добре ли се чувствате при тези обстоятелства?

— Да. Малко гладна.

— Тази вечер ще можете да ядете на корем каквото си поискате — засмя се той.

— Тя ми махна лака за нокти — каза внезапно Катлийн и с учудване усети, че долната ѝ устна трепери. Беше си въобразила, че се беше справила със себе си и беше постигнала някакво емоционално равновесие.

— Сестрата, която ви доведе тук? — запита доктор Питърс. Когато Катлийн му отговори с кимване, той се наведе над нея и ѝ прошепна тихо: — Тя е истинска кучка. — Успя да примами усмивка на треперещите ѝ устни. — Но отстраняването на лака за нокти е необходимо изискване преди хирургическа намеса. Иначе — в случай че не поемате достатъчно кислород и ноктите ви посиняят — няма да

можем да забележим това. — Провери ненужно системата й. — Чувствате ли се отпаднала и сънлива?

Искаше й се да отговори „да“. Молеше мозъка си за забрава, но беше дори прекалено бодра и му призна това.

— Няма страшно — ще ви сложим упойка и няма да почувствате нищо. Обещавам. Сега искам накратко да повтора процедурата с вас, за да знаете какво предстои да се направи.

Отпусна бедро на леглото й, като отчасти се надвеси, отчасти седна на него.

— Първо ще разширим шийката на матката. Това е отворът към матката — тя кимна. — После, когато разширението е достатъчно, ще вмъкна в него куха тръбичка. От другия си край тя е прикрепена към вакуум.

— Не — прошепна тя с пресечен дъх и инстинктивно стисна ръката му. — Моля ви, не — не ми казвайте. — Дишането й се ускори тревожно и почувства, че около нея се затваря тъмнина — стори й се, че всеки миг ще загуби съзнание.

— Госпожице Хейли.

— Не искам да знам. Просто го направете. Кога ще свършите?

Постави ръка върху нейната и я потупа ласкаво:

— Няма да отнеме много време. Вероятно ще дойдете на себе си след около два часа и когато се почувствате достатъчно добре, за да шофирате, ще можете да се приберете къщи. Ще се опитам да отнема колкото е безопасно от покритието на матката ви, за да нямате много остатъчно кървене. Но ще използвате превръзки. Никакви тампони до следващия ви мензис — поколеба се, преди да зададе още един въпрос: — Искате ли да си поговорим за методите за предпазване от забременяване?

Методите за предпазване от забременяване? За какъв дявол? Напуши я истеричен смях. Може би все пак включената в нея система дава някакви резултати.

— Не. Няма да бъде необходимо.

— Предлагам използване на презервативи. Това е необходимо не само за предпазване от забременяване.

— Разбира се — не можеше да си отговори на въпроса защо не беше предприела най-обикновени предпазни мерки и не се и опита да обясни небрежността си на доктор Питърс.

— Ще се видим в операционната след — хвърли поглед на японския си ръчен часовник от неръждаема стомана — около двадесетина минути.

Преди санитарите да дойдат за нея с подплатеното болнично легло на колела, изминаха трийсет и пет минути. Преместиха я на леглото, като че ли беше бездушен товар. Искаше ѝ се да стане и да отиде сама до операционната, но знаеше, че това беше невъзможно. Погледна смутено към момичето и то я изненада, като проговори за първи път:

— Не е кой знае какво. Наистина.

Нима и преди е идвала тук? Заше метена, Катлийн можа само да промърмори „Благодаря“. Изблъскаха болничното легло през вратата навън.

Светлините на тавана на коридора се затъркаляха над нея. Направиха завой и Катлийн се вкопчи с две ръце в страничните ръбове на леглото, замаяна и изплашена, че ще падне на пода. Беше прекарана през двойни въртящи се врати и оставена в предоперационната.

Медицинска сестра провери гривната на ръката ѝ.

— Госпожица Хейли?

— Да.

Сестрата се усмихна. Тази не беше кучка. Може би беше запазила в себе си обикновената човешка способност за разбиране и съчувствие.

— Ще я ускоря малко — каза ѝ тя, като закрепил допълнително иглата. Системата беше преместена заедно с нея. — Скоро ще ви се приспи.

И така стана. Като че ли само за секунди стаята започна да се накланя и предметите пред очите ѝ отначало като че ли се уголемиха, а след това отстъпиха някъде в безкрая — все едно че ги наблюдаваше през обратния край на бинокъл.

Няма да усети никаква болка. Разширяване. Продукт от зачеването. Вакуум. Вакуум. Катлийн се опита да постави в защита ръка на корема си, но не беше сигурна дали успя.

Не е продукт от зачеване. Личност. Бебе. Нейното. На Ерик.

Ерик. Ерик. Ерик, къде си? Обичах те! Все още те обичам. А те искат да убият нашето бебе. Защо не си тук да ме защитиш?

Защо не си тук да видиш раждането на сина си? Твоето бебе. Но бебе няма да има. Вакуум.

Сестрата се надвеси над нея и ѝ каза нещо, но Катлийн не я чу. Забеляза, че таванът отново започна да се движи и в следващия миг беше в друга стая с ослепяващо силна светлина. Някой поставяше отпуснатите ѝ крака във високи халки в края на масата. Краката ѝ бяха така тежки. Сви се от студената промивка, която някой направи на гениталиите ѝ.

Разширение. И няма да има бебе. Бебето на Ерик. Тя го обичаше. Толкова ли е лошо да иска да запази плода на тази любов? Ще преживее по-лесно измамата му, ако можеше да запази нещо ценно от онази звездна, кадифена нощ в планината... нещо, което ще направи по-поносима болката от загубата му. Нима можеше да има по-голямо доказателство за любовта ѝ към Ерик от раждането на бебето му? Бебе, което ще отговори на любовта ѝ с любов...

Русо бебе. Момче. Беше сигурна, че ще бъде момче. Сини очи. Очите на Ерик. Бебето на Ерик.

Някакъв плуващ в пространството глас ѝ говореше нещо и покриваше носа и устата ѝ с маска. Не можеше да диша. Не, не, не! Чу някой да пищи и разбра, че е тя.

— Не! — Заблъска ръцете, които се опитваха да я задържат. — Не, не ме докосвайте!

— Доктор Питърс! — прозвуча над главата ѝ разтревожен женски глас.

— Оставете ме! Обичам го. Искam бебето. Не съм под упойка. Не бълнувам. В пълно съзнание съм и си искам бебето — паниката в гласа ѝ звучеше маниакално дори за собствените ѝ уши, но тя трябваше да спаси бебето си, да ги убеди да ѝ го оставят. Повтаряше отчаяно едно и също с цялата сила и убеждение, което можа да събере в себе си и да вложи в гласа си.

— Госпожице Хейли.

Позна този глас и обърна мятаната си глава към него.

— Доктор Питърс — произнесе името му с пресекнал глас. Как да ги накара да разберат? Не трябва да ѝ отнемат бебето. Опита се да събере колената си, но нещо ги държеше широко разтворени. — Бебето. Не го наранявайте. Искam го. Моето бебе. Бебето на Ерик.

Обичам го. Момче е. Знам, че е момче. Искам си бебето. Ерик...
Ерик...

Тъмната забрава, за която беше копняла и срещу която сега се бореше, властно я обгърна, черна и абсолютна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катлийн не отмести поглед от Сет, докато той се опитваше да асимилира казаното от нея преди миг. Лицето му беше безизразно, изглеждаше напълно объркан.

— Не мога да повярвам, че чух правилно — каза той накрая.

Беше положила върху лицето си маска на лъжливо спокойствие. Не знаеше колко огромни изглеждаха зелените ѝ очи. Нито и това, че строгостта на прическата ѝ, която опъваше косата ѝ назад и откриваше напълно бледото ѝ лице, подчертаваше болезнено острите ѝ скули. За всички — с изключение на нея самата — беше видимо вътрешното напрежение, което сковаваше тялото ѝ.

— Да, така е. Чу ме правилно. Трябва да подам оставка. Ще остана, разбира се, още две седмици, докато намериш заместник.

— По дяволите заместникът! — Сет удари с длани върху полираната повърхност на бюрото си. Едва ли можеше да направи нещо повече от това, за да даде израз на гнева си. Никога не го беше чувала да повишава глас така. Сви се пред гневния му поглед. — Защо, Катлийн? Защо, по дяволите? Мислех, че ни харесваш, че харесваш работата си тук.

Без сили да издържи повече погледа му, Катлийн обърна глава към големите прозорци, които поднасяха в рамка част от градската панорама на Сан Франциско.

— Така е. Но доколкото разбирам, работата ми тук изисква да бъда закупчик и координатор на модните тенденции в твоя магазин, в близко бъдеще — магазини. Като такава, аз трябва да изглеждам и да играя ролята на лице, което следи модата и се движи в крак с нея.

Тъмните му вежди се вдигнаха в почуда нагоре.

— Е, и?

Отклони поглед от потъналия в мъгла пейзаж и събра сили да го погледне право в очите.

— Това не е особено лесно осъществимо за една бременна жена.

Отново очите ѝ срещнаха същия безизразен, неподвижен поглед — като че ли казаното от нея беше толкова неразбираемо, че той не бе в състояние да го възприеме. Очите му се вторачиха със същия неразбиращ поглед в плоския ѝ корем. После се върнаха на лицето ѝ.

— Искаш да ми кажеш, че си бременна?

Тя опъна назад рамене.

— Да.

Беше средата на октомври. Изминали бяха около две седмици от деня, в който Катлийн дойде в съзнание в болничната стая и веднага разтреперано поиска да узнае носи ли още бебето на Ерик в себе си. Доктор Питърс беше до леглото ѝ, за да я успокои, че всичко е наред.

— Искам да имам това бебе.

— Трябва ли да разбирам, че ще бъдете самотна майка?

Кимна.

— Ще се справите, сигурен съм — доктор Питърс потупа ръката ѝ и Катлийн му беше благодарна за опита му да ѝ вдъхне смелост.

Тези две седмици не бяха лесни. Все още ѝ се гадеше сутрин и страдаше от лошо храносмилане следобед, но доктор Питърс ѝ беше предписал таблетки за облекчаване на неразположението ѝ.

Физическите неудобства не я измъчваха така силно, както разкъсващата я вътрешна борба. Трябваше да се пребори с изкушението да телефонира на Една и да ѝ разкаже всичко. Надделя решението да не прави това: Харисънови само щяха да се безпокоят за нея още повече, отколкото се безпокояха сега. Този път трябваше сама да се пребори с проблемите си. Ще се справи. Всеки ден се раждат множество бебета — включително и от самотни жени.

Трябва незабавно да уведоми Сет. Беше дал ход на плановете си за разширение и прекарваше с часове на телефона: говореше с производители в Ню Йорк, определяше с тях срещи за Катлийн, за нейното отиване в Ню Йорк в края на месеца. Трябваше да му каже — нямаше как да избегне разговора с него, просто нямаше избор. Но именно този разговор я плашеше най-много. Съзнаваше, че го предава професионално — той не беше пропускал случай да демонстрира вярата си в способностите ѝ. Не ѝ се искаше да го разочарова като личност, към която беше изразил многократно искрено уважение. Най-голямата болка за нея щеше да бъде да види разочарование в очите му.

Сега той вече знаеше, но в погледа му не забеляза и следа от отвращението, което беше очаквала. Вместо това, очите му като че ли заблестяха от радостно вълнение. Заобиколи бюрото, приближи се до стола ѝ и обгърна ръката ѝ с топлата сигурност на своята.

— Предполагам, че поздравленията за случая няма да бъдат уместни — това не беше въпрос, не беше и шега, но Катлийн го посрещна с горчив смях.

— Не съвсем — вгледа се в бездънните дълбини на тъмните му очи и не видя там осъждане. Можеше да бъде напълно честна с този човек, без да се страхува от евентуален присмех. — Не знаех, когато приех работата тук. Кълна се. Едва не направих аборт, но... — За нейно огорчение, очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи. Колко можеше да плаче едно човешко същество, без да се обезводни напълно, да изсъхне като сух клон в пустиня? Сигурно приближаваше това състояние — струваше ѝ се, че последния месец беше плакала непрекъснато.

— Вярвам, че решението ти да родиш детето е правилно. Защо не сподели това с мен досега?

— Бях обърквана, не знаех какво да правя.

— А сега знаеш ли?

Поклати тъжно глава.

— Не. Просто се опитвам да живея ден за ден и да държа глава над водата.

Той постави ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си, докато главата ѝ се отпусна на гърдите му. Отначало заплака тихо, после мъчителни ридания разтърсиха тялото ѝ. Той успокоително галеше гърба ѝ и шепнеше утешителни думи в ухото ѝ. Най-сетне се овладя и се изправи, като прие кърпичката, която той извади за нея от вътрешния си джоб.

— Бащата? — запита я той тихо.

През главата ѝ премина мисълта да излъже и да каже на Сет, че бащата е мъртъв, но не можа.

— Бяхме заедно само една нощ. На следващия ден той си отиде.

Пръстът му се плъзна под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре, докато тя се принуди да го погледне в очите.

— Обичаше го, нали?

Отмести поглед. Очите ѝ зашариха из стаята, спряха се на един предмет, носле на друг, на каквото и да било, търсеше да ги ангажира с нещо, за да избегне пронизателния поглед на Сет.

— Катлийн?

Погледна го, прочете на лицето му само нежност и съчувствие и не издържа.

— Да — ридаше тя с лице, заровено в кърпичката му. — И все още го обичам. Господ да ми е на помощ, все още го обичам...

— Знае ли за...

— Не! И никога няма да узнае. Никога няма да го видя отново. Той има друг живот, има... — не можа да намери сили да каже на Сет, че Ерик е семеен. Искаше да запази поне част от уважението му към нея. — За мен той е като мъртъв.

Стана и отиде до прозореца, обгърнала кръста си с ръце като в самозащита. Не чу моторчето на инвалидния стол и подскочи, когато той заговори зад нея.

— Защо напускаш магазините на Кирчоф?

Катлийн се обърна бързо към него с разширени от изненада очи.

— Защо? — повтори тя с недоверие в гласа. Не беше ли чул какво му каза? — Защо? Мисля, че причината е повече от очевадна. Бременна съм, Сет. След няколко месеца ще наедрея като балон. А няколко месеца след това ще бъда с новородено бебе, за което ще трябва да се грижа.

— Познавам житейските факти, Катлийн — каза той спокойно, но с усмивка. — В твоя договор няма клауза, според която евентуална бременност не допуска по-нататъшно изпълнение на задълженията ти. Първо, това не би било законно, и второ, ние тук не сме чак толкова консервативни! Няма ограничения за работещите жени да имат деца. Страхуваш се, че няма да имаш сили да се справиш с допълнителното натоварване?

— Не, но... — говореше бавно, все още не искаше да повярва, че на мрачния хоризонт пред нея заискрява надежда.

— Какво смяташ да правиш?

— Ами... — започна тя уклончиво. — Ще си потърся някаква по-обикновена работа, на по-ниско ниво. Ще дам детето в дневни...

— В дневни ясли, където то ще расте без теб, без нужните грижи?

— Не, разбира се! — гневно реагира Катлийн. — Първо ще се уверя в нивото на яслите. Няма да го дам, където и да е.

— Това не прави яслите по-приемливи, Катлийн. Ела тук — хвана ръката ѝ и я придърпа върху скута си.

— Сет — ахна тя. — Какво... Ще ти причиня болка.

Той се засмя.

— Бих искал да можеше! — После отново я погледна със сериозни очи и я придърпа по-близо до себе си, като постави едната си ръка на гърба, а другата — около кръста ѝ. — Катлийн, бих желал да мога да чувствам нещо в краката си. Дори това нещо да е болка. Истината е, че съм напълно безчувствен от кръста надолу. От кръста надолу съм мъртъв. — Очите му пронизаха нейните. — Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

В първия момент Катлийн погледна смутено настрана, но после върна погледа си към него. Лесно беше да преодолее смущението си с човек, толкова непретенциозен и искрен като Сет.

— Да, мисля, че разбирам.

— В такъв случай ти е ясно, че аз никога няма да мога да имам бебе, да имам семейство, въпреки че това беше едно от най-съкровения ми желания. Колкото и да ми се иска — той погали леко бузата ѝ, — не бих могъл да имам каквито и да било физически изисквания към една жена... — Вдигна ръката ѝ към устните си и целуна нежно върховете на пръстите ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен, Катлийн?

Сега тя се вторачи в него с неразбиращ поглед. Неочакваното предложение беше зашеметяващо само по себе си. Но още по-смайващ беше фактът, че ѝ се поднесе след признанието ѝ за бременността и любовта ѝ към бащата на детето в нея. Луд ли е Сет?

— Сет, ти...

— Искам те за съпруга — завърши той простичко. — Обичам те Катлийн. Обичам те от момента, в който пристъпи в офиса ми за първи път. Знам, че не ме обичаш. Обичаш бащата на бебето си, както е редно да бъде. Но той не е тук. Аз съм тук. Искам те. Искам детето ти. Моля те, Катлийн, ела в живота ми. Такъв, какъвто е. — Само единият ъгъл на красивата му уста се повдигна леко нагоре в тъжна усмивка. — Разбирам, че искам много — продължи той след миг. — Знам, че здрава, нормална жена като теб има нужда от много повече, отколкото

аз мога да ѝ предложи като мъж. — В гласа му прозвуча болка. — Но аз мога да ти дам сигурност, име за детето ти, осигурен живот...

— Сет, моля те — тя постави пръсти на устните му. — Твоето богатство няма никакво значение за мен. Това, което ми предлагаш, е прекалено щедро дори за размисъл. Ти даваш много повече, отколкото аз мога да ти дам.

— Остави ме аз да се безпокоя за това — отговори ѝ той, притегли я към гърдите си и постави главата ѝ на рамото си. — Живей в моя дом, дай ми възможност да те виждам всеки ден, работи с мен, помогни ми да реализирам идеите си, дарявай ме с жизнерадостния си дух.

— О, Сет — промълви тя. Би ли могла да направи това? Това ли бе решението на проблема ѝ? Изпитваше истинско уважение към него. Може би то граничеше с любовта. Беше честен човек и идеалист, предразполагаше към доверие, беше толерантен. Какво повече можеше да иска човек от един мъж?

Физическият му недъг не беше важен за нея. Беше обичала веднъж. Беше дала тялото си на Ерик, всичко, което имаше за даване, и беше сигурна, че никога повече нямаше да обича друг мъж с такава самозабрава и страст. Никога повече няма да види Ерик. Дори и да го срещне някога, какво от това? Той принадлежи на друга жена. Те двамата никога няма да могат да имат общ живот.

Все още го обичаше. Нямаше смисъл да се опитва повече да отрича този факт. Един живот със Сет няма да бъде така наситен с искряща страст. Няма да губи дъха си всеки път в очакване да го види. Няма да познае отново това единство на тяло, дух и ум, онова единение с друго човешко същество, което можеше да се осъществи само с акта на любовта.

Но животът ѝ със Сет ще бъде добър и почтен живот. Той ще се грижи за нея и детето ѝ. Ще бъде живот тих и спокоен. Ще работят заедно, всеки ще върши това, което го интересува и харесва. Тя ще познае нежността и... почтеността.

— Не е задължително да ми отговорят днес, но за мен ще има значение, ако ми кажеш „да“ още сега — каза Сет.

Катлийн се изправи и постави ръце на реверите на сакото му.

— Наясно ли си какво точно искаш, Сет?

— Да.

— В такъв случай ще се омъжа за теб. С радост и без колебание.

Той я целуна леко по устните — целувка без страст и желание, но преливаща от нежност. Тя подпечатва договора между тях.

— Катлийн — каза ѝ той тихо, когато се отдръпна от нея. — Ние сме от различни... религии, ако мога така да кажа. Смущава ли те фактът, че съм евреин?

— Не, ако и ти не се смущаваш от факта, че аз съм християнка.

Той се засмя.

— Единственото, което ще поискам, е — ако детето е момче — да го обрежем на осмия ден от раждането му според изискванията на нашата традиция.

— Нека да е така. А може ли да празнува Коледа и Великден, докато стане достатъчно голям, за да избере сам религията?

— Разбира се — очите му обгърнаха с обожание лицето ѝ. — Обичам те, Катлийн.

Тя с усилие прогони от ума си две лазурносини очи, искрящи като вода под слънчеви лъчи, коса, блестяща като самородно злато в слънчевата светлина, копринени мустаци, обградили проблясващи в усмивка бели зъби, и се опита да фокусира вниманието си в мургавото любящо лице близо до нейното.

— Знам, че ме обичаш, Сет, знам...

* * *

— Ти, разбира се, се шегуваш. — Хейзъл Кирчоф седеше върху копринените възглавници с цвят на праскова на канапето си в красивата, скъпо обзаведена всекидневна. Ръцете ѝ бяха грациозно скръстени в скута ѝ, глезените — кръстосани според изискванията на правилата за добро поведение, гърбът ѝ — изправен: точно както я бяха учили в частното училище, което беше посещавала като дете.

— Не, не се шегувам. Двамата с Катлийн ще се разпишем тази неделя при съдията Уолтърс. Той ни дължи услуга. Спомняш ли си? Поръчахме онзи норков дълъг шал за госпожа...

— Сет, знам много добре каква услуга направихме за съдията — прекъсна го тя рязко. — Сега би ли бил така любезен да ми обясниш

какво имаш предвид, като казваш, че ще се жениш за тази малка... госпожица Хейли.

Сет се усмихна и завъртя стола си до старинния салонен бюфет от розово дърво, за да си налее още едно уиски.

— Изненадана ли си? И аз съм изненадан.

— Единственото, което ме изненадва, е, че моят иначе разумен, интелигентен брат днес говори като идиот. Не мога да допусна, че ти и госпожица Хейли ще се жените. Това е абсурдно!

— Съгласен съм — каза той весело. — Но колкото и странно да изглежда, е истина.

Вълнението, изписано на лицето на Хейзъл, не разкриваше и частица от бурята, която вилнееше в нея. Беше усетила, че това момиче ще им създаде доста неприятности. Красотата и умът бяха несъвместими качества. Това, което за брат ѝ беше интелигентност, за Хейзъл беше само лукавство. Катлийн си беше пробила път в любимата ѝ корпорация чрез поставяне на клопки и долнопробно хитруване. А сега нахлуваше в семейството и дома ѝ. Умело беше изкушила бедния Сет, който беше готов да реагира на вниманието на всяка жена.

Майка им беше умряла, когато Хейзъл беше на двацет и четири години. Сет, късно родено дете, беше само единайсетгодишен. Оттогава Хейзъл беше поела изцяло грижата за него. Този вид обвързаност не беше желано от нея задължение, а още по-малко можеше да се каже, че ѝ доставяше особено удоволствие. Но проклета да бъде, ако разреши мястото ѝ да бъде заето от друга жена.

Успокои малко нервите си и с пресилена усмивка се обърна към него:

— Защо не ми разкажеш какво точно стана, Сет, скъпи.

Той с плам се впусна в изброяване на качества на Катлийн. Колкото повече Хейзъл го слушаше, толкова по-гневно ругаеше брат си наум за глупостта му, в която тя никога не се беше съмнявала: за нея той винаги е бил и си оставаше пълен глупак. Щедрите му жестове я дразнеха. Търпението му, начинът, по който приемаше собствената си недъгавост, я вбесяваха. Защо не беснее, защо не прелива от горчиво озлобление? Беше един прекалено слаб човек. Точно като баща им, когото винаги беше презирала.

Когато най-сетне Сет направи достатъчно дълга пауза за глътка от питието си, тя също постави устни на ръба на чашата си с шери, но не пи. Отвращаваше се от това питие. Утехата ѝ идваше от бутилката водка, скрита в едно от чекмеджетата на спалнята ѝ.

Опита се да се усмихне мило, но се получи само грозна гримаса, която Сет не забеляза.

— Знам колко талантива и красива е госпожица Хейли, Сет — думите се залепиха на гърлото ѝ като лекарство с вкус. — Но какво знаем за нея?

— Отгледана е в сиропиталище след смъртта на родителите ѝ — Сет се впусна да запознава сестра си с главните факти от живота на Катлийн, както тя му ги беше разказала през онзи неповторим следобед от живота му.

Колкото повече говореше за Катлийн, толкова по-силен ставаше блясъкът в очите му и толкова по-болезнено беше онова парещо чувство на потъване в бездна, което гореше отвътре стомаха на Хейзъл.

— Сет, скъпи — започна тя ласкаво. — Прости ми липсата на деликатност, но ти не можеш... искам да кажа... това няма да бъде истинско семейство в традиционния смисъл на думата.

Погледна с престорено смущение ръцете в скута си и със злорадата мисъл, че брат ѝ няма да може да задоволи тази малка уличница и за милион години. Беше забелязала как Катлийн хитро използва тези свои примамващи очи и фино, гъвкаво тяло, как измъчва глупавия ѝ брат, като го кара да мисли, че и той е мъж.

— Знам, Хейзъл — тъжно каза Сет. — Но Провидението ми предложи компенсация за това — Катлийн носи в себе си наследника на корпорацията Кирчоф. Тя очаква бебе през пролетта.

Последните му думи разбиха на пух и прах фалшивото спокойствие на Хейзъл.

— Какво! — едва можа да изрече тя. Лицето ѝ беше истински отблъскващо, в този момент на него се четеше цялата грозота на душата ѝ — маската беше паднала. Курвата беше бременна! Този факт не я изненада. Порази я безочливият опит на тази кучка да натресе копелето си на фамилията Кирчоф. — Смяташ да се жениш за курва, бременна с копелето на някой друг? Възнамеряваш да дадеш името си на този боклук?

Сет беше шокиран за момент от грубия ѝ език. Знаеше, че сестра му се среща с мъже само на професионална база, откакто личната ѝ любовна връзка завърши с провал. Постави чашата си на масата за сервиране на кафе и се приближи със стола до нея. Разбираше, че тя сигурно е изключително разтревожена, за да реагира така. Може би трябваше да ѝ съобщи новината по-внимателно, вместо да ѝ натрапва личното си щастие така недискретно и без каквито и да било задръжки.

— Хейзъл — започна той тихо, — разбирам те, изненадана си и подозрението ти към мотивите на Катлийн е естествено, но трябва да те помоля да не говориш така за нея. Обичам я много, не забравяй това.

Хейзъл се вторачи изумено в него — не можеше да повярва на ушите си, питаше се дали има представа колко идиотски звучаха думите му.

— Мъжът... бащата на детето ѝ е причинил голяма болка. Била е влюбена в него. Знаем, че Катлийн нямаше да го допусне до себе си, ако не е била влюбена в него.

Ти си мислиш така, подигра му се мълчаливо Хейзъл. Тази курва ще разтвори дългите си крака за всеки мъж. А на теб, глупави мой братко, ти липсват нужните атрибути точно за това.

— Моля те, дай ѝ шанс, Хейзъл. Сигурен съм, че след време ще започнеш да я цениш и обичаш. И детето също. В края на краищата то ще бъде твоя племенничка или племенник — усмихна ѝ се мило.

Лицето на Хейзъл беше като празна стена. Имаше ли избор? Ако изплюе навън думите, които кипяха зад измамно спокойната ѝ фасада и които едва сдържаше, Сет може да се обърне срещу нея. Защото той беше съвсем явно напълно завладян от тази жена.

А засега тя все още държеше юздите на контрола над него. Можеше да ги задържи само ако си даде вид, че приема тази скитница в дома им и пред него играе ролята на престорено усмихната и щастлива зълва. Нямаше да бъде кой знае колко трудно за нея предвид добрия тренинг от многогодишната ѝ роля на любяща сестра, когато през целия този период от време само видът на Сет беше достатъчен, за да се изпълни с отврата. Тя трябваше да защити първата си любов — магазина. Насили се да каже с привидно спокоен глас:

— А какво ще стане с работата ѝ в магазина?

— Запазва си я. Аз настоях за това. Но искам да си назначи помощник, който да се учи покрай нея, за да може да поеме нещата в ръцете си след раждането на бебето.

Това не беше най-доброто разрешение на проблема според Хейзъл, но имаше възможности да поработи по него от своя гледна точка.

— Сет, прости ми за думите, които казах. Бях твърде шокирана, за да мога да мисля разумно — каза тя с фалшивата си усмивка, вдигна ръка към тъмната му коса и оправи няколко непослушни кичура. — Мисля, че бурната ми реакция се дължеше на обикновена ревност. През тези години ти ми беше повече син, отколкото брат. А сега те губя — друга жена те отнема от мен.

Той хвана ръката ѝ и я притисна към бузата си.

— Не си права. Ти не ме губиш. Ще бъдем едно голямо семейство. Всички заедно.

— Да — измърмори тя, когато Сет се отдалечи да помоли Джордж за голяма бутилка шампанско. Беше сигурна само в едно нещо: нямаше да допусне тази уличница да наследи и цент от парите, които по право принадлежаха на Хейзъл Кирчоф — дори и да се наложи да убие и нея, и копелето ѝ, и самия Сет.

— Просто не мога да повярвам, Би Джи — възкликна Една. — Тя се е омъжила!

— Така пише в писмото, но и аз не мога да повярвам — прокара пръсти през посивялата си коса. — Кой е избраникът?

— Казва се Сет Кирчоф, притежателят на магазина, в който работи. В Сан Франциско — световния град! Разписали са се миналата неделя. Пише, че се мести в дома му в края на тази седмица.

— Какво е впечатлението ти — този Сет богат човек ли е?

Една прегледа набързо листа, който държеше в ръка.

— Ако този лист с новите ѝ релефни инициали най-отгоре може да послужи като знак, бих отговорила с „да“ — изкоментира Една саркастично. Прочете отново писмото и запита: — Би Джи, не си ли изненадан?

— Нищо повече не може да ме изненада — измърмори той.

Една се обърна рязко и го изгледа гневно.

— Ще оставиш ли най-сетне този вестник настрана, за да поговорим? Няма да те оставя да се криеш зад паравана на вестника. Знам, че и теб те боли от поведението ѝ. Време е да поговорим...

— Няма за какво да говорим. Катлийн си има нов съпруг и нов живот — и това е всичко — каза той твърдо.

— Не, това не е всичко. Не мислиш ли, че трябва да му кажем...

— Не! — Гласът на Би Джи не допускаше възражение. Знаеше много добре кого има предвид Една.

— Но знаеш, че обещахме да му се обадим веднага щом получим някаква информация от нея.

— Не е вярно, Една, и не се опитвай да ме подведеш и да ме накараш и аз да мисля, че наистина сме дали подобно обещание.

Една ухапа устни, докато търсеше друг начин да разреши проблема.

— Може би трябва само да му съобщим, че е жива и здрава...

— И живее в Сан Франциско с богат съпруг, за когото току-що се е омъжила. Не мислиш ли, че това би било много жестоко?

— Да, прав си — въздъхна тя и се отпусна в стола си пред кухненската маса — пощата беше пристигнала точно по време на спокойната им закуска.

— Налей ми още малко кафе — каза Би Джи, благодарен, че приключиха с неприятната тема.

* * *

Ерик гледаше втренчено кехлибарената течност в чашата си, като че ли в нея бяха скрити отговорите на всички тайни на Вселената. Може би ако се взира достатъчно дълго и концентрирано, ще открие там и разрешение на собствените си проблеми.

От другия край на бара долетя звучен смях — там три двойки деляха кана бира, потънали във весел приятелски разговор. Обърна им гръб, обзе го чувство на болезнена самота. Бил ли е някога част от група приятели, нима се е смял някога така безгрижно? Имаше време, когато колегите му го включваха в компанията си в минутите за лека другарска почерпка след работа. Но той започна да пие твърде много, стана твърде мрачен и необщителен, прекалено раздразнителен и

избухлив, за да бъде приятен на другите. И всички започнаха да го избягват.

Когато се върна на работа след самолетната катастрофа, беше изпълнен с ярост, граничеща с лудостта. Предаде най-сетне филма си за модерните сиропиталища, но работата върху него се превърна в истинско мъчение. Всеки път, когато пускаше видеолентата от Маунтин Вю, цялото му същество се гърчеше в отчаян гняв и — копнеж. Когато на монитора се появяваше образът на Катлийн, той яростно удряше юмрук в дланта си с желанието ударът му да се стоварва върху нея.

— Хей, доста време си поигра с това филмче, драги — каза продуцентът, когато най-накрая Ерик му го предаде.

— Върви по дяволите! — изръмжа Ерик и се отправи към вратата.

— Почакай за минута, Гуджонсън — извика го онзи разгневено, но гневът му се уталожил под заплашителния поглед на Ерик. — Слушай, това не е моя работа, знам, но откакто се върна след онази самолетна катастрофа, ти като че ли имаш бормашина в задника си. На някои хора тук им е дошло до гуша от поведението ти. Харесвам те, Ерик. Притежаваш страхотен талант и не искам да бъда свидетел на провала на обещаваща кариера заради нещо, което сигурно не заслужава такава огромна жертва. Ако мога да направя нещо...

— Както вече каза, това не е твоя работа — озъби се Ерик и тръшна вратата зад себе си.

Това стана есента, а сега беше пролет. Събуждането на живота около него с всеки ден означаваше само допълнително сриване надолу за Ерик.

Характерният за него стремеж към съвършенство в работата бавно умираше. Проявяваше небрежност и нехайство в нещата, които вършеше. Пиеше прекалено много — обикновено до пълно замайване и изпадане в сънлив унес.

Жените не можаха да му помогнат да излезе от депресията. Нито една от тях не беше достатъчно привлекателна за него, за да се отдаде на забрава. Много се въртяха наоколо — както винаги, но той упорито ги отхвърляше. Колкото и да се опитваха, никоя от тях не можа да събуди такава страст у него, каквато Катлийн...

— Моля, още едно — каза рязко Ерик на бармана и проследи с невиждащ поглед изливането на жълтата течност в чашата. Преди месеци щеше да поиска вода или лед или сода, за да разрежи алкохола, който правеше болката по-поносима.

Сега тази болка беше добре дошла за него. Бавно горящата ѝ жарава се беше превърнала в почти приятен компаньон — и фактически — единствен приятел. Бяха се опознали взаимно достатъчно добре — той и болката. Известно време гневно беше прогонвал образа ѝ при всяко появяване в главата му. Но сега се отдаваше с мазохистична наслада на горчивото удоволствие, което му предлагаше всеки спомен за нея.

Миналото лято. Нима беше толкова отдавна? Онези няколко дни, толкова малко на брой в сравнение с продължителността на живота му, му бяха донесли неопишуемо удоволствие и още по-неопишуема скръб. От тях се роди само едно добро нещо — Боб и Сали осиновиха малкия Джейми.

При мисълта за това усмивка заигра по устните на Ерик, независимо от унието му. Години подред брат му и Сали отчаяно се бяха опитвали да имат дете, бяха минали през мъченията на клиници и различни методи на лечение, които той дори не можеше да си представи. Веднъж, когато беше вече в състояние да говори за Маунтин Вю, той им спомена за Джейми. Те се заинтересуваха и поискаха да видят видеоленти с него. Развълнувани, но без особено голяма надежда, Боб и Сали се свързаха със сиропиталището в Джоуплин, Мисури, където живееше Джейми. Преди да изминат и два месеца, Джейми стана тяхно дете. А по Коледа Сали съобщи с гордост и възторжена радост, че е бременна. И тази радост се споделяше от всички в семейството, включително и от Джейми.

Да, изминалото лято роди поне едно добро нещо...

Докога ще продължава така? Едва ли беше първият мъж, отхвърлен по този начин. Да, вярно е, че на него това му се случваше за първи път. Но да приема тази бавна, ненужна смърт не отговаряше на неговите разбирания за храброст и доблест. Беше отчуждил приятелите си и хвърлил брат си в тревога до лудост с поведението си и начина си на живот. Колегите му го презираха, но не повече, отколкото се презираше той самият. Не искаше да се превърне отново в онзи циник, какъвто беше преди пътуването си в Етиопия, и други

преживявания от този вид да му отворят очите към страданията в света.

Беше април. Сигурно е чудесно да бъдеш през април в Париж. Бавно, почти със съжаление Ерик отблъсна пълната с уиски чаша пред себе си и стана. Хвърли поглед на жълтия отпуснат мъж, който го гледаше от огледалото над бара.

Когато се обърна и тръгна към вратата, той вече знаеше какво ще направи.

— Бебе! Момче! — възкликна Една със съобщението в ръка. — В онова дълго писмо, което ни изпрати по Коледа, тя дори не спомена, че е бременна.

— Я ми го прочети отново — обади се Би Джи.

— Терън Дийн Кирчоф, над пет килограма, петдесет и три сантиметра дължина, роден на дванайсети април.

— Дванайсети април — повтори замислено Би Джи. Една бавно отпусна ръка и вдигна очи, за да срещне погледа на съпруга си.

— Не може да бъде — промълви тя дрезгаво.

— Чула ли си някога за преждевременно родено бебе с тегло над пет килограма? Тя се омъжи за този човек през октомври. Дори не го е познавала до края на август — началото на септември.

— Какво ще правиш? — запита Една и заситни след Би Джи, който се запъти с широки крачки към всекидневната с телефона.

— Ще се обадя на Ерик Гуджонсън. Не му съобщихме къде се намира Катлийн за негово собствено добро. Но сега той има син и това е нещо съвсем друго — не можем да оставим нещата така.

Би Джи стоя пред телефона в продължение на повече от петнадесет минути, но така и не можа да се свърже с Ерик. Да, така е, господин Гуджонсън е бивш колега, но той повече не работи при нас — отговориха му отсреща. Напуснал е без предупреждение преди няколко дни. Не, никой не знае къде работи сега, но се говори, че вероятно е в чужбина...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Терън, моля те! — извика Катлийн и отскочи настрана от риташите крачета, които заплашваха отново да я облеят с чистата вода от плувния басейн. Терън пищеше от удоволствие...

— Ти си истинска напаст. Знаеш ли това? — подразни го тя, грабна пълничкото му телце и покри с целувки вратлето му, докато той се мъчеше да избяга от този изблик на обич. Макар и само на седемнайсет месеца, вече отбягваше майчината защита и се опитваше да налага новооткритата си независимост. Само когато изпаднаше в затруднение, се сецаше за Катлийн и дотичваше при нея да търси утеха и помощ.

Беше подвижен, любознателен и упорит, решен да постигне своето, независимо от всичко. В дните, в които оставаше вкъщи, Катлийн прекарваше почти всяка минута с него, изпълнена с искряща гордост и обич.

Когато Терън се роди, Сет настоя тя да напусне работа. Разбираше, че майчинството поглъща и време, и енергия. Но Катлийн беше твърда като кремък.

— Преди да ти стана съпруга, бях твоя служителка. Назначи ме с идеята да свърша много трудна работа. Докато не почувствам, че съм свършила каквото очакваше от мен тогава, ще продължа да работя поне три дни от седмицата. С този нов магазин в Стоунтаун и бутика в Жирардели ти се нуждаеш от мен много повече от всякога.

Сет се съгласи, но при условие че ще приеме да получава заплатата си. Всяка седмица получаваше заплатата, която внасяше в спестовната си сметка. Сет не ѝ разрешаваше да харчи от тези пари — допълнително ѝ даваше доста прилична сума за домакински разходи.

Беше си назначила помощник, който да поема нещата в нейно отсъствие. Независимо от това обаче тя гледаше да е близо до телефона, когато не беше в магазина или офиса си.

Помощникът ѝ беше млад мъж на име Елиът Пейт. Той притежаваше отлични познания за бизнеса, както и стил и невероятен

усет за стоката, която ще се продаде бързо. Бяха разпознали с взаимно признание и уважение талантите си и бързо станаха добри приятели.

Тя прие начина му на живот, който не одобряваше. Той си затвори очите пред прекалено подчертаната ѝ — според него — женственост, а тя — пред проявите на лековато отношение към живота от време на време. Когато беше вкъщи с Терън, знаеше, че — чрез Елиът — държи нещата под контрол.

Днес беше един от тези дни. Двамата с Терън бяха помързелували късните следобедни часове в басейна. Катлийн не можа да се приспособи към това имение в Уудлон и да го приеме като свое. Беше твърде огромно, твърде показно, а и Хейзъл никога не пропускаше удобен случай да изтъкне пред нея коя е истинската му подарка.

Когато Сет за първи път я доведе тук като своя съпруга, Катлийн беше стресната от очевадната показност на богатство, но постепенно привикна с обстановката.

Къщата напомняше английско имение в провинцията. Беше заобиколена от обширна, добре поддържана поляна. Вътрешното обзавеждане беше извършено прецизно, с внимание и към най-малкия детайл. Но според Катлийн стаите изглеждаха повече като снимки от списание, отколкото като стаи, в които наистина живеят хора... И най-малката подробност отразяваше личността на Хейзъл — достатъчна причина за Катлийн да има усещането, че няма нищо общо с този дом.

Любимите ѝ стаи бяха тези, в които живееше с Терън. Сет щедро я беше оставил да ги преподреди според собствения си вкус. Смени студената мрачна мебелировка на Хейзъл с по-светли и много по-функционални мебели.

Библиотеката на долния етаж беше превърната в стая за Сет, свързана със солариума, който беше станал негова специализирана спалня. Стаята на Сет беше приятна и жизнерадостна — обичаха да прекарват вечерите си там в разговори за магазините на Кирчоф и преждевременното развитие на Терън.

Сега, докато играеше с детето във водата, Катлийн се учудваше отново на изключително благоприятното за нея развитие на нещата. Когато се беше оженила за Сет преди вече почти две години, нямаше причини да очаква, че може някога да бъде така... доволна. Думата „щастлива“ почти се оформи в главата ѝ, но тя не отразяваше истински

начина, по който се чувстваше. И все пак изпитваше дълбоко чувство на задоволство от това, което беше успяла да направи от живота си, когато в един момент всичко изглеждаше така безнадеждно...

Беше възстановила отношенията си с Харисънови. Бяха ѝ се обадили почти веднага след като им съобщиха за женитбата си. Поздравленията им бяха доста резервирани.

Но когато им съобщиха за раждането на Терън, беше обсипана с подаръци и съвети за отглеждането му. Оттогава си кореспондираха често и от време на време си говореха по телефона — на рождени дни и други празници. Въпреки че никога не можаха да възстановят близостта си отпреди онова лято, Катлийн беше доволна, че поне взаимоотношенията им не престанаха.

Сподели радостта им при осиновяването на Джейми. Когато ѝ съобщиха за това, почувства моментна ревност към семейството, което беше приело момчето и го беше превърнало в част от живота си. Често мислеше за това дете, което беше трогнало така силно сърцето ѝ през онова нейно последно лято в Маунтин Вю.

Материалното ѝ осигуряване от Сет ѝ даде възможност да продължи членството си в ръководството на лагера, на който често правеше анонимни и доста солидни дарения. Чековете бяха теглени от сметката на Сет в Ню Йорк и подписвани от неговия адвокат там. Катлийн изпрати пари специално за построяване на тенис корт. Години наред Харисънови бяха мечтали да прибавят този спорт към лятната програма на лагера. Катлийн се опитваше да се убеди, че не правеше тези дарения като компенсация за ужасния начин, по който се беше отплатила за обичта им.

Сет знаеше за Харисънови, но не и за дълбочината на отношенията между Катлийн и тях в миналото. Тя никога не му каза, че е била в Маунтин Вю седмици преди да дойде в Сан Франциско. По-добре беше тази тема да бъде избягвана.

Не беше лесно да постигне стабилността и вътрешното спокойствие, на което се радваше този следобед.

— Искаш ли да се потопиш под водата? — запита тя Терън. — Задръж дъха си.

Пое подчертано демонстративно въздух, за да му покаже какво се очаква да направи от него, и бързо дръпна малкото му тяло под водата и също така бързо го извади над нея. Терън премига със сините

си очи, отвори уста да поеме въздух и радостно се разсмя. Даде ѝ да разбере, че отново иска да направи същото.

— Задръж дъх. Готов ли си? Хайдеее!

Потопи го отново във водата и този път той сам изплува на повърхността.

Шумният смях на детето и собствените ѝ похвали за смелото му изпълнение ѝ попречиха да чуе шума от колата на Сет. Не чу и бръмченето на хидравличната система, която смъкна стола му на земята, както и приглушените гласове и стъпки по покритата с плоски камъни пътека към басейна.

— Катлийн! Какво става? Смяхът ви се чува отдалече — както винаги, гласът на Сет беше изпълнен с топла радост.

Без да изпуска от очи мокрото телце на сина си, Катлийн извика през рамо:

— Ела да видиш какво може да прави Терън. Той много се гордее със себе си.

— Внимавай с това момче, Катлийн — обади се Джордж зад нея. — Той става твърде тежък за теб.

— Така е — съгласи се тя.

Сега Терън беше още по-възбуден от многобройната си публика и размаха пълни ръчички към тях, преди Катлийн да му каже отново да задържи дъха си и да го потопи.

Всички заръкопляскаха, когато той изплува сам на повърхността, засмян до уши с почти всички бебешки зъби в устата.

— Стига ти за днес — каза му Катлийн със смях. — Аз съм напълно изтощена.

Измъкна Терън от водата и той се заклати на още не съвсем стабилните си крачета към Сет. Джордж се наведе и го вдигна нагоре, потупа го с обич по дупенцето и го постави в скута на Сет, без да обръща внимание на подгизналия му памперс. Едва когато Катлийн се обърна и изкачи покритите с мозаечни плочки стъпала на басейна, забеляза другия мъж, който мълчаливо стоеше до стола на Сет. Имаше нещо неясно... Господи боже!

— Катлийн, извърших основния грях на невнимателните съпрузи — доведох вкъщи гост за вечеря, без да те предупредя.

Сърцето на Катлийн биеше толкова силно, че едва чуваше думите на Сет, когато Ерик пристъпи напред.

— Ерик Гуджонсън. Ерик, съпругата ми — Катлийн. Сърцето ѝ сякаш се наду и в следващия миг се пръсна и обсипа вселената с безкрайно малки частици от нея самата. И светът ѝ изчезна, за да бъде заменен от друг, по-малък, състоящ се само от нея и мъжа отпреде ѝ. Изправен така близо... Достатъчно близо, за да го види, чуе, помирише, да го... докосне.

Не, тя не трябваше да го докосва. Ако направи това, ще умре от удоволствие и болка. Но Ерик протегна ръка и я лиши от правото да взема решение по този въпрос. Гледаше зашеметено ръката, която скъсяваше разстоянието между тях. Все още не на себе си от чудото на мига, протегна своята собствена ръка, хвана неговата, стисна пръсти около нея, като че ли да се убеди, че не сънува, че това, което става, е действителност.

Лекото стискане, което получи в отговор, прогони всички останки от съмнения за нереалността на срещата им. Вдигна очи от събраните им в ръкостискане ръце към гръдния му кош, към твърдата силна брада, към чувствената уста под мустаците му, за които беше мислила и фантазирала толкова често, към добре оформения аристократичен нос и към очите, които я пронизаха като с кама.

Радостта, която пееше в гърдите ѝ, помръкна. Очите му напомняха парченца твърд син лед под разрешените, избелели от слънцето вежди. От дълбочините им надничаше ужасяваща враждебност.

— Госпожа Кирчоф — каза той в потвърждение на представянето ѝ от Сет.

Светът се върна обратно и изиска от нея да се държи както подобава.

— Господин Гуджонсън — гласът ѝ прозвуча глухо и чуждо дори за собствените ѝ уши; оставаше ѝ само надеждата, че никой друг не е забелязал това. А неговият глас беше болезнено познат — дълбок, леко дрезгав, отговарящ на едрото му тяло.

Сет говореше развълнувано:

— Катлийн, двамата с Ерик кореспондираме от няколко месеца. Работим заедно върху общ проект за магазините. Искан да те изненадам с него. Сега, когато Ерик е тук, ще обсъдим всички детайли след вечеря.

Усмивката ѝ беше скована и неискрена, виеше ѝ се свят и ѝ се гадеше толкова силно, че се уплаши да не постави себе си и другите в неудобно положение, като започне да повръща пред тях. Първоначалната шокираща изненада да види Ерик тук, в собствения ѝ заден двор, беше заменена с женска суета. Чувстваше се неудобно от мократа си коса, разпиляна по раменете ѝ. Цял ден не си беше поставяла грим, ябълковозеленият ѝ бански беше плътно прилепнал към треперещото ѝ тяло, от нея се стичаше вода.

— Съжалявам, но не мога да изслушам сега плановете ви, Сет. Ако ме извините, ще отведа Терън да го облека за вечерята. Ще ви видя във вътрешния двор след един час.

— Окей, но доведи и Терън при нас. Искам Ерик да го види, когато е по-представителен.

— Като живак е — обади се Ерик и погледна Терън за първи път.

— Да, така е — заяви гордо Сет. — Трябва да го видиш, като се опитва да се изкачи сам по стълбите. Много е смел.

С нарастващ ужас Катлийн забеляза, че Ерик продължава да се визира в лицето на детето. То го разглеждаше със същия интерес.

— Трябва да го прибера вътре — повтори Катлийн, впусна се между Ерик и Сет и грабна Терън. — Извинете ме. — Забърза със сина си на ръце към къщата.

Почти изтича през кухненската врата и когато най-сетне се озова в безопасност в кухнята, облегна се разтреперана на стената.

— Боже мили, Катлийн, изглеждаш така, като че ли си видяла дух. Какво ти е? — запита я Алис загрижено.

Алис, съпругата на Джордж, работеше при тях като домакиня и готвачка едновременно и управляваше къщата с компетентността на капитан на кораб. Беше тиха и закръглена — пълна противоположност на Джордж, — но двамата се допълваха съвършено. Катлийн знаеше, че бяха загубили син в пубертета от мускулна дистрофия. Докато Сет е бил все още в болницата след катастрофата, Джордж го посещава от името на асоциация по параплегия и му предлага целодневните си услуги. И от тогава тази двойка работеше за него.

Алис прекоси покрития с плочки под на кухнята, като си бършеше мимоходом ръцете в някаква кърпа.

Катлийн нервно се засмя.

— Мисля, че прекалих със слънцето. Когато излязох от басейна, ми се зави свят — пое дълбоко дъх. — Какво има днес за вечеря? Сет е довел Ер... гост за вечеря. Надявам се, че това няма да ти създаде допълнителни затруднения.

Докато говореше, Катлийн напразно се опитваше да нормализира дишането си и се презираше за това.

— Не се безпокой. Приготвила съм печено говеждо и то е вече във фурната — отговори разсеяно Алис. Бледността на Катлийн я тревожеше повече от броя на гостите за вечеря. — Ще предложи ордьовър от пресни плодове, с основното ядене ще сервирам салата и зеленчуци, а за десерт — крем парфе. Какво ще кажеш?

— Звучи чудесно — излъга Катлийн. Мисълта за храна я изпълваше с отвращение. — Терън има нужда от вана.

— Сигурна съм в това — Алис се усмихна на момченцето, което в момента беше заето с изпразване на чекмеджето, пълно с пластмасови мензури.

— Хайде, Терън — Катлийн го хвана за ръка. — Ако имаш нужда от помощ, Алис, повикай ме. — Често предлагаше помощта си на Алис, но тя никога не беше прибегвала до нея.

— Не се безпокой за вечерята. Ти само се погрижи да се облечеш красиво за гостите.

Катлийн се радваше, че Алис не видя неуверената ѝ походка, докато пресичаше широкия хол, от който се издигаше нагоре величествената стълба.

Докато къпеше Терън, в главата ѝ се въртяха милиони въпроси, които беше потиснала долу, до басейна. Какво прави Ерик тук? Какъв вид общ бизнес можеше да има със Сет? Къде е бил през тези две години? Какво ли е правил през това време? Жена му с него ли е?

Той изглеждаше същият. Не, беше друг, различен. Откъде идваше това усещане? Може би от възрастта. Времето беше издълбало тънки бръчици в ъглите на очите му.

Гънките от двете страни на устата му бяха потвърди, без намек за склонност да се омекотят във весела усмивка. Очите му — тя потрепери — в тях не танцуваха познатите искрици на предизвикателното му чувство за хумор. Сега те бяха студени, цинични, безчувствени.

Постави Терън в кошарката му и се отпусна във ваната. Какво правеше той тук? Защо отново се беше появил в живота ѝ точно когато нещата вървяха така добре? Защо не беше дошъл по-рано?

Избягваше най-важния въпрос, онзи, който я измъчваше най-много от всички други. Ще разбере ли, че Терън е негов син? И ако разбере, какво ще направи?

Изсуши тялото си и влезе в спалнята, обвита в голяма хавлиена кърпа. Изправена пред гардероба си, избра костюм, отхвърли го, насочи се към друг и накрая се спря на вечерни панталони от бяла коприна. Блузата без презрамки към панталона беше на многоцветни ивици в метални цветове. Около талията си уви шокиращо розов пояс. Обу бели сандали с високи токове, а на ушите си постави два златни диска. Изящни златни верижки обгръщаха врата ѝ.

Никога не ѝ е било толкова трудно да се гримира. Ръката ѝ трепереше и тя размаза грима си за мигли, наложи се да го почисти и да започне отново. Тъй като пръстите ѝ нямаше да могат да се справят тази вечер със сложните шноли и гребени, тя реши да остави косата си свободно пусната върху раменете.

Знаеше, че в семейство Кирчоф има обичай да се обличат официално за вечеря. През почти двете години, които прекара тук, беше започнала да харесва тази традиция. Освен това Сет обичаше да я вижда в хубави дрехи.

Когато беше готова, облече Терън в морскосин комплект за игра с думите „Ахой, там!“, апликирани с бели букви отпред. Докато разресваше гъстите му руси къдрици, тя отново преживя чудото на раждането му. Знаеше много преди гордото съобщение на доктор Питърс, че детето е момче. Видението ѝ за него в началото на бременността ѝ се оказа необяснимо точно. Каква жестока жертва би било никога да не познае радостта от любовта към Терън.

Ще почувства ли Ерик онази неповторима, уникална близост, която изпитваше тя всеки път, щом погледнеше Терън? Бащите имаха ли същото чувство на общност с децата си, както майките?

Смъкна Терън от подплатената маса за смяна на памперса му и го хвана за ръка.

— Готов ли си? — запита го тя, но въпросът беше фактически отправен към нея самата. Отговорът беше „не“. Бе разкъсана между изгарящото я желание да се възползва от възможността още веднъж да

го поглъща с жадните си очи и болката да го вижда така опасно близо до сина им. Но ако не побърза, Сет ще се зачуди какво я бави. Не искаше в никакъв случай да събуди подозренията му. Трябваше на всяка цена да остане с хладна и ясна глава по отношение на Ерик — Сет никога не трябваше да узнае за предишната им връзка. Той не трябваше да бъде нараняван. Помоли се в себе си да не забележи приликата между Терън и госта.

Слязоха по стъпалата ръка за ръка. Катлийн отвори стъклената врата, която водеше към вътрешния двор, и освободен от задържащата го ръка, Терън се втурна към мъжа, който седеше на кръглата, засенчена с чадър маса, с чаша питие в ръка.

Изненадан, Ерик се засмя и протегна ръка да разроши къдриците на главичката, притисната към коляното му.

— Ахой, капитан. Къде е...

Вдигна очи и видя Катлийн на прага. Господи, колко е красива, помисли Ерик и нетърпеливо преглътна буцата, заседнала внезапно в гърлото му. Беше мислил, че се е излекувал от страстта си към тази жена, че е способен да приеме всичко, което съдбата подхвърли върху житейската му пътека. Когато я видя обаче да излиза от този басейн днес следобед, сърцето му примря от радост, а умът му прокле боговете, които му бяха изиграли този ужасен номер.

Докато я гледаше днес в гръб, си беше помислил, че младата госпожа Кирчоф му изглежда странно позната. Косата ѝ имаше излъчване, което бе усетил досега само веднъж в живота си. Когато се обърна, той видя толкова мечтаното лице. Опита се да се присмее на желанието, което мигновено пламна у него и потече по вените му като изгаряща треска със заплахата да го подпали отвътре навън, да го изгори и превърне на пепел. Времето се завъртя обратно, върна го в миналото, когато също я беше видял да излиза от водата, покрита с хиляди проблясващи капчици. Все още пазеше онази видеолента. Гледаше я само в най-тежките си дни — и това беше едновременно и удоволствие, и терзание. Днес тя не беше само образ, пленен от електронната му апаратура.

Успя някак да се сдържи да не се втурне край Кирчоф, да я сграбчи в ръцете си, да я целуне с устни, все още жадни за оня неин вкус... Но на пътя му беше мъжът в инвалидния стол. Мъжът, когото познаваше само от няколко седмици, но към когото беше започнал да

се отнася с възхищение и уважение за куража му, почтеността му и проницателната съобразителност в сферата на бизнеса.

Сет Кирчоф често беше говорил за жена си, беше хвалил надареността и красотата ѝ, но беше ли споменавал името ѝ? Не, сигурно не — Ерик щеше веднага да реагира на това име. Но кой можеше да си помисли, че Катлийн, неговата Катлийн, ще стане съпруга на търговец от Сан Франциско?

Точно в този момент първият радостен пламък в душата му при вида ѝ се превърна в горчива злоба. Разбира се. Беше избягала от обикновения, живеещ на заплата видеооператор при първата златна възможност да стане светска дама. Сигурно е била отвратена от себе си за това, че е допуснала ръцете му да я оскверняват. Ясно е, че се е стремяла към по-високо стъпало в социалната стълбица. Как ли се е чувствала при загубата на най-ценното ѝ притежание? Това не е имало значение за Кирчоф, предположи Ерик — тя беше успяла да го хване в примките си и да го накара да се ожени за нея. Поздравления, госпожо Кирчоф. Вие сте много богата жена.

Сет имаше всички основания да се гордее с жена си, помисли си Ерик, когато тя пресече вътрешния двор и се приближи към него. Беше красива и грациозна; майчинството беше изгладило някои по-остри ъгли на тялото ѝ и ги беше заменило с женствени извивки.

Все още беше стройна, дори прекалено стройна: можеше да прибави някой и друг килограм към тялото си. Никой не би могъл да повярва, че е износила и родила дете. Коремът ѝ беше плосък — резултат от редовната гимнастика. Ако не бяха наедрелите ѝ гърди, никой никога наистина не би могъл да познае, че е майка.

Токчетата ѝ потракваха по настилката на вътрешния двор. Чу шумоленето на дрехите, когато се наведе да вземе детето, притиснато към коленете му. Коприната, която покриваше гърдите ѝ, се отвори леко и му даде възможност да зърне гладката плът под нея. Когато се изправи, ароматът ѝ погали ноздрите му. Страстен копнеж запали тялото му.

— „Митсуко“ — промълви той, без да иска. Катлийн се смръзна за миг, погледна го втренчено.

— Да.

Отдалечи се от него и седна на стол от другата страна на масата с детето в скута си.

— Виждам, че ти е сервирано питие.

— Да.

— Къде е Сет?

— Влезе в къщата с Джордж да смени дрехите си. Каза, че веднага ще се върне.

— Хейзъл?

— Не се е появила още — отпи от чашата си. — Така че сме сами, Катлийн.

Катлийн бързо вдигна глава. Той изглеждаше много добре в бялата си риза и тъмносин блейзър. Ризата му беше разкопчана до половината на гръдния му кош и разкриваше загорялата колона на врата му и част от твърдата, покрита със светли косми мъжка гръд. Пръстите ѝ пламнаха от спомена за усета на тези косми върху мускула под тях. Бежовите му панталони обгръщаха плътно твърдите му бедра и...

Бързо вдигна очи с надеждата, че не е забелязал посоката на погледа ѝ, но — уви. Обиди я, като вдигна чаша в подигравателна наздравица.

— Трябва да те поздравя, Катлийн. Доста път си извървяла от лагерна възпитателка дотук. Колко време мина оттогава? — присви очи, като си даде вид, че се мъчи да си спомни. — Две години? Да, две години. Имаше катастрофа на летището на Форт Смит. С големи загуби — и материални, и в човешки жертви, — но аз имах късмета да бъда между живите. Това стана на шестнадесети юли в два четиридесет и три следобед. — Гласът му беше твърд, чувстваше се желанието му да я нарани. Очите на Катлийн се напълниха със сълзи.

— Радвам се, че... ти... си останал между живите.

— Да-а. Твоята загриженост тогава беше наистина изумителна — продължи той саркастично.

Кое му даваше право да ѝ се сърди?

— Не можех да се присъединя към тълпата край леглото ти, нали? — каза тя рязко.

Тълпата край леглото му? Какво, по дяволите, можеше да означава това? Край леглото му нямаше никой друг, освен Боб и Сали, а тя не се беше срещнала с тях. Беше ги разпитвал достатъчно дълго и безмилостно, за да знае това със сигурност.

Преди да успее да разнищи странното ѝ изречение докрай, се появиха Джордж и Сет. Ерик беше забелязал, че навсякъде, където имаше стълби, бяха осигурени и наклонени пътеки до тях за количката на Сет. Електрическите ключове и термостати по стените също бяха поставени ниско за удобство на Сет.

— Радвам се да видя, че вие двамата се опознавате по-добре. Изглеждаш прекрасно, скъпа — приближи се до Катлийн и тя стана, остави Терън на настилката на двора и се наведе напред с ръце на раменете на Сет, за да приеме целувката му. Той задържа ръцете ѝ в своите, когато тя се изправи, и се обърна към Ерик: — Не е ли великолепна, Ерик? Сигурно си мислил, че преувеличавам, когато съм ти говорил за нея, нали? Виждал ли си някога такива цветове, такава кадифена кожа?

Катлийн пребледня. Ерик беше виждал много повече от нейната кожа, отколкото Сет. Откакто я беше довел в тази къща, те си лягаха в отделни спални всяка нощ. Влизал е в нейната стая само веднъж — когато Джордж го беше занесъл на ръце до нея, за да види как я е подредила. Целуваха се топло за лека нощ всяка вечер. Но след тази целувка тя отиваше в своята стая, а Сет — в неговата с Джордж, който му помагаше да си легне.

— Жена ти е наистина красива, Сет — съгласи се Ерик, но Катлийн можа да различи прикритата подигравка в гласа му.

— Джордж, ще се погрижиш ли за напитките? Аз ще пия уиски с лед, а Катлийн — своя шпритцер.

Катлийн неволно погледна Ерик, който — незабелязано за Сет — отново вдигна чаша в наздравица. И двамата си спомниха за друго време. Спомените на Катлийн бяха топли. А тези на Ерик бяха очевидно спомени на осъществил се прелъстител.

Сцената във вътрешния двор определи настроението до края на вечерта. Когато Хейзъл се присъедини към тях за питие преди вечеря, Катлийн се напрегна още повече. Както обикновено, Хейзъл беше много учтива и играеше добре ролята на любяща зълва и леля — като първата дама на някоя театрална трупа, — но играта ѝ, колкото и талантива да беше, не можеше да заблуди Катлийн. Когато оставаха сами, Хейзъл не пропускаше случай да даде израз на омразата си към нея. Понякога Катлийн я улавяше да хвърля зловни погледи към Терън. Внимаваше много да не оставя детето само с нея. Считаеше, че

собственическото отношение на тази жена към Сет минава границите на нормалното — в това отношение за нея Хейзъл беше патологичен случай.

Когато Алис най-сетне съобщи, че вечерята е готова и освободи Катлийн от Терън, тя беше вече стегнато кълбо от нерви. Забеляза, че Ерик често се вглежда в детето. За първи път беше благодарна, че Терън се хранеше в кухнята под грижите на Алис. Беше се опитала да се противопостави на това заточение — считаше, че той трябва да бъде заедно със семейството. Но почти веднага след раждането му Хейзъл беше дала да се разбере, че нейното желание е той да не се храни на една маса с тях. Сет се беше съгласил с думите: „Мисля, че за теб е добре да имаш възможност да се отпуснеш и нахраниш спокойно, Катлийн. Хейзъл мисли само за теб и твоето добро.“

Влязоха в трапезарията и Катлийн беше обхваната от смут, когато стана ясно, че Ерик трябва да седне точно срещу нея, тъй като Сет седна на единия край на масата, а Хейзъл — на другия. Вкусната храна, умело сервирана от Алис, засядаше на гърлото ѝ. Едва можа да изяде една трета от порцията си.

Мразеше тази стая — тя я задушаваше и потискаше. Стените бяха покрити с тъмносиньо моаре, тъкан, която никога не беше харесвала. Мебелите бяха тежки и тъмни, порцеланът — претрупан с орнаменти, полилеят — в отблъскващо натруфен стил.

— Върху какъв точно проект работите двамата със Сет, господин Гуджонсън? — запита Хейзъл с най-мазния си тон.

Ерик се засмя непринудено по своя специфичен начин, който Катлийн си спомняше така добре: ъглите на мустаците му се повдигнаха леко нагоре и създадоха впечатление за наличие на скрити под тях трапчинки. Мекото осветление на стаята създаваше измамното впечатление, че очите му горят със син пламък и излъчват своя собствена светлина. Въпреки случилото се преди вечеря, сърцето ѝ се разтвори отново пред мъжката му красота.

— Знаем, че вие, госпожо Кирчоф, и вие... — поколеба се, преди да продължи. — Катлийн, се питате защо така неочаквано се появих тук тази вечер.

— Това е твоето шоу, Ерик. Ти им разкажи какво смятаме да правим — обади се Сет.

— Фотограф съм, но работя главно с видеолента. Работих известно време към телевизионна станция, филиал на голяма телевизионна мрежа — хвърли бърз поглед на Катлийн. — Миналата година отидох в Европа и известно време работих там. Но Щатите ми липсваха и се върнах с надеждата да започна собствен бизнес, като основа своя продуцентска компания. Реших, че районът около залива предлага възможности и може да се установя тук. Няколкото спонсори, които имах късмет да открия, ме препратиха към Сет. Той не само се съгласи да инвестира в моята компания, но и направи първата сериозна поръчка. Планираме да създадем филми за магазините „Кирчоф“. Те ще се различават от обикновените реклами — ще бъдат новаторски и уникални. Надявам се, че когато се появят на екрана, ще привлекат клиенти за моята компания, фирмата „Кирчоф“ е много престижно име и ще бъде добра реклама за мен и работата ми. Бъдещите ми планове включват също индустриални и документални филми — всичко в тази област.

— Това е чудесно, Ерик! — извика Катлийн, преди да успее да задуши ентузиазма си. Другите трима я погледнаха с учудване. Изчерви се, погледна към Сет: — Точно от това имахме нужда, Сет. Много съм доволна от решението ти.

Той се усмихна и посегна към ръката ѝ.

— Знаех, че ще го приемеш по този начин. Разчитам на теб — надявам се, че ще помагаш на Ерик.

Погледна бързо Ерик, върна поглед към съпруга си.

— По... по какъв начин? — заекна тя.

— Искам да му бъдеш консултант. Той знае много за производството, но признава, че информацията му в областта на модата е слаба. Ще има нужда от твоето експертно мнение, преди да започне работа върху всеки от предвидените филми. — Тъмните му очи блестяха от възбуда и независимо от личните ѝ опасения, свързани с внезапната поява на Ерик в новия ѝ живот и перспективата за съвместна работа с него, повишеното настроение на Сет не можеше да не я радва.

— Хейзъл, ти какво мислиш? — попита Сет.

В нейната част на масата царуваше зловещо мълчание.

По-възрастната жена се усмихна мило на Ерик и каза:

— Страхувам се, че не разбирам много от търговски реклами по телевизията. Ще запазя преценката си за изкуството на господин Гуджонсън, докато видим резултатите от работата му.

След тази неясна забележка им предложи да се преместят във всекидневната за кафето.

Ерик придружи Хейзъл до всекидневната — Катлийн вървеше до стола на Сет и държеше свободната му ръка. Веднага щом се разположиха, Джордж донесе голяма сребърна табла с порцеланов сервиз за кафе и я остави на масичката за сервиране на кафе. Алис го последва с Терън, обхванал с крачета широкия ѝ ханш.

— Малкият принц е готов за лягане, но първо иска да целуне всички за лека нощ.

Катлийн забеляза израза на остро неодобрение в очите на Хейзъл, но Алис пусна малкия на пода и след като прие първата си целувка за лека нощ от майка си, детето незабавно се втурна на още нестабилните си крачета към Ерик. С естествена непринуденост, която изненада Катлийн, Ерик вдигна момчето на скута си. С присъщата си детска импулсивност Терън обви с пухкавите си ръчички врата на Ерик и го целуна звучно по устата. После се дръпна леко и потърка комично с носле лицето му. Мустаците на Ерик го погъделичкаха и това ново смешно нещо веднага привлече вниманието му. Пръстчетата му посегнаха към тях и ги задърпаха.

— Оох! Те не се отлепват, капитане — реагира весело Ерик, но остави Терън да си играе с тях. Смееше се и галеше момченцето по гърба с широката си длан, взираше се в очите му — очите, които бяха огледален образ на неговите собствени.

Катлийн с напрежение наблюдаваше промяната в лицето на Ерик. Отначало то изрази напрежение, после невяра — учудване — просветление. Сърцето ѝ спря. Ерик вдигна очи над главата на Терън и тя потрепери под пронизващото им обвинение.

Терън се плъзна от скута му и се заклати към Хейзъл — тя прие целувката му с фалшива любвеобилност, която изпълни с отврата Катлийн.

— Не е ли чудесен, Ерик? Има ли по-голям късметлия от човек, който има син като Терън? — Терън слезе от скута на Сет и изтича още веднъж до Катлийн, която импулсивно коленичи до него и го притисна

силно към себе си. Детето ѝ разреши да покрие лицето му с бързи целувки, преди Алис да го поеме отново.

— Благодаря ти, Джордж. Аз ще сервирам кафето — каза спокойно Катлийн и Джордж и Алис излязоха да отнесат Терън в леглото му на горния етаж, преди да се върнат в кухнята, за да вечерят — още едно от правилата в голямата къща, което много я дразнеше. Защо да не могат да ядат всички заедно като едно голямо семейство, каквото всъщност бяха?

Сет с гордост изреждаше достойнствата на Терън и разказваше за лудориите му на Ерик, докато Катлийн разливаше кафето. Сервира първо на Хейзъл, която пиеше чисто кафе, без мляко. После подаде чаша на Ерик — пръстите ѝ докоснаха за миг неговите и ток прониза сърцето ѝ.

Разтреперана вътрешно, наля кафе за Сет и точно му го поднасяше, когато чу зад гърба си гласа на Ерик:

— Изглежда доста голям. На колко е години? Кога е роден?

В този миг треперещата ръка на Катлийн загуби контрол над чашката. Тя се изплъзна от чинийката в скута на Сет и го обля с вряло кафе.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В първия момент Катлийн глупаво се втренчи в горещата течност, която бързо попи в панталоните на Сет. Но рефлексите ѝ поеха контрола над положението и тя извика:

— О, Сет, скъпи, съжалявам.

Впусна се към подноса, грабна салфетка, върна се бързо при него и започна да попива горещото кафе в скута му, преди да успее да протестира.

— Катлийн — каза ѝ той със смях. — Скъпа моя, не си създавай излишен труд. — Болезнени стонове излизаха между стиснатите ѝ пребледнели устни. — Единственото хубаво нещо на парализата ми е, че е нужно нещо наистина болезнено, за да го усетя тук долу — подсети я той нежно, като взе салфетката от ръката ѝ. — Върви си изпий кафето. Изглеждаш така, като че ли едно кафе ще ти дойде добре.

Върна се като автомат до канапето и се отпусна на него, без да направи опит да налее друго кафе. Не мислеше, че треперещите ѝ ръце ще могат да се справят със задачата. Стисна ги в скута си и Сет трябваше да отиде с количката си до масичката с подноса и сам да се обслужи.

Засмя се леко, когато се върна на мястото си.

— Машините за сухо почистване ще изтеглят това петно, но ако не могат — ще си купя нов костюм от магазините на Кирчоф. Чувам, че есенните им колекции са страхотни.

Погледна към госта си с широка усмивка, но Ерик не сподели шегата му. Той гледаше втренчено петното на скута на Сет, който току-що беше облян с гореща течност, без изобщо да реагира. Беше останал безчувствен.

Половин час по-късно Ерик стана, за да пожелае лека нощ.

— Тази вечер беше истинско удоволствие за мен. Благодаря ви. Хейзъл. Катлийн — пресече стаята с дългите си крака и спря пред

инвалидния стол на Сет. — Очаквам с нетърпение да започне общата ни работа.

— И аз също — каза твърдо Сет и му се усмихна топло. — Ако ме извиниш, ще оставя Катлийн да те изпрати до вратата. Мисля, че по-добре ще бъде Джордж да смени колкото е възможно по-бързо дрехите ми.

— Ще те придружа до вратата на стаята ти — обади се успокоително Хейзъл и веднага застана собственически зад стола му.

Коленете на Катлийн едва я поддържаха права, когато стана и тръгна с Ерик към широкия свод, който водеше към антрето.

— О, Катлийн! — Сет се спря и се обърна към тях. — Обещах да покажа на Ерик системата на осветяване на басейна ни. Би ли била така добра да го заведеш отзад и да му я демонстрираш, преди да си отиде?

Кръвта диво запулсира в ушите ѝ. Трябваше да остане сама с него!

— Р-разбира се.

— Лека нощ тогава — Сет ѝ изпрати целувка по въздуха и се отдалечи с Хейзъл.

Веднага щом двойната врата с прозорец от ецвано стъкло се затвори зад тях, Катлийн обърна нападателно лице към Ерик.

— Трябва ли да видиш басейна?

— Непременно — маската на добрите маниери беше паднала. Чертите му бяха неподвижни и жестоки. Хвана я за ръка и практически я затегли зад себе си. Катлийн се спъваше и залиташе със сандалите си с висок ток и най-сетне успя да извика задъхано:

— Пусни ме!

Все едно че не беше казала нищо. Той не намали хода си, нито облекчи натиска върху ръката ѝ.

Когато стигнаха беседката край басейна, той я хвърли към тъмната ѝ стена и я закова там с тялото си.

Ръцете му притискаха нейните от двете страни на лицето ѝ без грижа дали ѝ причинява болка или не. Лицето му я принуди да се свие от страх. Беше го видяла такова само веднъж — минута преди да удари двете момчета в бара на Кресънт Хотел.

— Искам да знам. И искам да знам истината сега. Той мой син ли е? — гласът му не беше познатият глас на Ерик. Не беше гласът, който

я беше приспивал с горещи любовни думи в ухото ѝ. Този глас сега трептеше от ярост и омраза.

Катлийн се опита да се измъкне от хватката му, но тялото му само я притисна още по-силно, железните му юмруци заплашваха да пречупят крехките ѝ китки.

— Отговори ми, дявол да те вземе! Кога се роди? Малката ти хитрост няма да ми попречи да разбере това.

Беше помислил, че нарочно е изляла кафето!

— Пусни ме! — думите направо излетяха през устните ѝ, които сякаш се бяха сковали от гняв.

— Няма такъв шанс — изръмжа той. — Не, докато не ми кажеш истината. Той мой син ли е?

Тялото му притискаше нейното и независимо от гнева си, стегнатият възел на желанието, който спеше в нея почти две години, бавно започна да се развива и да я обсебва заедно с усета на твърдите му мускули и мъжкия му мирис.

Опита се да се бори с това горещо, властно желание, което все повече я обезсилваше. Затвори за миг очи, за да не вижда вбесеното му лице.

— Отговорът ми ще има ли някакво значение? — запита тя с — както се надяваше — презрителен тон.

— За лъжлива мръсница като теб вероятно не. Но за мен — да.

С мъка задави надигащо се ридание. Колко жесток и несправедлив беше! А тя го беше обичала! Той беше този, който мамеше жена си, мамеше и нея. А си разрешаваше да я обижда така.

Прииска ѝ се да му причини равностойна болка.

— Да! — изсъска тя. — Твой син е. Е, и? Ти нямаш никакви права над него. — Главата ѝ се притисна към твърдата повърхност на стената, в очите ѝ святкаше предизвикателство.

Очите му се впиха невярващо в лицето ѝ, търсеха в него признаци на измама. А после учудване и страхопочитание омекотиха чертите му, които миг след това се вдълбаха в израз на безкрайна тъга. Но скоро яростта му се върна с още по-голяма сила и той изръмжа в лицето ѝ:

— Питам се знае ли Сет каква малка разгонена кучка си е взел за съпруга!

Катлийн отново безуспешно се опита да се освободи.

— Веднъж вече ме нарече така. Това беше лъжа тогава, лъжа е и сега. Ти не знаеш нищо за мен, Ерик.

Мустаците му докоснаха челото ѝ.

— Не знам ли? — дъхът му се блъсна в лицето ѝ. — Мога веднага да докажа колко добре те познавам.

— Не — замоли се тихо Катлийн, когато почувства, че вмъква бедрото си между краката ѝ. — Не — повтори тя с желание да убеди сама себе си.

Силното му бедро я притискаше към стената. Палците му се въртяха в хипнотизиращи кръгове над пулса ѝ в двете ѝ китки, докато отпусна юмруци. Покри дланите ѝ със своите, като успя да вложи еротичност дори и в това просто докосване. Дъхът му изгаряше лицето ѝ.

— Ще те изхвърля от себе си, ти, малка... разгонена... разгонена... — устните му жадно се притиснаха към нейните.

Отначало Катлийн издаваше гневни звуци дълбоко в гърлото си, но много скоро те се превърнаха във въздишки на екстаз. Ръцете му се спуснаха надолу по ръцете ѝ до раменете ѝ, плъзнаха се по гърба ѝ, разтвориха ципа на блузата ѝ. Отслабена от силата на целувката му, тя не можеше да се съпротивлява. А и не искаше.

Той смъкна надолу блузката ѝ. Гърдите ѝ се изляха в очакващите ги ръце. Той зарови лице в цепката между тях, вдиша опиянен от аромата ѝ, устните и ръцете му се наслаждаваха на кадифената мекота на кожата ѝ.

Ръцете ѝ несъзнателно обгърнаха врата му, притеглиха главата му още по-плътено към тялото ѝ и я задържаха там. Почувства ръцете му да обхващат стегнатите ѝ бедра.

Напрегна се към нея и я подтикна с настоятелните си ръце. По-нагоре. По-близо. Той започна да се движи ритмично срещу нея. Отговори му със същото. Тялото му я галеше в най-интимната ѝ част, подлудяваше я, възпламеняваше я...

Катлийн полетя към онова безумие на върховно удоволствие, което не беше забравила. Понесе се към него, преди да разбере какво става и да си възвърне контрола върху себе си. Бурята вътре в нея я обля. „Ерик, Ерик“ — стенеше тя при всеки разтърсващ спазъм.

Когато свърши, притисна се отпуснато към него, в мъчителен опит да успокои дишането си. Неговото собствено дишане

неравномерно пареше врата ѝ. Пръстите ѝ се вплитаха в косата му, която все още помнеше от онази тяхна единствена нощ. „Ерик“ — прошепна тя с въздишка на изтощение, преситена от любов.

Той неочаквано я отхвърли от себе си към стената.

Устните, които я бяха дарили с такова удоволствие само преди минути, сега се извиха в цинична подигравка.

— Катлийн, ти току-що доказа, че съм прав — подигра я той. — Ти не си достойна да бъдеш майка на моя син.

* * *

Дни по-късно Катлийн все още не беше на себе си от случилото се. Дори не ѝ се искаше да се опита да разбере защо Елиът упорито размахва фактури пред лицето ѝ.

— Катлийн, обърни ми внимание. Попитах те дали си върнала тази поръчка. Сет е на телефона. Хейзъл — Елиът направи красноречива гримаса — е с него и с оплакването, че клиентите търсят нови поло — ризи в есенни цветове и не могат да намерят нито една.

Тя с мъка се осъзна, което ѝ даде възможност най-сетне да схване думите на Елиът.

— Не са ли вече в магазина? Поръчах по дузина от този тип ризи във всяка разцветка и различни размери за всеки от трите магазина. Как така няма да има нито една от тях в склада?

— Не ми е ясно — отговори Елиът и прокара озадачено пръсти през грижливо поддържаната си коса. — Ще говориш ли със Сет? Никога не съм го чувал така разстроен.

Катлийн вдигна телефона и спокойно каза в слушалката:

— Здравей, Сет. Не разбирам проблема, но съм сигурна, че ще намеря разрешение.

— Катлийн, проблемът е, че нямаме нито един от най-основните ни артикули и вината за това е твоя. Искам да знам защо?

Катлийн никога не беше чувала такова раздражение в гласа на Сет. При това то беше насочено към нея!

— Аз ли съм виновна?

— Да. Веднага се свързах с отдела за доставки. Стоката е получена от нас — от теб — на тринадесети юли. Ти си я отказала,

поставила си инициалите си на документа за отказ и си ги върнала веднага. Как можа да направиш такова нещо?

— Не съм го направила аз! — извика тя. Елиът повдигна изразително вежди. Никога досега не беше чувал остри думи между Катлийн и съпруга ѝ. Катлийн притисна треперещи пръсти към челото си. Защо, след като беше вече толкова разстроена, трябваше към всичко друго да се прибави и това? Опита се да бъде логична. — Сет, има някаква грешка. Изобщо не съм виждала тази стока. Никога не съм подписвала нищо с инициали или по друг начин.

— Катлийн, в момента държа в ръка много чисто копие на поръчката с ясните ти инициали върху нея — как ще обясниш това? Трябва да позная поне подписа на жена си, когато го видя! — Катлийн прехапа устни в усилие да сдържи желанието си да му изкрещи обратно. Усещаше очите на Елиът върху себе си, знаеше, че Хейзъл злорадства до Сет.

Хейзъл!

Започна да разбира. Беше ли способна тази жена да направи подобно нещо? Би ли жертвала печалбите на магазините само за да предизвика скандал между нея и Сет? До този момент Катлийн не беше допускала това, но, изглежда, беше я подценила.

— Сет, аз никога не съм връщала тази поръчка — повтори тя отново.

Сет въздъхна тежко.

— Ще се обадя пак на Ралф Лорън и ще се опитам да измоля да ни изпратят отново стоката. Междувременно не ни остава нищо друго, освен да се надяваме, че клиентите ни няма да отидат на друго място.

— Ще дойда при теб след малко.

Постави бавно слушалката на място с невиждащ поглед. С ъгъла на очите си видя Елиът, който застана зад нея, постави внимателно ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си.

— Седни. Трябва да поговорим.

Подчини се, прекалено разстроена, за да протестира.

— Какво става с теб, Катлийн? През последните три дни се държиш като зомби. Освен това изглеждаш ужасно.

— Благодаря.

— Знаеш какво искам да кажа. Къде изчезна тази енергична виталност, с която бяхме свикнали? Къде е нашата Литъл Мери

Съншайн? Хм?

Катлийн не се притесняваше от Елиът. Той беше привлекателен, висок и строен, винаги добре облечен. Изрусяваше косата си и я поддържаше добре в момчешка прическа. Лицето му беше силно загоряло и Катлийн подозираше, че такова беше и тялото му. Правите му бели зъби и деликатната уста придаваха чар на усмивката му.

Сивите му очи под гъстите мигли имаха характерен открит поглед, който понякога можеше да бъде надменен и обиден. Можеше да бъде приеман като красив мъж, ако не се намесваше това негово подчертано презрително отношение към света и неговите обитатели. Но с нея се държеше добре и приятелски. Тя избегна познатия открит поглед и промърмори:

— Не мога да спя добре напоследък. Това е всичко.

— Не ми се вярва, че причината е само тази, но след като не желаяш да ми я кажеш, това си е твое право. Какво, мислиш, е станало с тази поръчка?

— Не знам.

— А аз съм цар на Сиам — седна на ъгъла на бюрото ѝ и залюля крак в скъпа обувка.

„Небесносини платнени обувки, представи си!“ — помисли си развеселено Катлийн.

— Спомняш ли си случая, когато госпожа Вандърслайс поръча онази бална рокля за дъщеря си? Тогава ти поръча размер десети, а беше изпратен размер дванайсети. Дъртата кучка направи страхотен скандал, обвини те, че възприемаш дъщеря ѝ като дебелана, спомняш ли си?

— Да, но...

— Чуй ме първо — продължи той. — Спомняш ли си, когато продаде еднакви рокли на двете дъртачки за галаконцерта на операта? Спомняш ли си разправията, която направиха?

— Да — как можеше да я забрави? Озадачено сбърчи чело. — Елиът, какво искаш да ми кажеш с тази дълга заплетена история?

— Че някой преднамерено саботира работата ти, моето момиче.

— Но кой?

— Знаеш това толкова добре, колкото и аз — наведе се към нея и прошепна театрално: — Хейзъл Бейби.

Катлийн стана и се приближи към прозореца на малкия си офис.

— Не съм поръчала размер дванадесети за момичето на Вандърслайд, нито бих продала еднакви рокли на две светски дами.

— Точно.

— Но какъв може да бъде мотивът на Хейзъл? — зачуди се Катлийн. Допускаше, че предположението му може би е правилно.

— Защото толкова силно те ревнува, че всеки път, когато те погледне, буквално пръска отрова във въздуха около теб — направи жест с ръце толкова описателен и комичен, че Катлийн се разсмя, независимо от сериозността на разговора им. — А ако питаш мен — продължи Елиът, — що се отнася до Сет, тя не би си дала и плюнката за него.

— Елиът, престани! — реагира Катлийн. Грубият му език беше едно от нещата, които не харесваше.

— Слушам, Девствени уши — отговори ѝ той с преувеличена учтивост. — На Хейзъл не ѝ пука ни най-малко за него, но за нея е от значение да го контролира и да зависи от нея. Начинът, по който го манипулира, е направо гаден. А той е напълно сляп по отношение на сестра си. Не знае, че е манипулиран.

На Катлийн не ѝ се искаше да признае, че е така, но Елиът беше напълно прав. Когато ставаше въпрос за Хейзъл, недъгът на Сет не беше толкова парализата му, колкото слепотата му.

— Внимавай с тази кучка, Катлийн — предупреди я Елиът. — Тя си е поставила за цел да те нарани. Знам това.

Катлийн опита да се изсмее на мрачните предсказания на Елиът, но звукът, който излезе от гърлото ѝ, прозвуча повече като приглушен стон. Елиът се приближи зад нея и я целуна по врата. Беше свикнала с неговите демонстрации на отношението му към нея и не им обръщаше внимание — знаеше много добре, че те не изразяват нищо повече от обикновено приятелско чувство. Но днес се оттегли от него и скръсти защитно ръце пред гърдите си. Потрепери, въпреки че не беше студено.

— Какво има, Катлийн? По-сериозно е от Хейзъл Кирчоф, нали?

— Не разбирам какво искаш да кажеш — опита да се измъкне.

— Разбираш много добре. Ти си нервна и разсеяна. Нито умът ти, нито сърцето ти са тук. Какво има?

Бившият ми любовник и баща на детето ми се върна, за да ме тормози. Това ли трябваше да каже? Трябваше ли да каже на Елиът и

на всички други какво става с нея? Ще ѝ повярват ли? Усмихна се накриво. Елиът ще ѝ повярва. От някои от разказите за любовните му приключения ѝ бяха настръхвали косите. Нейният разказ нито ще го изненада, нито ще го шокира.

Но тя самата беше разтърсена до сърцевината на същността си от повторното появяване на Ерик в живота ѝ. Случилото се онази нощ близо до басейна беше истинско безобразие. Не беше изненадана от опита му да прави любов с нея. Не, не любов. Секс. Освен това беше повече от ясно, че опитът му беше замислен като наказание. След като беше достатъчно голям мерзавец да прелъсти, макар и семеен, невинното създание, каквото беше преди две години, нищо чудно сега да иска да възстанови овехтялата вече любовна афера оттам, където я беше оставил — независимо от факта, че и тя беше вече семейна.

Не, Катлийн не беше изненадана от неговото поведение — изненадана беше от своите реакции. Защо не беше показала по-голяма неотстъпчивост? Вместо това с радост бе усетила тялото му. Беше се наслаждавала на вкуса на устните му и на главозамайващия аромат на одеколона му, примесен с неговия мирис на мъж. Умелото докосване на ръцете му я беше довело до...

Господи! Тя покри лице с ръцете си от срам при спомена за случилото се.

— Катлийн! Добре ли си? — запита Елиът разтревожено.

— Да, да, добре съм. Просто съм уморена. Ако можеш да поемеш нещата тук, ще отида в главния офис и после ще се прибера къщи. Искам да прекарам остатъка от деня с Терън.

Събра нещата си и излезе, но докато стигне административните офиси на магазините „Кирчоф“, отново почувства пронизващия ужас, който изпита при последните думи на Ерик.

Той няма да предприеме нищо, за да я раздели от детето ѝ, нали? Не беше чак толкова жесток. Освен това, дори и да се опита, никога не ще може да се наложи. Терън е неин. Ерик си имаше друга жена при зачеването на бебето. Винаги може да го обвини, че я е изоставил, ако се стигне дотам. Но всъщност той не я беше напуснал. Това беше направила тя.

Страхът от евентуално дело за настойничество върху детето заемаше второ място обаче пред ужаса от опустошителния удар, който Ерик ще нанесе на живота ѝ, ако каже на Сет истината. Това ще

унищожи съпруга ѝ. Сет гледаше на Терън като на свой син. От деня, в който ѝ беше предложил ръката си, той не беше споменал нито дума за бащата на Терън. Никога не казваше „детето ти“; за него бебето винаги беше „нашето дете“ — още по време на бременността ѝ. Никога не пропускаше да нарече Терън „синът ми“. От всяка гледна точка — с изключение само на една — Терън принадлежеше на Сет.

През тези две години Катлийн беше изключително почтена спрямо Сет и никога не даде и най-малък повод за съмнение относно предаността ѝ към Сет. Той често ѝ беше предлагал да излиза, да се сприятелява по-свободно извън дома им, но тя беше отклонявала тези предложения — доволна беше да си стои вкъщи с него. Сет беше наистина забележителен човек. Вършеше огромна работа и отиваше на много по-голям брой места, отколкото някой можеше да очаква от него. Двамата разхождаха Терън в Голдън Гейт Парк. Ходеха до Жирардели за сладоледени соди. Ходеха на кино и на вечери. Разбира се, Джордж винаги ги придружаваше и поемаше върху себе си усложнените транспортни проблеми, но Сет беше направил всичко възможно да не допусне тя да се откаже от нещо, което обича да върши, заради него.

По-късно обаче започна да показва умора, която преди тя не бе забелязвала. Изглеждаше по-малко склонен да излиза и като че ли се чувстваше най-добре, когато седеше край басейна, докато тя плуваше; понякога просто си седяха там, отпиваха от питиетата и си говореха. И цветът на лицето му не изглеждаше добре. Беше попитала Джордж, но отговорите му бяха неясни и уклончиви. Реши да телефонира на лекаря му, но неговите дълги обяснения не ѝ казаха нищо, въпреки че звучаха много професионално.

Тези притеснения за Сет не я напуснаха през последните няколко дни — всъщност от деня на ненавременното пристигане на Ерик в дома им. Офисите на Сет бяха празни. На една от вратите все пак имаше бележка, от която разбра, че двамата с Хейзъл са на обяд. Компютърът на Клеър беше покрит — и тя беше отишла на обяд.

Катлийн отвори със замах широката врата и я затвори зад себе си — със стягане в гърдите си спомни за първия ден, в който мина през нея. Отиде до стерео апаратурата на библиотеката и пушна радиото. После се приближи до прозорците, спусна щорите и стаята потъна в полуздрач.

Кой знае колко време трябваше да чака — нямаше да е лошо да подремне малко. Изобщо не беше мигвала през последните няколко нощи.

Събу обувките си, отпусна се на удобното кожено канапе и затвори очи. Беше полутъмно и тихо. И заспа само след няколко минути.

Сънят ѝ беше особено приятен — Ерик беше в него. Но не сърдитият ожесточен мъж от онази вечер, а предишният Ерик, оня с веселите искрици в очите и устни, винаги готови за усмивка.

В съня ѝ той се наведе над нея и отмести с малкия си пръст къдрица от бузата ѝ. Почувства топлината на дъха му върху лицето си. Устните му покриха нейните.

Ръката му лежеше твърдо на кръста ѝ, но сега започна да се придвижва нагоре. Пълзеше бавно върху ребрата ѝ, така бавно, като че ли ги броеше. Обхвана в шепата си долната част на гърдта ѝ, залюля я леко на дланта си.

Изведнъж темпото се засили, устните му станаха по-властни, поизискващи. Тялото му се отпусна леко върху нейното, притисна я йод тежестта си. Търсещите му пръсти я изгаряха през тънката тъкан на скъпата ѝ рокля...

Всичко беше така истинско. Целувките му бяха така топли, а ръката така точно и умело разпалваше желанието ѝ. Тялото му беше така тежко. Така тежко...

Катлийн рязко отвори очи и подсъзнателният ѝ страх беше потвърден. Това не беше сън. Ерик лежеше до нея на канапето. Размаха яростно ръце и крака срещу него.

— Остави ме да стана, Ерик! — извика тя гневно. — Махни се от мен!

Той неочаквано изпълни командата ѝ. Стана от канапето със сатанински смях.

— Питам се кога ще се събудиш. Или този твой малък сън беше само преструвка? — погледът му се плъзна надолу и спря на гърдите ѝ. — Не, не е преструвка — подигра се злобно той.

— Затваряй си устата. Не искам дори да съм в една стая с теб.

Катлийн обу бързо обувките си и безрезултатно се опита да оправи косата си.

— Трябва да ти извия врата като на пиле за това, че си родила сина ми, без аз да знам дори. С радост бих те убил за това.

У Катлийн нямаше нито капка съмнение в истинността на думите му.

— Как щеше да обясниш появата на Терън на жена си!

Ерик се втренчи в нея. На лицето му не се четеше нито вина, нито съжаление за това, че е открила измамата му. Нищо подобно. То изразяваше само смаяна озадаченост и пълно неразбиране. Той бавно направи крачка назад, все още с този замаян израз на лицето. Ръцете му се отпуснаха безсилно надолу.

Тя мина край него, отиде до прозорците, вдигна щорите и стаята се потопи в ярката безмилостна следобедна светлина. Изключи с рязко движение стереото — и незабавно съжали за това. Заглъхването на музиката направи тишината в стаята още по-осезаема.

Той се върна при прозорците и се вторачи в движението по улицата долу. Най-сетне проговори с глас, който не оставяше място за каквито и да било съмнения:

— Катлийн, аз нямам жена. Никога не съм бил женен.

Катлийн се обърна рязко и го погледна смаяно. Отпуснатите в отчаяние черти на лицето му отразяваха собствената ѝ безпомощност в момента.

Преди някой от тях да каже каквото и да било, Джордж отвори вратата и Сет влезе със стола си в офиса. Доброто му настроение се беше възстановило. Когато ги видя, той каза весело:

— Каква приятна изненада! Ако знаех, че ме чакате, щях да съкратя обяда си. Как си, Ерик?

Все още зашеметен и с притъпени реакции, Ерик се обърна и автоматично подаде ръка на Сет.

— Добре съм — прокашля се той и повтори механично: — Добре съм.

— Прекрасно. Готов ли си да започнем работа върху нашия проект? Установи ли се някъде? — както обикновено, лицето на Сет беше открито и откровено, излъчваше готовност да помогне, да разбере и... да прости.

— Да — отговори Ерик. — Купих си жилище. В този момент представлява само четири голи стени. Ще трябва да го мебелирам.

Сет се засмя.

— Голям късметлия си. Катлийн е истински талант в това отношение. Сигурен съм, че с радост ще ти помогне. Нали, Катлийн?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катлийн погледна бързо Ерик, после съпруга си.

— Аз... сигурна съм, че Ерик може сам да ангажира човек за обзавеждането на дома си — предложи тя.

Какво ѝ беше казал Ерик преди малко? Какво ѝ беше казал? Че няма съпруга! Ерик няма съпруга!... И никога не е имал!

— Е, да, но ако наеме специалист по обзавеждане, апартаментът му ще заприлича на нашата всекидневна — твърде съвършен за обикновен човешки живот в него.

За първи път Катлийн чуваше Сет да прави, макар и завоалирана, критика на сестра си. Но точно сега това не беше толкова важно. То дори едва докосна съзнанието ѝ. Главата ѝ все още се въртеше около онези думи на Ерик. Той няма съпруга. Никога не съм бил женен. Думите кънтяха в ушите ѝ като упорит напев, от който не можеше да се откъсне. Това изречение означаваше всичко в света за нея.

— Катлийн е прекалено заета, за да се ангажира и с обзавеждането на апартамента на един ерген — обади се Ерик.

Подчерта ли думата „ерген“ или така ѝ се стори? Сет се отпрати със стола си към бюрото, като прикри деликатно с ръка внезапна прозявка.

— Извинете. Обядът ми беше доста обилен — той като че ли изобщо не забелязваше наситеното напрежение в стаята, шока, който вибрираше от стените, остатък от разкритието, направено само преди минути. — Утре е четвъртък, нали? Един от свободните ти дни. Имаш ли някакви специални планове за утре?

— Не, но...

— Ерик, а ти?

— Не.

— Прекрасно. Утре вие двамата ще пазарувате цял ден. Когато свършите, ще ви чакам вкъщи — ще ви опека бифтек на скара във вътрешния двор.

Тъй като никой от тях не каза нищо повече, Сет прие, че въпросът е решен и премина на други теми. Катлийн се извини, наведе се да целуне Сет, кимна на Ерик и излезе от стаята.

На вечеря проблемът с отказаната поръчка отново беше поставен на дневен ред, и то от Хейзъл.

— Смятам — започна тя, като избърса изтънчено устни със салфетката пред нея, — че Катлийн е претоварена с твърде много работа. Какво друго може да бъде обяснението на тази нейна грешка, която ще ни струва толкова много?

Сет, както винаги, пропусна да забележи хапливия подтекст на думите ѝ и възприе само външно изразената загриженост за Катлийн.

— Аз не съм направила грешка — реагира Катлийн със спокоен тон.

— Скъпа, това няма вече значение — намеси се успокоително Сет. — Погрижил съм се за всичко. Ще получим стоките до една седмица.

— Има значение, ако някой ме обвинява в некомпетентност, което не отговаря на истината — реагира буйно тя.

— Хейзъл не искаше да каже, че...

— Аз ще реша кога съм претоварена с работа — ако има такова нещо — и ще се справя с проблема сама. Нямам нужда от съветите на когото и да било — стана рязко. — Ако ме извините, ще отида горе да поиграя с Терън.

Катлийн ги остави на масата и не слезе, докато не разбра, че Хейзъл се е прибрала в своите стаи.

Катлийн беше поразена от смъртната умора, която изтичаше от очите и устата на Сет. Лицето му, обикновено със здравословен загорял тен от часовете терапия, които прекарваше в затопления басейн, сега беше болнаво сиво. Виолетовите сенки под очите му, които през деня бяха едва забележими, сега бяха тъмни и драстично очертани.

— Сет — прошепна тя, като коленичи до стола му, за да може да постави глава на коляното му. Джордж тактично се оттегли. — Съжалявам за избухването си тази вечер. Нямам обяснение на станалото, но искам да знаеш, че не съм отказала тази поръчка — не мога да направя подобно нещо, в каквато и криза да съм била.

Почувства равномерния натиск на ръката му, която я галеше по главата.

— Скъпа моя Катлийн, аз също не знам какво може да се е случило, но ти прощавам, каквото и да си направила. Обичам те — гласът му беше успокоителен, а думите му пронизаха сърцето ѝ с искреността на чувството. Притисна още по-силно глава към безчувствените му крака в отчаяното си безсилие да изрази нежността, която изпитваше към него.

— Безпокоя се за тебе, Сет. Добре ли си? — вдигна глава и го погледна отблизо в очите, замъглени с нещо, което не можа да определи. Но виждаше ясно, че те не блестяха с въодушевлението, което беше свикнала да съзира в тях.

— Добре съм. Какво може да ми е?

— Не знам — промълви тя озадачено. — Ще ми кажеш, ако не се чувстваш добре, нали?

— Ако това ще гарантира любовта ти, ще споделя с теб най-дълбоките си и най-тъмни тайни — усмихна ѝ се, но шегата му увисна във въздуха.

— Обичам те, Сет, истински те обичам — той излъчваше доброта и човешка топлота около себе си — сякаш беше избран представител на доброто в света.

Лицето му се стопли от любов.

— Знам, Катлийн — прошепна Сет. — Ти и Терън имате толкова голямо значение за мен — понякога ме боли от любов към вас. Като че ли тялото ми не може да я поеме, на моменти имам чувството, че ще се пръсна от обич към вас...

Разбираше го. Познаваше чувствата, които се опитваше да ѝ опише. Беше се чувствала по същия начин през изминалите две години — към обичта ѝ към него се прибавяше и мъчителната болка от невъзвратимостта на състоянието му...

— Красива си, Катлийн. Истински красива. Искам да запамята лицето ти за времето, което ще прекарам във вечността — пръстите му с копнеж галеха лицето ѝ.

Стресна се от напрегнатия в изблик на чувства глас, стисна импулсивно ръката му и тихо извика с протест името му.

— Хайде, Катлийн — каза той отривисто, като вдигна главата ѝ, за да я целуне по бузата. — Остави трудолюбивия си уморен съпруг да

си легне. Освен това и на теб ти предстои утре много напрегнат ден. Харесваш Ерик, нали?

Разбираше от какво голямо значение беше нейното мнение за него.

— Разбира се. Мисля, че това, което смята да прави за магазините на Кирчоф, е фантастично. Решението ти да го ангажираш е чудесно и тъкмо навреме.

Облекчението, изписано на лицето на Сет, си струваше напрежението да работи с Ерик цял ден.

— Радвам се, че го одобряваш. Нямах и нищо против, че предложих услугите ти по мебелиране на дома му, нали? Знам, че обичаш да се занимаваш с това, а и прекалено много се застояваш вкъщи в компания само с мен, Джордж, Алис и Хейзъл. Да не изброявам и изискванията на Терън към теб.

— Никога не мисли така. Вие сте моето семейство. Но нямам нищо против да помогна на Ерик, щом ти искаш.

— Чудесно — изглеждаше доволен. — Лека нощ, любима. — Придърпа я надолу и този път я целуна нежно по устата.

Почувствал, че времето им на интимност изтече, Джордж изплува от сянката и зае мястото си до стола на Сет. Пожела ѝ лека нощ и отвори вратата към спалнята на съпруга ѝ.

Сет никога не покани Катлийн в тази своя стая, а и тя никога не се опита да наруши пълното му уединение в нея. Може би в тази спалня ограниченията на парализата му бяха поясно подчертани, отколкото навсякъде другаде. Тя се подчини и уважи желанието му да стои настрана от спалнята му. Ако не можеше да му помогне по друг начин, поне никога нямаше да направи нещо, което да смути или нарани този деликатен мъж — човека, дал ѝ бъдеще в момент, когато мислеше, че няма такова...

* * *

Какво да облече? Катлийн се замисли върху съдържанието на трите си гардероба и типично по женски реши, че нямаше нищо подходящо за случая.

Държеше се като глупава тийнейджърка: в края на краищата не отиваше на среща с красавеца на класа! Отиваше само да пазарува с Ерик, а той я беше виждал облечена и официално, и само по униформените тъмносини панталонки и тениска в Маунтин Вю. Беше я виждал и напълно гола...

Катлийн се изчерви при този спомен. Беше лежала в леглото му царствено гола, а той я беше виждал и под душа и беше играл с потоците пяна и вода, които се стичаха по голото ѝ тяло. Дали си спомня тези моменти от кратката им любов? Червенината на бузите ѝ се сгъсти, фамилиарността, с която я беше докосвал през последните няколко дни, доказваше, че си спомня тялото ѝ много добре...

Спря се на чифт кафяви кожени панталони, които беше купила по настояване на Сет. Той се гордееше с фигурата ѝ и често я убеждаваше да участва като модел в някое от установените по нейна инициатива редовни, подобаващо пищни модни шоупрограми на магазините „Кирчоф“. Сет беше винаги много щедър към нея — обсипваше я с подаръци, настояваше да си купува поне по една дреха за себе си от всяка модна къща, която посещаваше при командировките си до Ню Йорк.

Когато участваха заедно в някоя от честите им обиколки на магазините и Сет забелязваше подходяща според него дреха с размера на Катлийн, веднага я смъкваше от закачалката и ѝ я подаваше с примамваща усмивка.

— Ще изглеждаш прекрасно в нея, скъпа — казваше ѝ обикновено той с добра имитация на интонацията на Хъмфри Богарт.

Катлийн никога не спореше с него. Ако можеше да му достави удоволствие, като носи красивите дрехи, които той харесваше за нея, защо да не го прави? Заслужаваше толкова много, а тя можеше да направи толкова малко за него...

Когато приключи с обличането си, Катлийн беше обхваната от краткотрайно чувство на вина от вълнението си пред срещата с Ерик. Това развълнувано очакване означаваше ли, че е непочтена към Сет? Не, заспори тя със себе си. Сет беше този, който предложи това излизане. Тя го нравеше заради него — заради Сет. Но докато се оглеждаше с критичен поглед в огледалото, трябваше да си признае, че го прави и за себе си.

Към панталоните беше облякла копринена блуза с електриково син цвят, който задълбочаваше изумруденото зелено на очите ѝ. Вносните ѝ италиански ботушки бяха с цвета на панталоните ѝ. Остави косата си свободно да се навива край лицето и по раменете ѝ като шал с цвета на мед.

Когато външният звънец наруши относителната тишина на къщата, изтича леко надолу по стълбите.

— Аз ще отворя, Алис! — извика тя, докато пресичаше хола, но когато приближи до вратата, сигурността ѝ сякаш я напусна.

Хвана топката на вратата, сякаш бе спасителен пояс. Отвори я със замах, преди нерешителността да я обземе напълно.

Ерик се вторачи в нея. Не каза нищо, поглъщаше я само с гладни очи. Мускулите на гърлото му се свиха конвулсивно. Когато най-сетне вдигна поглед и срещна нейния, я поздрави с леко дрезгав глас:

— Добро утро.

— Добро утро — едва можа да му отговори тя. Изглеждаше така великолепно, че дъхът ѝ спря. Стройните му бедра изпъкваха под тесните дънки. Тъмна на цвят карирана памучна риза обгръщаше раменете му и мускулите на широкия му гръден кош. На врата му беше небрежно завързан наметнатият жълтеникавокафяв пуловер. — Влез — промърмори тя и отстъпи настрана, за да му даде възможност да мине. — Сет иска да ни каже довиждане. Той закусва в момента с Терън.

Ерик се спря, обърна се към нея, погледна я и кимна:

— И аз искам да го видя.

Катлийн не разбра дали имаше предвид Сет или Терън, но реши, че е по-добре да не пита. Тръгна на няколко стъпки пред Ерик, поведе го през лабиринта на първия етаж към светлата слънчева трапезария до кухнята.

Бяха посрещнати от радостния звън на детски смях.

— Какво става тук? — запита прекалено весело Катлийн. Както можеше да се предположи, Терън беше центърът на вниманието — той седеше все още по пижамка на високото си столче. В ръката си държеше банан, който се опитваше да обели сам.

— Здравейте — обади се Сет. — Алис, моля те, налей едно кафе на Ерик. Седнете и вземете участие в шоуто. От пет минути Терън се

опитва да разбере как да достигне до вътрешната част на банана. Не приема ничия помощ. Гледайте само.

Сет се наведе към столчето на детето и каза:

— Терън, дай да ти обеля банана — протегна ръка към плода, но момченцето го притисна плътно до себе си и не отпусна ръчички, докато Сет не си прибра ръката обратно. После енергично поднови борбата си с банана.

— Не е ли чудесен? — запита Сет риторично, изпълнен с гордост.

— Да, така е — прозвуча странно прегракналият глас на Ерик и Катлийн бързо извърна към него глава. Неестественият му глас я беше накарал да изтръпне — погледна го почти с очакване да види сълзи в очите му, но за нейно облекчение — нямаше такива. Той само гледаше втренчено сина си със силно чувство на собственост в погледа — точно както беше гледал и нея само преди няколко минути. Сърцето ѝ се сви от внезапна жал. Можеше да си представи колко мъчително беше да вижда сина си и да няма право да изрази бащинството си.

Победоносно гукане привлече вниманието ѝ към Терън — той беше успял да си обели банана! Само за секунди плодът изчезна в устата му.

— Той е най-упоритото момче, което някога съм виждала — обади се Алис, като поклащаше глава в предвиждане на злокобни последствия от подобно дебелоглавие.

— Ще се упражнявате ли в басейна тази сутрин? — обърна се Катлийн към Сет — с радост забеляза, че сега той изглежда по-добре, отколкото снощи.

— Да. После ще оставя Терън да поиграе малко в него.

— Не мислиш ли, че водата е твърде студена за него?

— Ще го поддържа съвсем малко в нея — само докато се намокри — и веднага ще го приберем вътре.

Катлийн мълчаливо се съгласи с него — знаеше, че температурата на водата беше внимателно поддържана през цялата година заради редовните упражнения на Сет и Джордж.

— Но внимавай с него. Във водата е хлъзгав като змиорка и не изпитва никакъв страх от нея.

— Знаеш, че ще внимавам. Джордж ще бъде с нас през цялото време. Не бих рискувал живота на сина си за нищо на света —

протегна ръка към нея и обгърна с пръсти нейната.

Тя не посмя да погледне Ерик, но усети видимото стягане на тялото му при думите на Сет. Чувстваше болезнено собственото си вътрешно напрежение.

— Ерик, нека Алис ти приготви набързо закуска.

Но Ерик отклони предложението му.

— Не, благодаря. По пътя насам изядох една поничка — усмивката му беше естествена и ослепителна, както винаги. Никой не би могъл да открие признаци на бурята, която бушуваше в него. — Ако Катлийн е готова, можем да тръгваме.

— Готова е — каза Сет с леко смръщване. — Никога не успях да я накарам да закуси нормално. Прекалено се грижи за фигурата си.

— Личи си — отговори Ерик, като я погледна одобрително.

— Трябваше да я видиш по време на бременността ѝ — каза Сет. Думите му не отвлякоха вниманието на Ерик — той продължаваше да я гледа и когато Сет продължи: — Никога не съм виждал друга жена, която да носи детето в себе си толкова грациозно. Ако човек я гледаше отзад, нямаше начин да познае, че е бременна. Изглеждаше пленителна до деня на раждането.

— Сигурно — обади се Ерик.

Топлината в погледа му я изваждаше от равновесие, а и темата на разговора беше твърде неудобна за нея. Стана бързо и събори, без да иска, чашката на Терън с портокалов сок. За щастие тя беше затворена отгоре за предотвратяване на инциденти като този. Изправи я нервно и каза:

— Ще се върнем преди вечеря. Алис, имаш ли нужда от нещо?

— Не. Сет ще извърши по-голяма част от работата по приготвянето на вечерята днес — засмя се Алис.

— Много хубаво — каза разсеяно Катлийн. Наистина нямаше извинения да отлага повече излизането с Ерик. — Довиждане, Терън. — Наведе се и получи целувка с аромат на банан. — Мама ще те види довечера. Може би ще ти донесе и изненада.

— Бай бай — отговори ѝ с щастлива усмивка детето, като размаха пухкави юмручета.

Всички се засмяха. За ужас на Катлийн, Ерик заобиколи масата и разроши ласкаво косата на Терън.

— Довиждане, капитане.

Катлийн каза със заекване довиждане на всички останали, целуна бързо Сет и двамата с Ерик излязоха от къщата и тръгнаха по пътеката, покрита с плоски камъни към очакващата ги спортна кола.

Обърна се към него с изненада.

— Корвет — каза той сухо. — Една жена, която някога познавах, ми каза, че ми отива да притежавам такава кола. — В очите му танцуваше само блед призрак на предишния му хумор.

Плъзна се в лъскавата сребриста кола с богат интериор в кафяво и го запита:

— Какво стана с твоя додж?

— Все още е при мен. Но тази кола е добра и необходима за професионалния ми имидж. Ще се довери ли някой на видеооператор, който се явява на бизнес срещи в очукан фургон с кихащ карбуратор?

Напуснаха алеята за коли с високи дървета от двете ѝ страни и се вляха в главната пътна артерия.

— Мисля, че най-добре ще бъде да те отведе първо до дома ми, за да видиш какво представлява и с какво ще работим.

— Окей.

Кварталът, където се намираще жилището му, представляваше впечатляващ комплекс от къщи с градинки. Всяка една беше построена в различен архитектурен стил, но всички общо се сливаха в хармония. Комплексът беше добре поддържан и в центъра му имаше басейн за ползване само от собствениците на жилищата.

— Много е хубаво — каза тя.

— И така трябва да е предвид цените, които искат — отговори Ерик.

Отключи вратата и се отмести, за да ѝ даде път. Влезе във фойе със съвременна структура. Стъпките им глухо отекваха, когато минаваха през празните стаи. Ерик ѝ обръщаше внимание на особеностите им с неволно понижен глас, както обикновено се говори в празни къщи.

Жилището му беше умело съчетание на стъкло и дърво. Едната стена на всекидневната му беше от червено дърво, а на срещуположната се намираще камина от камък между два прозореца, високи от пода до тавана. Кухнята имаше всички възможни вградени уреди и въпреки студения им блясък, ги посрещна с неуловим подканващ уют.

— На горния етаж има две спални с баня към всяка. В този момент смятам да не се занимавам с тях. Признавам си, че сега нямам и кой знае колко свободни пари за харчене. Не съм богат като съпруга ти — тонът му беше язвителен и тя сърдито се отдалечи от него, обхваната от съжаление, че не обмисли нещата по-добре, преди да се съгласи да дойде тук.

Намери се в голямата спалня на долния етаж, с широко легло, в което някой скоро беше спал — ако се съди по разхвърлените завивки. В стаята нямаше нищо друго.

— Изглежда доста аскетично засега — обади се Ерик зад нея.

Тя се отдалечи от леглото, като си даде вид, че оглежда широките прозорци без завеси. Истинската ѝ цел обаче беше да увеличи разстоянието между себе си и непреодолимия му мъжки магнетизъм.

Катлийн огледа внимателно високия таван, плъзгащите се врати, които се отваряха към огромен гардероб, в който можеше да се влезе; той беше снабден с вградени чекмеджета. Усети присъствието му зад себе си и пристъпи през друг комплект плъзгащи се врати. Голямата баня на долния етаж беше разкошна. Имаше душ, отделен с прозрачна стъклена врата, два умивалника, биде и вана. Вниманието ѝ беше привлечено от шишетата с лосион за бръснене, калпа сапун със зеления мирис на гора, старомодното канче и четката за бръснене, както и гребена за мустаци. На месинговата закачалка висеше синя четка за зъби. Четката му за коса беше направена от черупка на костенурка. Всички предмети пред очите ѝ бяха подчертано оригинални. Отклони бързо поглед от тях, въпреки че много ѝ се искаше да ги докосне.

Голяма саксия от червено дърво беше поставена отстрани на широк прозорец, който откриваше чудесна гледка към вътрешен двор, изпълнен с вечнозелени растения и сезонни цветя — сега те представляваха цяла феерия от есенни цветове.

— Ау! — възкликна тя с възхищение.

Той се засмя зад гърба ѝ.

— Само заради тази стая човек е склонен да забрави цената на жилището.

Чувствеността и интимността на стаята, прибавена към походката му на хищно животно, с която я следваше, опънаха нервите ѝ до краен предел. Тя се върна обратно в спалнята и мигом погледна

леглото. Сам ли спи Ерик тук? Да. Имаше само една възглавница. Но те не делиха ли една възглавница през онази тяхна единствена нощ?

— Катлийн — ръцете му хванаха нейните и я обърнаха към него. Повдигна брадичката ѝ с пръст и се вгледа в очите ѝ. — Как стана така, коя беше причината да си помислиш, че съм женен? — Гласът му беше изпълнен с нежност, сякаш говореше на заблудено и объркано дете.

Сълзи изпълниха очите ѝ. Започна да се дави с думите си, които с мъка излизаха от устата ѝ.

— Аз... видях я. Бях чакала цял ден, знаейки, че си ранен... Те не искаха... да ми кажат... Бях толкова изплашена. После тя дойде и каза, че е госпожа... госпожа Гуджонсън. Веднага я въведоха при теб... а аз... аз... Тя беше дребна и руса, и хубава, и тя...

— Сали...

Мокрите мигли на Катлийн трепнаха и тя го погледна озадачено:

— Сали?

— Снаха ми. Съпругата на брат ми Боб.

Коленете на Катлийн се подгънаха и тя залитна към него. Той я обгърна с ръцете си, притисна я така силно, че свирепостта на прегръдката му изкара дъха ѝ.

— Господи, Катлийн, какъв грях сме сторили, че да заслужим това наказание?

Телата им се залюляха в общ ритъм и в безсилен опит взаимно да уталожат общата си болка. Останаха дълги минути в тази мълчалива, но в същото време толкова красноречива прегръдка. Ерик шепнеше неразбираеми думи в косата ѝ, нежността му изпълваше сърцето ѝ с утеха.

Целуна я. Устните му превзеха нейните. Ръцете му търкаха гърба ѝ, като че ли тя беше лекуващ лосион, който той силно искаше да втрие в кожата си.

Но после с диво усилие на волята той я отблъсна от себе си. Седна на ъгъла на леглото с разтворени широко колене, вплете ръце между тях и се вторачи в побелелите си кокалчета.

— Как можа да си помислиш, че съм женен след... — гневното раздражение в гласа му я блъсна в лицето. — Не ти ли мина поне за миг през ума, че съм нещо повече от проклет измамник? По дяволите, Катлийн, как можа?

— Не знам — простена тихо тя. — Бях съкрушена, не на себе си от безпокойство за теб и от страх. Така се страхувах, че ти... страхувах се от всичко.

Когато Ерик заговори отново, гневът му се беше стопил.

— Бях като побеснял маниак, когато се оказа, че никой не знае къде си. Отначало мислех, че ти се е случило нещо ужасно, че си отвлечена или тем подобни. После, когато разбрах, че си ме оставила преднамерено и целенасочено си прикрила следите си, ме обхвана ярост, която сигурно няма равна на себе си в цялата човешка история. Не можех да разбера защо...

Гласът му заглъхна. Той продължаваше да стои така, вгледан отчаяно в стегнатите юмруци, в които се бяха свили ръцете му. Катлийн се беше облегла на перваза на прозореца, вторачена с невиждащ поглед в пространството; чуваше само опустошението в гласа на Ерик и се гърчеше в същото безнадеждно отчаяние вътре в себе си.

— Когато те видях онази нощ, искаше ми се да те убия — в смеха му нямаше радост. — Не. Първо исках да се любя с теб и след това да те убия.

Замълчаха, всеки потънал в собствените си мисли. Ерик първи наруши тишината.

— Защо се омъжи за него, Катлийн?

Катлийн пое дълбоко дъх. Чувстваше пронизващия му поглед в гърба си, но отказа да се обърне и да срещне очите му.

— Открих, че съм бременна с Терън — преглътна буцата в гърлото си — тази буца заставаше там всеки път, когато си спомняше първата си среща с доктор Питърс и решението, което беше взела тогава. — Отначало реших, че абортът е изходът от този проблем. Отидох в болницата и дори влязох в операционната. Спрях ги малко преди да ми сложат упойка.

— Господи боже — прошепна Ерик.

— Да, точно Господ беше с мен този ден. Можеше никога да не дам живот на Терън — цялото й тяло започна да трепери и тя замълча, неспособна да продължи разказа си. Когато се възстанови, пое отново дъх и продължи. Разказа му за предложението на Сет и за женитбата им. — Той беше толкова добър към мен, Ерик. Нито веднъж не ми е

задавал въпреки за теб — за бащата. Прие и двама ни — мен и Терън — без една критична дума. Отнася се с Терън като към собствен син.

— Но Терън не е негов. Той е мой. Мой, Катлийн.

Тя се обърна бързо и вдигна преbledняло лице към него.

— Ти няма — не трябва — да го нараняваш, Ерик. Моля те. Умолявам те.

— Кучи син! — изруга той свирепо, стана и пресече стаята, за да застане до нея. Не я погледна. Вторачи се през прозореца с ръце в джобовете на дънките си, без да вижда.

Обърна се неочаквано към нея и закрещя:

— Как да се боря с човек като него? Парализиран инвалид. Да се превърна в най-долния негодник в света и да предявя правата си над Терън? Да грабна детето, което той обича като свой син, когато съдбата вече го е ритнала в зъбите? Какво се очаква от мен да направя, Катлийн? Терън е мой син, по дяволите! — Удари с все сила с юмрук в стената на новата си къща, без да почувства болката, която сам си причини. — Щеше да бъде много по-лесно, ако Сет наистина беше кучи син. Пак дяволският ми късмет. Този човек е светец.

Горчивината в гласа му сви сърцето й. Мъчително беше да наблюдава жестоката му борба със себе си и съвестта си.

— Той прояви изключителна и напълно неочаквана щедрост към мен, като ми даде назаем необходимите средства, за да започна бизнеса си. Нямах да мога да закупя апаратурата си и да наема сградата, от която имах нужда, без неговата подкрепа. Той ме свърза с всички бизнесмени в Сан Франциско, които са потенциални клиенти — Ерик се облегна на стената и затвори очи. Отчайваща безизходица се четеше на лицето и в позата му. — А сега как ще му се отплатя? Да го лиша от детето, което обича като свое, и да му призная, че изпитвам изгарящо желание към жена му? — Притисна затворените си очи с длани — личеше си явното му усилие да отхвърли всички дълбоко вкоренени в него скрупули, с които се бореше сега. Бавно въздъхна, отпусна ръце и я погледна. — Не можеш да си представиш каква жертва искаш от мен, Катлийн.

Тя се вгледа дълбоко в очите му. Гласът й трепереше, когато му каза:

— Не е вярно, Ерик. Мога да си представя.

Ерик чу думите ѝ и в плувналите ѝ в сълзи очи прочете онова, което остана неизказано. Обхвана лицето ѝ между дланите си и погали с палци треперещите ѝ устни. Докосна чело до нейното и затвори очи: бореше се с разкъсващата мъка да я държи в ръцете си и да няма права над нея.

Ето какво е адът, мислеше си той. Повече от две години тази жена беше властвала над мислите му. Познаваше тялото ѝ по-добре, отколкото познаваше своето собствено, защото го беше изучавал, пламнал от страст и същевременно залюлян от нежност — то беше завинаги запечатано в ума му. Времето не беше замъглило емоционалната и физическата му памет за изключителния, неповторим празник да бъде с нея.

Беше я обичал заради това. Беше я обичал още и заради духа и куража, с който се беше преборила с тежките нещастия в детството си. А сега я обичаше и заради всеотдайността ѝ към съпруга ѝ — колкото, и иронично да звучи това. Затова не можеше да ѝ говори за любов в момента. Не можеше да я има, независимо от вика на тялото си. Не беше крадец и не можеше да посегне към това, което вече не му принадлежеше. Но, боже мили! Как ще преживее отказа от нея?

— По-добре е да тръгваме — освободи я от прегръдката си и отвори пропаст между тях, изпълнена с огромната болка от безвъзвратна загуба и безцелна жал.

* * *

Катлийн нарече поетично този ден „целунат от звездите“. По мълчаливо съгласие оставиха всички техни сърдечни болки настрана и се отдадоха на радостта да бъдат заедно и сами цял един ден.

Катлийн първа направи опит да заговори за безопасни неща извън мъчителното минало и безнадеждното бъдеще. Избра тема, която — сигурна беше — щеше силно да заинтригува Ерик.

— Не можеш да си представиш! Джейми е осиновен! — възкликна тя, като си въобразяваше, че новината приятно ще го изненада. В този момент той ѝ помагаше да влезе в колата.

— Знам — отговори той и затвори вратата.

— Знаеш?!

Ерик се настани зад волана и се разсмя на учуденото ѝ изражение.

— Да-а. И обзалагам се, много преди ти да научиш новината. Кой ти каза?

— Би Джи и Една, разбира се. — Беше все още изненадана от неочаквания обрат на разговора им.

— Казаха ли ти кой го осинови?

— Не.

— Боб и Сали — с удоволствие посрещна възторжената ѝ усмивка, която освети цялото ѝ лице. — Сега той е Гуджонсън и е лудо влюбен в чичо си Ерик. Има си малка сестричка, Дженифър.

— О, Ерик, прекрасно е. Господ е благословил Боб и Сали.

— Да, така е — в тона му се долавяше лека горчивина. Докато пътуваха към центъра на града, Катлийн обсипа Ерик с идеи за обзавеждане на дома му. Накрая той се засмя и каза:

— Не ме е грижа какво ще правиш, стига да не го обзаведеш в някакво кошмарно съчетание от розов и яркочервен атлаз. Сигурен съм, че твоят вкус не се различава много от моя — игриво я бодна с лакът в ребрата и спря пред червена светлина.

— Но какви са твоите желания? — запита го отново тя, загубила търпение.

Хвърли ѝ поглед, който достатъчно изразително ѝ разкриваше съкровеното му желание, но се въздържа и не произнесе чувствените думи, които минаха през ума му.

— Харесвам различните нюанси на кафявия цвят. Харесвам и този специфичен ръждив цвят на кленовите листа през есента.

Катлийн се усмихна.

— Земните цветове?

— Да-а. Така е.

Катлийн го погледна пренебрежително и двамата се разсмяха.

Когато стигнаха до търговския център на града, в главата ѝ вече се блъскаха куп идеи. Прекара го през ударен курс по обзавеждане. Той стоеше настрана и я остави да поеме нещата в ръцете си. Катлийн избра бельо за леглото му, хавлиени кърпи за банята, ъглово канапе за всекидневната, както и голяма масичка за сервиране на кафе, удобен стол и още две ниски масички. Поиска мнението му при избора на лампи. Ерик се хвана за една с основа, украсена с порцеланови

фигурки на овчар и овчарка от седемнайсетия век. Катлийн се вторачи в този кошмар с ужас, но когато вдигна очи и видя веселите искрици в неговите над украсения с много волани абажур, разбра, че той само я дразни. Спряха се на две лампи с керамични основи и надиплени ленени абажури.

Обядваха в ресторант на Фишърмънс Уорф с красив изглед към залива и Голдън Гейт Бридж в далечината. Сърцето на Катлийн преливаше от щастие. Само преди няколко дни беше мислила, че никога повече няма да го види. А ето го сега тук, срещу нея на тази малка маса. Коленете му докосваха нейните. Дишаха един и същ въздух. Можеше да го гледа жадно колкото си иска, без да се безпокои за любопитни очи.

Обади се вкъщи от ресторанта и говори с Алис. Сет беше отишъл в офиса си. Терън бил нахранен и вече в леглото за следобеден сън.

— Той е добре, не плаче за теб — успокой я Алис.

— Знам — нацупи се Катлийн шеговито. — Точно това ме безпокои.

Когато отново закръстосваха по магазините, Ерик приятелски я хвана за ръка и така пресякоха Жирардели Скуеър, като избегнаха бутика на Кирчоф. Ерик с копнеж оглеждаше нещата, които му харесваха, но не бяха по джоба му. В художествената галерия си хареса гоблен, изтъкан от преди в кафяво, бежово и охра. Катлийн успя да го отпрати за няколко минути настрана с някаква дребна и съвсем ненужна поръчка — искаше да купи гоблена като подарък за новия му дом от нея и Сет. Оказа се обаче, че той е само мостра и не се продава; но можеше да се поръча. Катлийн направи поръчката и си остави телефонния номер. Представи си този красив гоблен на стената от червено дърво във всекидневната му — ще изглежда чудесно и ще придава допълнителна топлина на стаята.

Изборът на завеси се оказа скучна работа и Ерик с радост го остави на Катлийн и на специалиста от магазина, с когото се споразумяха да се срещнат през седмицата в дома му, за да се вземат точните мерки.

— По-късно ще трябва да си осигуриш лицева дъска към леглото, но засега можеш само да боядисаш стената зад него в някакъв

жизнерадостен цвят и да нахвърляш стотина възглавнички в ярки цветове срещу нея.

— Стотина? — подразни я той над чашата си с шоколадова сода. Отдъхваха си в Жирардели Чоколит Манифакчъри.

— Е, може би само дузина — съгласи се тя с усмивка и облиза последната пенеста сладка капка от края на лъжицата си. Когато вдигна очи нагоре, забеляза стреснато очите на Ерик, отправени с копнеж към устните ѝ — като че ли завиждаше на правото на езика ѝ да се скрие в меката им топла влага. Сините му очи потърсиха нейните и двамата се залюляха от силата на желанието, което избухна в телата им.

— Къде още трябва да отидем? — запита дрезгаво той в опит да възстанови непринудеността помежду им. Очите му обаче не се подчиниха, плъзнаха се надолу, впиха се в развълнуваните ѝ гърди, които се надигаха и смъкваха в ритъм с учестеното ѝ дишане, усетили погледа му върху тях.

— Говорех за спалнята — Катлийн се опита да успокои дишането си, но не ѝ се удаде — усещаше прекалено силно, че интересът му беше насочен в опасна посока и тя го следваше към ръба на омагьосваща пропаст... Незначителното бърборене предлагаше единствената възможна безопасност и тя се хвана като удавник за нея.

— Хайде да изберем цвета, който ще искаш за стената, да купим боята, а после ще потърсим възглавнички. Може да имаме късмет и да открием някой не особено скъп стол за стаята. Какво ще кажеш за плетен кош към долната част на леглото? Той е едновременно и функционален, и декоративен.

Ерик се наведе към нея, приближи устни до ухото ѝ и прошепна:

— Близко до леглото си искам само една декоративна и функционална жена. Тя е със златистокестенява коса, която хвърля огнени отблясъци на слънчевата светлина. Очите ѝ са зелени и искрящи и пленителни под тъмните мигли. И ако тя не иска да ме чува да говоря така, защо си е облякла копринена блуза и тесни кожени панталони, които прилепват към тялото ѝ като ръкавица?

Отдръпна се на мястото си и Катлийн успя в последния момент да се сдържи, преди да се залюлее неволно към него. Беше като хипнотизирана от думите и галещия тон на гласа му. Очите му излъчваха желание, мустаците му потрепваха около обидената извивка

на устните му. Той знаеше много добре, че беше нарушил равновесието ѝ. Поиска да му отмъсти.

— Винаги съм искала да те попитам — имаш ли трапчинка под дясната страна на мустака си?

— Може би да, може би не. Защо не провериш сама? — предизвика я веднага той.

Не тя, а той я дразнеше и отново беше с една точка пред нея. Но какво от това? Играта си имаше своя собствена наслада.

— Може би... някой ден... — обеща тя тихо, вгледана в очите му.

— Ще живея в очакване на този ден.

* * *

След два часа колата му бавно се движеше нагоре по алеята пред имението Кирчоф. Отвори вратата откъм нейната страна и ѝ помогна да слезе. Докато вървяха към къщата, тя все още не можеше да откъсне поглед от лицето му, но интуицията я накара да погледне към басейна. Сърцето ѝ скочи в гърлото, тя се отблъсна от Ерик и се втурна с все сила. Смразяващият с ужаса си вик разкъса есенното спокойствие на късния следобед.

— Терън! Неее!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Терън се клатеше на несигурните си крачета върху дъската за скачане в басейна. Стигна до края ѝ, погледна към мамещата го долу вода, която обичаше толкова много, смехът му звънна щастливо над нея и телцето му полетя надолу.

Катлийн напрегна гърди да изкрещи отново, но устата ѝ остана безмълвна. Паниката беше стегнала гърлото ѝ и не пропускаше нито звук. Докато тичаше към басейна, видя русата му главичка да потъва в дълбоката вода под дъската за скачане.

Почти беше стигнала облицовката с червено дърво около басейна, когато край нея прогърмяха стъпките на Ерик, който едва не я събори на земята. Без нито миг колебание той скочи в басейна с главата надолу. На Катлийн ѝ се стори, че го няма цяла вечност, но в действителност Ерик изплува след секунда на повърхността с Терън на ръце.

Детето плюеше вода и се опитваше да си поеме дъх, притиснато върху гърдите на Ерик, който доплува на гръб до стената на басейна и го подаде в разтрепераните ръце на майка му.

Катлийн чуваше собствените си ридания, без да разбира, че тези измъчени, жалостиви звуци са нейни.

— Терън, о, Терън — стенеше тя и притискаше малкото му телце към себе си. Момчето беше останало живо след един почти фатален инцидент, но сега, усетило напрежението и тревогата на майка си, се разплака отчаяно.

— Бебето ми, съкровището ми — припяваше Катлийн все още в шок от преживяния ужас. Пръстите ѝ галеха лицето на детето, опипваха телцето му, като че ли искаше да се увери, че то е наистина здраво и читаво.

Ерик се измъкна от басейна и коленичи до тях с утешителни думи. От дрехите му обилно се оттичаше вода.

— Ерик... — Катлийн го погледна с все още разширени от ужас очи. — Видях го да потъва и си помислих... — Думите замряха в

гърлото ѝ, не можеше да ги изрече, прилоша ѝ и се облегна безсилно на мокрото му рамо, но продължаваше да притиска дърпащия се Терън към гърдите си.

— Знам, Катлийн, знам. Умрях неколкократно в себе си през тези черни секунди — гласът му беше натежал от явните следи на преживяния емоционален стрес.

Когато всички се поуспокоиха малко и Терън вече весело шляпаше с ръчичка по мокрото коляно на Ерик, за да види отново и отново как от подгизналата тъкан на панталоните му излиза вода, Катлийн вдигна очи и видя Хейзъл. Къде бяха останалите? Сега, когато първоначалната паника беше преодоляна, осъзнатият вече ужас на инцидента я блъсна в лицето с пълна сила.

— Какво правеше Терън сам тук? — запита тя остро.

— И аз искам да знам това — обади се и Ерик. Той вдигна Терън и го притисна бащински към гърдите си.

Хейзъл се затича през поляната към басейна точно когато Алис и Джордж изкараха Сет във вътрешния двор.

— Какво се е случило? — извика Сет с разтревожен глас. Приблжиха се почти едновременно към тримата до басейна и ги засипаха с въпреки.

Ерик вдигна нагоре ръце, за да въдвори ред, и Катлийн си спомни за онзи напрегнат ден, когато Джейми се отдели от другите деца, решил да поскита сам в гората. И тогава Ерик беше успял да успокои всички.

— Единственото, което знаем, е, че когато излязохме от колата, Терън беше върху дъската за скачане и падна във водата, но — за щастие — успях да го измъкна за секунди.

— Аз... не можах да направя нищо — започна да заеква Хейзъл. Всички едновременно се обърнаха и се вторачиха в нея. Катлийн никога не си беше представяла, че може някога да види сълзи в очите на тази жена, но сега те бяха там. — Играехме във вътрешния двор с малките му камиончета. Той... аз... разглеждах списание. Когато чух писъка на Катлийн, вдигнах глава и го видях до басейна. Той стигна дотам невероятно бързо. Аз... о, Сет! — Лицето ѝ се сгърчи и тя го покри с ръце, като поклащаше глава, като че ли не можеше да повярва на собствената си небрежност.

— Хайде, хайде, всичко е минало — зауспокоява я Сет. — Терън е в безопасност. Но ти трябва да го наблюдаваш по-отблизо, Хейзъл. Знаеш колко е любопитен.

Хейзъл застана зад дланите си, но вниманието на всички беше насочено отново към Терън, който се беше възстановил напълно от уплахата си.

Катлийн не изпускате Хейзъл от очи. Всички си отдъхнаха с облекчение след зловещия случай, завършил така добре, и се смееха от сърце на вадите, които правеха Ерик и Терън. Решиха двамата да отидат директно в пералното помещение до кухнята, където Алис щеше да им донесе сухи дрехи за преобличане. Преди Джордж да го върне в къщата след другите, Сет успокоително стисна ръката на сестра си. Терън все още беше в безопасната прегръдка на Ерик. Катлийн остана в сянката на храстите, които растяха около вътрешния двор.

Решила, че е сама, Хейзъл изправи рамене, отхвърли унижителната поза, която беше възприела, и злобно прокълна. Обърна се бързо, за да си прибере нещата от масата. Канеше се да тръгне след другите към къщата, когато видя Катлийн пред себе си и гневния пламък в очите ѝ. Хейзъл пое остро дъх, ръцете ѝ замряха във въздуха.

— Катлийн, ти ме учудваш. Защо не беше тук да се грижиш за сина си?

Катлийн направи две стъпки напред и сега само няколко сантиметра разделяха двете жени.

— И ти ме учудваш, Хейзъл. Мислиш ли, че можеш да извършиш убийство и да минеш между капките?

Хейзъл инстинктивно отстъпи назад, стресната от заплахата в очите на младата жена.

— Не разбирам за какво говориш — гласът ѝ не прозвуча достатъчно убедително, независимо от усилията ѝ.

— Знаеш съвсем точно за какво говоря. Какъв театър само изигра заради тях — посочи другите, които вече влизаха в кухнята. — Но аз мисля, че сълзите ти се дължаха на провала на плана ти, а не на болка от проявена небрежност. Ти си знаела достатъчно добре къде е Терън. Какво удобно нещастие за теб, ако се беше удавил, нали?

Протегна ръка и с неочаквана сила стисна китката на Хейзъл в безмилостна хватка.

— Ако се случи нещо на сина ми и ти се окажеш някъде наоколо, макар и не съвсем на мястото на инцидента, ще те разоблича пред Сет. Достатъчно ли съм ясна, Хейзъл? Ще му отворя очите по отношение на теб. И той ще ми повярва. Той те обича, но обичта му към мен е по-силна. Помисли добре, преди да се опиташ да си играеш отново с живота на Терън. Можеш да загубиш всичко.

Хейзъл освободи с рязко движение ръката си и грубо се изсмя в лицето на Катлийн.

— Нима си въобразяваш, че се страхувам от теб?

— Страхуваш се — каза студено Катлийн. — Иначе нямаше да посмееш да подлагаш на опасност живота на едно бебе. Ти си безсърдечна егоистка, зловна жена, а сега доказваш, че си и страхливка. Ако искаш да се бориш с някого, бори се с мен. Но те предупреждавам, че това ще бъде една напълно безсмислена битка — аз не искам нищо от това, което ти принадлежи. Искам само да ни оставиш — Сет, Терън и мен — на мира. Ние не заплашваме сигурността ти.

— Не искам евтина малка курва като теб в къщата си, в живота си! — лицето на Хейзъл се покри с петна, изкриви се от злоба и омраза. — Ще докажа на брат си истинската ти същност, дори и това да е последното нещо, което да имам възможност да направя! — Тялото ѝ беше опънато като тетива на лък и Катлийн си помисли, че ще изпадне в истеричен припадък.

— Не забравяй какво ти казах и внимавай с какъв залог играеш — с тези думи Катлийн заобиколи Хейзъл и я остави сама с безсилната ѝ ярост.

Когато влезе в ярко осветената кухня, на лицето ѝ бе изписано измамно спокойствие. Отвътре трепереше — както от ужасяващия инцидент, така и от сблъсъка с Хейзъл, която очевидно не беше напълно нормална. Кой би използвал безпомощно дете като залог в смъртоносна лична игра? Отчаяна жена със садистични наклонности. Но защо? Какво още няма Хейзъл Кирчоф, за да го иска с такава страст?

Катлийн се насили да се усмихне, когато се обърна към Сет.

— Катлийн, къде беше? — без да изчака отговора ѝ, той продължи: — Ерик каза, че сте извършили голяма работа днес и сте направили доста сполучливи покупки. Много е доволен от твоя избор.

Катлийн погледна Ерик, който я наблюдаваше с напрегнат, тревожен поглед.

— Вкусът му е близък до моя, така че задачата ми беше много лесна.

Забеляза, че Ерик е в дрехи на Сет, които му бяха малко тесни.

— Къде е Терън? — в гласа ѝ отново звънна тревога.

— В леглото си на горния етаж за малък отдих преди вечеря — обади се Алис. — Той е добре завит.

— Защо не се качиш горе и не направиш същото? — предложи Сет, взе ръката ѝ и целуна нежно всеки пръст. — Току-що имаше мъчително преживяване. Вземи си вана, отпусни се малко. Има време до вечеря. Решихме да сварим омари, вместо да приготвяме бифтеци.

— Чудесно — Катлийн се наведе, за да докосне леко с устни неговите. — Ще ме извините ли? — Засмя се. — Струва ми се, че тук вече са се събрали достатъчно готвачи.

Джордж поставяше тесто за сладкиши върху фолио. Ерик беше получил задача да направи салатата. Сет отговаряше за омарите, а Алис надзираваше тази кипяща активност в кухнята си с професионалното око на главен готвач.

— Видя ли? — подразни я Сет. — Няма нужда от теб. Върви си почини.

Изкачи уморено стъпалата — вече не беше пред очите на другите, можеше да си разреши да се поотпусне. Влезе на пръсти в стаята на Терън и се наведе над креватчето му. Прекара леко пръсти над кръглите му бузки и се усмихна на мократа му брадичка. Гърлото ѝ болезнено се сви и тя потрепери от ужас, щом си представи какво можеше да се случи.

Остана дълго във ваната. Изпи чашата бяло вино, която Сет беше настоял да вземе със себе си. Когато излезе от потъналата в пара баня, краката ѝ бяха като гумени. Отпусна се между чаршафите на леглото си, прегърна възглавницата си по навик и скоро заспа. Събуди я лек тъп звук, който идваше от стаята на Терън, и майчиният ѝ инстинкт реагира веднага. Не беше облякла нищо, когато излезе от банята. Сега навлече бързо бял пенъор и все още връзваше колана на кръста си, когато отвори със замах свързващата врата между нейната спалня и тази на сина ѝ.

До креватчето на Терън стоеше Ерик. Катлийн се отпусна с облекчение на рамката на вратата.

— Какво има? — запита той бързо, като видя напрегнатото ѝ лице.

— Нищо, аз...

— Бях изпратен тук да те извикам за вечеря. Когато отворих вратата, спеше толкова дълбоко, че реших да събудя първо капитана — усмихна ѝ се и сърцето ѝ се разтопи от нежност — той изглеждаше така трогателен, надвесен над детското креватче, вгледан в сина си.

Дебелият килим заглуши стъпките от босите ѝ крака, когато прекоси стаята, за да застане до него. Така трябваше да бъде през изминалите две години. Трябваше да се наслаждават заедно на първите години от живота на сина им — Ерик бе лишен от това преживяване. Дали някога би могла да компенсира загубите му? Бяха се разделили заради нейната собствена грешка на неопитна и незряла жена.

— Дължа ти извинение, Ерик.

— Какво искаш да кажеш? — говореше тихо, за да не събуди все още спящото дете.

— Ако не бях толкова несигурна в себе си, никога не бих допуснала грешката, която ни раздели. Беше така глупаво да правя прибързани изводи и да се втурвам в бяг — погледна го и срещна мекия блясък на очите му — нещо толкова рядко за него. — Каквото и да се беше случило между нас — продължи тя с прегракнал глас, — бях длъжна да те уведомя за сина ти. Съжалявам.

Наведе глава, но ръката му обгърна леко брадичката ѝ и я повдигна нагоре.

— Твърде късно е за самоизтезания, Катлийн. И аз не съм бил светец през тези две години. Вършил съм неща, за които не искам никой да научи. Бях сърдит, наранен, дълбоко разочарован. Искях целият свят да чувства същата омраза, която изпитвах аз. Съжалявам за някои от решенията си също като теб, но няма връщане назад. Хайде да се опитаме да забравим грешките от миналото.

Погледна към бебето. Погали пухкавата ръчичка и юмруче — ръката му изглеждаше много тъмна на фона на светлата нежна кожа на детето.

— Свършила си прекрасна работа, Катлийн. Той е чудесно момче.

— Прав си — като че ли притеглена от невидима сила, тя се приближи до него и хвана свободната му ръка. Той леко я стисна.

— Болеше ли много... когато... когато го раждаше?

Катлийн му се усмихна нежно. Мъжете направо се вдетиняват, когато стане въпрос за раждане.

— Не много. Беше голямо бебе, но аз имах много добър гинеколог. Искане ми се... — гласът ѝ заглъхна — желанието ѝ беше почти абсурдно...

— Какво? — подтикна я той ласкаво и я притегли към себе си.

— Искане да кажа, че ми се иска да се срещнеш с него — имам предвид лекаря. Беше много внимателен към мен. Той трябваше да направи аборта, ако не се бях отказала.

Ръката му още по-силно стисна нейната.

— Господи! Сигурно си минала през истински ад.

Катлийн облегна глава на силната му ръка.

— Това е още едно от онези неща, които е по-добре да забравим — Терън засмука устнички в съня си и те се разсмяха. — Дори не съм ти благодарил, Ерик, че ми спаси живота днес.

— Наистина ли мислиш, че трябва да ми благодаря за това? — Катлийн можа само да поклати безмълвно глава. Топеше се в искрящата топлина на сините му очи. — И аз не съм ти благодарил за това, че си ми дала живот. — Прибледи се и се наведе над нея. — Благодаря ти за сина си, Катлийн. — Докосна леко бузата ѝ с устни. — Кърми ли го?

Погледна гърдите ѝ — тънката тъкан над лявата ѝ гърд потрепваше от ударите на сърцето ѝ.

— Да — отговори му тя тихо.

Пръстът му се плъзна бавно от основата на гърлото ѝ към най-горната видима извивка на гърдите ѝ.

— Възможно ли е да ревнувам собствения си син за това, че те е познавал така интимно, когато аз дори не знаех къде се намиращ?

Катлийн следеше като омагьосана устата му, движенията на устните му, коприната на мустаците му, намека за тази невидима трапчинка под тях, проблясването на зъбите му.

— Сега съм тук — прошепна тя.

Вдигна с молба очи към нейните и прочете ясно изразената покана в тях. С преднамерено бавни движения той дръпна колана ѝ и

двете страни на пенъора ѝ се разтвориха. Ръцете му се плъзнаха, погалиха гладкия атлаз на корема ѝ и погледът му свободно заскита по тялото ѝ без извинение или срам, очите му поглъщаха плътта ѝ, изгаряха я с огъня на желанието в тях.

Ръцете му се придвижиха бавно нагоре, за да обгърнат гърдите ѝ и да ги повдигнат към устните му. Дари всяка една с похвалата, която той чувстваше, че заслужават за отхранването на детето му.

Катлийн се залюля нестабилно, когато той се отдалечи леко от нея, за да я обхване по-пълно с погледа си. Ръцете му погалиха корема ѝ.

— Не са останали никакви следи от бременността — прошепна той. — Нищо, което да наруши съвършенството. Майчинството те е разхубавило още повече.

Ръцете му се насладиха на пълнотата на бедрата ѝ, преди да я повдигнат и притеглят по-близо.

Целувката им беше страстна и дълга.

Отдръпна се леко встрани, като постави ръце на бузите му. Вдигна устни към неговите — те предизвикваха, измъчваха и обещаваха.

— Мама.

Само това чуруликащо гласче можеше да ги накара да се отдръпнат един от друг. Втренчиха се замаяно в Терън, който подскачаше нагоре-надолу в креватчето си. Катлийн бързо загърна пенъора си.

— Терън, кога се събуди? — гласът ѝ трепереше. Детето се смееше и размахваше ръчички.

— Ерик! — Катлийн покри пламналото си лице с внезапно изстинали ръце. — Трябва да му благодарим, че се събуди толкова навреме. Всички ще се чудят... Не трябва да допускаме това да се случи отново.

Тя едва не изневери на съпруга си под собствения му покрив! Господи! Обля я силно чувство на вина и тя увеличи разстоянието между себе си и Ерик. Очите ѝ горяха от срам, когато срещна неговите.

— Ерик, ние сме в дома на Сет и аз съм негова съпруга.

Ерик я погледна отрезвен.

— Трябваше да ми напомниш за това по-рано. И аз не искам да мамя Сет, но когато съм близо до теб, забравям и най-почтените си

намерения. Това е нещо, което не мога да променя, Катлийн.

Тя се върна в спалнята и бързо се облече. Проклинаше несръчността на треперещите си пръсти и се питаше дали някой ще забележи наситената червенина на бузите ѝ или подпухналите ѝ нацелувани устни...

Присъедини се към Ерик и Терън на горната площадка на стълбите, както бяха решили.

— Не изглеждай така виновна, Катлийн — прошепна ѝ Ерик с ъгълчето на устата си. — Нищо не се е случило. Вярвай ми, аз съм много по-болезнено наясно къде сме и коя си ти, отколкото всеки друг.

Изглеждаше толкова измъчен, че Катлийн не можа да не се засмее.

— Малка садистка — изръмжа той. Повдигна Терън на раменете си и детето се хвана с пухкавите си пръстчета за косата му — болезненият вик на Ерик беше посрещнат с радостен писък.

Слязоха по стълбите със смях. Сет ги посрещна със стола си.

— Ето ги! Канехме се вече да изпратим спасителна група горе — решихме, че Терън може да ви е вързал за краката на леглото.

Всички се разсмяха и Сет ги поведе към кухнята, където беше сервирана вечерята. Хейзъл си беше отнесла таблата в стаята под претекст, че има главоболие.

В коридора Сет се спря за няколко мига и проследи с очи триото, което продължи пътя си към кухнята. Никой не забеляза замисленото изражение на лицето му.

* * *

Месец октомври беше много важен месец за магазините и тази година не правеше изключение. Освен това сега имаха и много допълнителна работа и ангажименти с рекламните филми на Ерик. Бяха решили някои от тях да излязат в ефира точно преди коледната надпревара по магазините. Ерик веднага се залови за работа. Всички бяха на мнение, че рекламите са много добри, но бяха още далече от онова ниво, към което се стремеше Ерик. Независимо от това, първите рекламни филмчета, пуснати по местната телевизия, привлякоха

допълнителна клиентела както за магазините на Кирчоф, така и за новата компания на Ерик.

Катлийн често се виждаше с Ерик, но любовната сцена в стаята на Терън повече не се повтори. Никой от тях нямаше достатъчно доверие в себе си и преднамерено избягваше да остава сам с другия — и двамата се стремяха да направят така, че край тях винаги да има и други хора. Когато не участваха в съвещания и конференции, се събираха на вечеря в имението Кирчоф. Ерик прекарваше дълго време с Терън и беше възможно някой да намира за странно самотен мъж на неговата възраст да отделя толкова време за едно дете, но никой не спомена дума за това.

Хейзъл беше намалила честите си нападки срещу Катлийн, но младата жена не беше толкова наивна да си мисли, че нейното предупреждение е променило зловната природа на зълва ѝ. Може би тя чисто и просто беше станала само по-предпазлива и сдържана. Според Катлийн промяната в поведението ѝ я правеше дори още по-опасна и тя непрекъснато беше нащрек.

Поради тази причина беше много неспокойна, когато се взе решение двамата с Елиът да отидат в Ню Йорк за пролетните покупки — не ѝ се оставяше Терън сам цели две седмици.

— Алис — обърна се Катлийн към Алис един ден, докато тя работеше сама в кухнята, — сигурна ли си, че можеш да се справиш с Терън, докато ме няма? Може би е по-добре да наемем още един човек. Той става все по-труден за гледане.

— Питаш ме за десети път и всеки път ти отговарям едно и също. Мога да се грижа за Терън. Нямаш ли ми доверие?

Катлийн за нищо на света не искаше Алис да си мисли така.

— Разбира се, че ти имам пълно доверие! Но ако се ангажираш с нещо и някой друг изяви желание да остане с него... — не знаеше как да сподели тревогата си с нея. Не можеше да каже директно: „Не го оставяй сам с леля му.“

Алис я погледна замислено.

— Струва ми се, че разбирам какво искаш да кажеш. Ако имаш предвид деня, когато... стана инцидентът... с басейна, трябва да знаеш нещо. Не исках да го оставя на грижите на Хейзъл. Но тя настоя да започна да приготвям вечерята и да ѝ го оставя да поиграе навън още малко. Едва ли можех да ѝ откажа, Катлийн, въпреки че ми се искаше.

Не знам какво ще си помислиш за мен, но тогава имах чувството, че ако оставя това дете с нея, ще му се случи нещо лошо.

Алис взе двете ръце на Катлийн между своите.

— Върви и свърши добра работа за Сет. Той очаква това от теб. Не се тревожи за Терън. Никой няма да се приближи до него, освен в мое присъствие. Дори помолих Джордж да премести креватчето му в нашата стая, докато те няма.

Катлийн я прегърна импулсивно, облекчена, че се разбраха така добре, без да се наложи да изрази с думи безпокойствата си; беше благодарна, че Алис се оказа така добре ориентирана.

В деня на заминаването им Сет дойде на летището да ги изпрати.

— Купувай всичко, което прецениш, че е нужно — каза ѝ той. — Искам да бъдем добре снабдени и подготвени за пролетта. Не забравяй това. Непременно попитай дали някои от моделите им не могат да бъдат ушити по-рано — ще са необходими за филмчетата на Ерик.

— Ще изпълня точно всичките ти съвети и изисквания — обеща тя и му се усмихна, като същевременно се опитваше да преглътне твърдата буца, която заседна в гърлото ѝ при споменаването на Ерик. Не беше го виждала повече от седмица. — Не работи толкова много, Сет — помоли го тя. Напоследък изглеждаше някак още по-крехък. Кожата му бе станала по-отпусната и по-жълта, а бръчиците на умора около очите и устата му — по-отчетливи.

— Не се безпокой за мен или Терън. Прекарай добре. Излизаш толкова рядко...

— Сет — смърри го тя, — престани, моля те! Не искам да стоя дълго далеч от семейството си. — И без да обръща внимание на любопитните погледи на другите пътници, коленичи до инвалидния му стол и го целуна за довиждане.

— Обичам те, Катлийн — прошепна той, когато тя се отдръпна от него. Устата му изглеждаше много красива, когато се усмихваше по този начин. Щедрият обичлив дух, така характерен за него, все още надзърташе от дълбочините на тъмните му очи, въпреки че сега те изглеждаха измъчени и уморени.

— И аз те обичам — каза тя искрено.

Катлийн обожаваше Ню Йорк. Този град като че ли ѝ даваше част от енергията и виталността си при всяко нейно посещение.

Никога не би могла да живее в тези бетонови грамади, но очакваше с нетърпение петте пътувания, които правеше на година за закупуване на стока.

Беше посрещната най-сърдечно в град, който не е известен с гостоприемството си. Модните къщи, с които търгуваше, се стараеха да задоволят всичките ѝ капризи. Магазините „Кирчоф“ бяха отлични и надеждни бизнес партньори. На всяка изложба на мостри към нея се отнасяха като към царска особа.

Но всички знаеха, че зад външната ѝ мекота и женственост се криеше остър ум и твърд характер на добър бизнесмен и никой не се опитваше да хитрува с нея.

— Господин Джилбърт, радвам се, че ви виждам — каза тя на президента на компанията, който я поздрави лично, когато двамата с Елиът влязоха в пълната с хора изложбена зала. Той беше поласкан от приятелското ѝ отношение, но веднага трябваше да научи, че тя не е човек, с когото може да допуска небрежност.

— Вие изпратихте моята поръчка две седмици по-късно от поръчката на магазините „Манинс“ — продължи тя все още с обезоръжаваща усмивка. — Ако това се случи още веднъж, ще ви върна стоката, без да платя нито цент. Ясно ли е?

Очите ѝ хвърляха зелени пламъци почти като цвета на физиономията на господин Джилбърт. Той се впусна в многословни обяснения.

— Не мога да разбера, госпожо Кирчоф, какво...

— Сега ще ни покажете ли вашите пролетни модели или не? — прекъсна го студено Катлийн.

— Да, разбира се. Незабавно. Само ми разрешете да... — И той се втурна да търси най-обиграния и най-убедителния от хората си.

Елиът беше наистина безценен за нея при тези пътувания. Всяка вечер, когато прехвърляха направените поръчки, като следяха отпуснатите за закупуване средства и инвентарния списък от магазините в Сан Франциско, изключителната му памет не преставаше да я смайва.

— Тези муселинови ризи с жабо, които купихме от Валентино, ще се съчетаят добре с панталоните на Ани Клайн. В какви размери поръчахме тези панталони? Шест, осем и десет. По три от всеки размер за всеки магазин — разсъждаваше той на глас. — Защо да не

разширим поръчката и да не обхванем целия диапазон размери от четвърти до дванадесети? Ще поръчаме размер дванадесети само в черен цвят и ще поръчаме по още три за всеки магазин в другите цветове. Изключвам синия цвят. Отвратителен е. Смятам, че може да съчетаем този панталон с различни блузи — много е вероятно клиентката да пожелае да купи два. Какво ще кажеш?

Всяка нощ Катлийн се оттегляше в стаята си, а Елиът се отдаваше на нощен живот — отиваше в места, за които тя не искаше да знае, с хора, които не искаше да познава, а сутрин се явяваше пред очите ѝ още махмурлия от кой знае какво, за което тя също не искаше да знае. Но след три чаши силно черно кафе и половин пакет цигари той идваше на себе си и беше готов да атакува отново Седмо Авеню.

Магазините „Кирчоф“ имаха много добра репутация и затова те бяха посрещани навсякъде добре и забавлявани разточително.

Един ден имаха интересно преживяване с напрегнат производител на блузи — от непроницаемите им изражения му беше станало ясно, че е на път да загуби изгодна сделка и той се впусна да обсипва с похвали стоката си.

Загубил търпение, Елиът стана от масата, върху която лежеше непопълнен формуляр за поръчка, и най-нахално грабна блузата от ръцете му.

— Знаеш ли какво не е в ред с тази блуза? — обърна се той към Катлийн, като игнорира напълно объркания производител.

— Фльонгата — каза тя без колебание.

— Точно! Гадната фльонга. Без нея блузата е чудесна — обърна се към производителя. — Ще поръчаме шест дюзини в различни цветове и размери, ако ни ги ушиете без тази фльонга. В противен случай няма смисъл да говорим.

— Аз... — започна да заеква той.

— И променете ръкава — продължи Елиът заповеднически. — Това е прекрасна блуза за костюм, но ако клиентките не могат да вмъкнат този силно набран ръкав в ръкава на жакета, няма да купят блузата. Харесвам грациозния стил, но махнете половината от плата, който сте вложили в този ръкав.

— Да, господин Пейт. Разбира се.

— Можем ли да очакваме, че блузите ще ни бъдат изпратени така както ги искаме? — продължи атаката Елиът.

— Разбира се — побърза да го увери нещастният производител.
— Самият аз мислех да махна тази фльонга.

Все още се смееха, когато Елиът спря такси, за да ги отведе до Руската чайна, където бяха поканени на обяд. Почти всеки ден бяха канени на обяд и вечеря, водеха ги в най-добрите и скъпи ресторанти. Катлийн получи голям брой смели предложения. За нейно голямо огорчение, Елиът не изостана назад и в това отношение.

След десет дни те бяха вече готови да се приберат. Промениха резервацията за полета си и се върнаха един ден по-рано в Сан Франциско. Разделиха се на летището, доволни от себе си и успешно изпълненото задължение.

Катлийн изненада всички с пристигането си в имението точно за вечеря. И за нея имаше изненада. Ерик също беше там. Не беше сам — с него беше великолепна, зашеметяваща блондинка.

Казваше се Тамара.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Катлийн! — възкликна Сет, насочи стола си към нея и едва не я блъсна от вълнение.

Тя със смях се наведе да приеме топлата му целувка. Когато се изправи, отново забеляза с тревога израза на безкрайна умора, изписан на лицето му. Не е ли отслабнал? Скулите изпъкваха остро на измършавялото му лице. Но както винаги, очите му искряха от радост, че я виждат.

— Как мина пътуването? — запита той, докато я придружаваше до масата. Джордж и Алис се бяха втурнали в стаята веднага щом чуха гласа ѝ и протегнатите ѝ ръце прегърнаха телцето на Терън.

— Какво предлага пролетната мода, Катлийн? Алис, моля те, сложи ѝ чиния. Терън се научи да казва „кола“ и „камион“. Скъпа, успешно ли беше пътуването? — думите на Сет се прескачаха една през друга — така се радваше, че я вижда. Тя се засмя отново и притисна дърпащия се Терън към гърдите си.

— Пътувахме много добре и може да се каже, връщаме се с пълни ръце. Направихме някои много сполучливи и изгодни покупки. Свършихме рано и решихме да се върнем — очите ѝ обхванаха насядалите около масата и ги включиха в разговора. Погледът ѝ се спря на русата красавица до Ерик. — Извинявайте, още не са ни запознали.

— О, съжалявам — каза Сет. — Толкова се зарадвах, когато те видях, че забравих задълженията си на домакин. Катлийн, запознай се с Тамара. Тамара, това е съпругата ми и най-добрият ми помощник в работата, Катлийн.

— Здравейте — каза учтиво Катлийн.

— Здравсти — отговори ѝ момичето и отново замълча.

— Как си, Катлийн? — обади се Ерик за първи път. Звукът на любимия глас отбеляза истинското ѝ завръщане вкъщи. Той я обгърна с богатството и дълбочината си, с мъжествеността си, докосна я с тембъра си.

Копнееше да се приближи до него и да почувства силата и топлината му... Но не можеше. Имаше толкова хора, а и до него седеше разкошна красавица, жена, която беше посмял да доведе в нейния дом.

— Добре съм — отговори тя, без да срещне погледа му.

— Алис, отведи сега Терън обратно в кухнята — нареди Хейзъл.

— Не — противопостави се Катлийн хладно. — Той ми липсваше повече, отколкото можех да си представя. Тази вечер ще остане при нас. — Отправи предизвикателен поглед към зълва си.

— Разбира се, скъпа — съгласи се благосклонно Хейзъл, но погледът, който ѝ отправи, беше остър като кремък.

Катлийн постави салфетка на скута си и очите ѝ неволно се върнаха обратно към тази обаятелна млада жена до Ерик. Трябва да е доста висока, прецени тя. Тамара нямаше ли и друго име? Но и за какво ли ѝ беше? Нима някой можеше да я забрави, след като веднъж я види? Косата ѝ имаше цвета на лунната светлина — възможно най-светлия рус цвят. Тя обрамчваше лицето ѝ във внимателно подредено безредие и се спускаше до средата на гърба ѝ, свободна, неопитомена — подчертаваше котешката хитрина, която надничаше от кехлибарените ѝ очи. Те бяха студени и пресметливи, но когато се обръщаха към Ерик, излъчваха само топла, предразполагаща подкана. Катлийн можеше да почувства искрите, които проблясваха в тези очи, независимо от разстоянието.

Веднъж забеляза Ерик да отговаря на съблазнителните погледи на Тамара с една от неговите бавни, предизвикателни усмивки — и храната в устата ѝ изгуби вкуса си. Опита се да не ги поглежда и да концентрира вниманието си върху това, което Сет ѝ разказваше за Терън и магазините, но усилията ѝ бяха напразни.

Тамара беше облечена в тясна бяла рокля, която подчертаваше чудесния ѝ тен. Доколкото Катлийн можеше да види от мястото си, тъканта очертаваше фигура със съвършените пропорции на статуя, без да оставя нищо скрито за стимулиране на въображението.

— Ако си се нахранила, Катлийн, нека да отидем във всекидневната — предложи Сет. — Струва ми се, че почти нищо не яде.

Катлийн се вгледа в чинията си, без да я вижда — не бе изяла повече от няколко хапки.

— Закусвахме в самолета — каза тя колкото можа жизнерадостно и протегна ръце за Терън.

Ръката на Ерик хвана собственически лакътя на Тамара и той я поведе към всекидневната. Хейзъл ангажира Сет в някакъв личен разговор и малкият Терън се оказа единственият придружител на Катлийн.

Тамара почти се излегна на дългото канапе във всекидневната и дръпна Ерик към себе си, като прокара красивата си ръка йод неговата. Лакътят му се притисна в огромния ѝ бюст.

Катлийн с труд се въздържа да не се разкреци и на двамата, отпусна се на един от фотьойлите с Терън, който задъвка ентузиазирано кораловите ѝ мъниста. Сигурно изглежда уморена и сбръчкана — една почтена омъжена жена, а Тамара е така млада и свежа, съблазнителна и узряла за любов...

Верен на навика, Джордж донесе сребърния поднос със сервиза за кафе. Тази вечер Катлийн се дразнеше от всичко. Защо всички да не отидат в кухнята, да седнат на столчетата там и да си наливат кафе директно от кафеварката в чашите с дебели стени? Копнееше за леките, свободни разговори с Една и Би Джи. Как само ѝ липсваха непринудените шеги и топлинота, онзи непретенциозен начин на живот!

Гадеше ѝ се от канапетата наоколо, покрити с брокат, от изкуствените цветя. А още повече ѝ се гадеше от тази висока, предизвикателно облечена блондинка, която явно не можеше да държи ръцете си настрана от Ерик.

— Ти си стой с бебето, Катлийн, скъпа — тази вечер ми разреши аз да разлея кафето. Сигурно си изтощена след това уморително пътуване — лицемерието на Хейзъл беше наистина забележително. Катлийн не можеше да се начуди как поддържаше тази непрекъсната игра, без да допусне и най-малка грешка. Отмести очи от зълва си навреме, за да види как Тамара се обляга още по-сладострастно на Ерик.

Бедрото ѝ се търкаше в неговото в еротично подканване. Ерик разсеяно я потупа по коляното. Катлийн с радост би убила първо момичето, после него.

Имаше ли право да ревнува? Ерик беше толкова мъжествен, а тя бе семейна жена. Никога не беше споменал дори, че я обича. Знаеше,

че все още я желае и че е привързан към нея заради сина си. Но обичали я? Никога не ѝ беше казвал това.

Но дори и да го направи, какъв ще бъде смисълът от признанието му? Катлийн никога няма да напусне Сет и Ерик знаеше това. Имаше достатъчно причини да... се среща с някоя жена. Но защо тази жена трябваше да бъде толкова млада и хубава? Толкова сексапилна? И защо я е довел тук?

Скоро ѝ беше отговорено на последния въпрос.

— Катлийн, Ерик има чудесна идея за рекламиране на пролетните колекции. Иска до отиде до тропиците, които да използва като фон на рекламите. Ти какво ще кажеш? Не е ли чудесно? — лицето на Сет просветна в очакване на одобрението ѝ.

— Да — съгласи се Катлийн и се насили да се усмихне.

— Моето мнение е, че това е великолепна идея — обади се Хейзъл с хитра усмивка, отправена конкретно към Катлийн.

— Ерик е открил Тамара чрез една от агенциите за предлагане на талантиливи професионалисти — продължи ентусиазирано Сет. — Тя ще бъде главното действащо лице, ако мога така да се изразя, във всички рекламни филми на нашите пролетни модели. Ще има и други модели, разбира се, но тя ще бъде централната фигура. — Сет се усмихна благосклонно на манекенката и тя му отговори с бързо намигване. — Красива е, нали? Не я ли виждаш, облечена в някои от онези прозрачни летни рокли на фона на океана? — Той се разсмя. — Послушай ме само какви ги говоря — опитвам се да обяснявам на Ерик неговата работа!

Ерик се присъедини към смеха му, погледна одобрително Тамара и каза:

— Предложението ми изглежда напълно приемливо.

Катлийн скочи рязко и Терън изненадано изпусна намокрените мъниста върху блузата ѝ.

— Аз... сигурна съм, че... рекламните ще имат голям успех. Приятно ми беше, че се срещнахме, госпожице... Тамара. Моля да ме извините. Аз съм... — мъчеше се да овладее дишането си, в главата я прорязваше силна болка. — Ужасно съм уморена. Лека нощ, Хейзъл, Ерик, лека нощ, Сет — приближи се до него и го целуна бързо по бузата.

— Катлийн...

— Ще се видим утре сутринта — прекъсна го тя и преди някой от тях да може да реагира, се отправи към стаята си на горния етаж, далеко от Ерик и жената, с която той щеше да обикаля тропиците.

Следващия ден Катлийн прекара в стаята си. Пътуването я беше уморило повече, отколкото ѝ се искаше да признае, а преживяванията ѝ предната вечер още повече я бяха изтощили.

Денят се проточи дълъг, почти безкраен. Опита се да дремне, но всеки път, когато се отпуснаше, я събуждаха неприятни сънища за Ерик и неговата блондинка, увиснала на ръката му. Тя нервно скачаше от леглото, обикаляше стаята, плачеше и се чувстваше виновна за мисловната си изневяра спрямо Сет.

На следващия ден се върна на работа. Елиът изглеждаше съвсем незасегнат от умората и напрежението на десетте дни, прекарани в Ню Йорк. Напротив, той дори бе освежен и изпълнен с нови сили. Ентузиазмът, с който говореше за идващия сезон, дразнеше Катлийн — както и всичко друго през тези дни.

Най-активният сезон за всеки търговец беше периодът от началото на ноември до Коледа и магазините на Кирчоф не правеха изключение. Независимо от това Сет не допусна този факт да попречи на подготовката на рекламните филми на Ерик. Пътуването до Карибско море беше запланувано за първата седмица на декември.

Катлийн не искаше да има каквото и да било общо с тази идея, но скоро установи, че подготовката по пътуването не може да мине без активното ѝ участие.

— Не разбирате ли, че искате невъзможното? — извика гневно тя.

Бяха в офиса на Сет, а целта на събирането им — заплануваното пътуване. Катлийн скочи от стола си и отиде до библиотеката със скръстени на гърдите ръце и с гръб към тях. Колко още можеше да понесе? За трети път се събираха тази седмица. Тези срещи непрекъснато я сблъскваха с Ерик, а тя сега не искаше нито да го вижда, нито да го чува.

— Катлийн — каза търпеливо Сет, — знаем какъв товар слагаме на раменете ти. Но ти сама разбираш, че за да могат тези реклами да се пуснат в ефира навреме, Ерик трябва да бъде готов с тях още в началото на другата година. И затова се налага снимките да започнат колкото е възможно по-скоро.

Катлийн се обърна към тях и ги изгледа гневно. Ерик се беше отпуснал нехайно в един от столовете с протегнати напред крака. Гледаше я втренчено изпод вежди. Не го желаше този поглед — караше я да се чувства неудобно.

— Разбирам всичко това, Сет. Не съм идиот — гласът ѝ беше прекалено рязък. — Но се питам дали ти разбираш колко трудно ще бъде да осигурим доставка на дрехи — дори мостри! — толкова бързо? Не съм сигурна дали ще мога да постигна ангажираност на поне една от модните къщи в Ню Йорк. Те ще ми се изсмеят в лицето.

— Разбираме и напрежението, и неприятностите, с които ще трябва да се пребориш, но знаем, че ще направиш всичко, което е по силите ти. Рекламните филми ще бъдат направо безполезни, ако използваме модели от миналия сезон. Искам само нови облекла.

— Знам, знам — повтори тя уморено, като ненужно напомняше по този начин на Сет, че той ѝ обяснява това поне за стотен път. — Та те дори още не са започнали да кроят пролетните модели — знам това, току-що се върнах от Ню Йорк, спомняш си, нали?

— Да — отговори Сет спокойно, незасегнат от саркастичния ѝ тон. — А ако това, което Елиът ми каза, отговаря на истината, ти си очаровала всички производители на Седмо Авеню. Ще можеш сигурно да ги помолиш за една малка — не, коригирам се — за една голяма услуга.

Катлийн въздъхна, опъна войнствено рамене назад, но после ги отпусна с пресилена примиреност.

— Какъв размер носи това момиче?

— Тамара — обади се Ерик. — Името ѝ е Тамара.

— Съжалявам. Какъв е размерът на Тамара?

— Осми. Ще използваме само модели с този размер, за да улесним нещата за теб.

— Благодаря ви много — каза тя престорено мило и премигна. — Нямам думи да ви обясня колко много ще ми помогнете с това да направя невъзможното.

В стаята настъпи неловка тишина. И тримата се опитваха да не срещат погледа на другия. Катлийн веднага съжали за детинския си сарказъм. Какво ѝ става наистина?

— Ерик, ще ни извиниш ли за няколко минути? — запита тихо Сет след дълга, напрегната пауза.

— Разбира се — той се измъкна от фотьойла и излезе от стаята.

Мълчанието продължи и зад гърба му. Катлийн нервно подръпваше закачена някъде и извадена нишка на ръкава си. Не издържа дълго — когато почувства, че ще се пръсне, ако Сет продължава да мълчи многозначително, вместо да ѝ се накрещи за отвратителното ѝ поведение, каза тихо:

— Съжалявам. Знам, че те поставих в неловко положение пред съдружника ти. Съжалявам много.

Той не отвърна нищо и Катлийн беше принудена да го погледне. В очите му нямаше гняв, нито укор — в тях се четеше само безпокойство.

— Катлийн, какво има?

Гласът му беше мек, успокоителен. Ако я беше осъдил, щеше да продължи да спори с него, но този покоряващ глас проби престорената ѝ горделивост и надменност. Катлийн наведе глава и отпусна рамене:

— Не знам.

— Ела тук.

Отиде покорно до инвалидния му стол и му разреши да я постави на коленете си, както веднъж вече беше направил — в деня, в който ѝ предложи ръката си.

— Сигурна ли си, че не знаеш? От няколко дни не си на себе си. Ако нещо не е в ред, искам да знам кое е то. Мога ли да ти помогна по някакъв начин?

— О, Сет — простена тя във врата му и с облекчение се отпусна в прегръдката му. Беше толкова внимателен, така деликатен. Ще ѝ прости, дори и да му признае сега, че обича приятеля му, че Ерик е бащата на Терън. Любовта му към нея беше безусловна. Но тя никога нямаше да го нарани по този начин. Обожаваше го прекалено много.

— Какво те притеснява? Ерик ли е причината?

Сърцето ѝ като че ли спря за миг. Нима Сет вече знае? Нима е била прекалено невнимателна с онези дълги, изпълнени с копнеж погледи, които отправяше към Ерик винаги когато бяха в една и съща стая? Дали Сет е забелязал вече приликата между Терън и Ерик, която се засилваше все повече и повече с всеки изминат ден? Трябваше да каже нещо.

— Защо ще ме притеснява Ерик? — помъчи се да се изсмее, но смехът ѝ прозвуча фалшиво.

— Не знам. Понякога си мисля, че вие двамата наистина се харесвате, а друг път като че ли настръхвате един срещу друг, готови за битка.

Постави ръце на раменете на Сет и го целуна по бузата — опитваше се да скрие облекчението, което изпита от думите му.

— Единственото, за което се безпокоя точно сега, е дали ще успея да осигуря тези дрехи навреме.

Но Сет беше твърде интелигентен, за да бъде отклонен така лесно.

— Катлийн — той обгърна лицето ѝ с двете си ръце и я изчака да вдигне очи към него, преди да продължи. — Веднъж вече ти казах, че ако някога имаш нужда от нещо — каквото и да е то, — единственото, което трябва да направиш, е да го поискаш. Ако това нещо е в границите на моите ограничени възможности, аз ще ти го дам, не забравяй това. Обичам те. Знаеш ли колко много те обичам?

Тя прочете любовта, която винаги беше така очевидна, в топлите му кафяви очи и сълзи напълниха нейните. Бавно кимна с глава. Можеше да си представи колко много и с какъв копнеж сигурно я обича. Той беше жертва на нереализирана, пламенна любов, която не можеше да бъде нито задоволена, нито отхвърлена. Знаеше също, че не заслужава такава любов и това признание я правеше истински безценна за нея.

Тя се отпусна на гърдите му и заплака с разтърсващи ридания. След няколко минути се изправи и прие кърпичката му.

— Ти се претоварваш, Катлийн — каза нежно Сет. — Такива сълзи често са резултат от крайно изтощение.

— Не, мина ми. Може би чисто и просто съм имала нужда да си поплача малко — усмихна се. — А сега трябва да се хващам на работа. Както знаеш, имам да проведа поне дузина телефонни разговори с Ню Йорк и да превърна в доживотни врагове преуморени кроячки и шивачки.

Той се засмя, но после каза със сериозен тон:

— Ако има някой, който да може да направи чудо, то този някой си ти. Само не се преуморявай. Нищо няма по-голямо значение за мен от теб.

— Знам — прошепна тя и го целуна нежно по устата. Стана от скута му, — но не преди да осъзнае остротата на коленете му под

тъканта на панталоните.

— Сет — започна тя предпазливо: той беше толкова чувствителен, когато ставаше въпрос за здравето му, — добре ли си? Напоследък имаш много уморен вид. Кога ходи за последен път при лекаря си?

Той отметна назад глава с престорено раздражение.

— Какво значи това? Контранападение? Разбира се, че се чувствам добре. Джордж ще се обиди, ако разбере, че се съмняваш в грижите му за мен. Той ме следи отблизо с ревностното око на стара квачка — стисна ръката ѝ. — Катлийн, обеща ми, че никога няма да се тревожиш безсмислено за мен. Ще се оправя. Обещавам ти.

Не беше убедена, но не искаше да го притеснява повече с въпросите и тревогата си.

— В такъв случай — на работа! — изкомандва тя с фалшива жизнерадост и се отправи към вратата с бодра стъпка. — Ще кажа на Клеър да ти донесе кафе. — Махна му за довиждане и излезе от офиса.

Слава богу — Ерик си беше отишъл.

* * *

Късно сутринта в Деня на благодарността в памет на първите колонизатори Катлийн слезе по стълбите с намерението да се присъедини към Сет в алеята за коли. Той беше излязъл там да чака Ерик, за да поиграят заедно баскетбол — откакто Ерик монтира коша, двамата прекарваха по няколко часа на седмица в дриблиране и стрелба в него.

Катлийн с безпокойство беше запитала Джордж дали тази нова страст на Сет не го натоварва прекалено много.

— Не — отговори ѝ той. — Не го обезсърчавай, Катлийн. Той се наслаждава на тази възможност да играе с някой друг и да се състезава с него по броя на точните попадения. Не му се меси. Има нужда да дели нещо подобно с други мъже на неговата възраст.

И тя си замълча, въпреки че Сет изглеждаше напълно изтощен след тези игри. Сега тя наблюдаваше от прага на вратата към вътрешния двор как Сет дриблира с топката до колелото на стола си. Изтърва я и загуби контрол над нея. Топката се претърколи в храстите

наблизо. Сет се огледа, очевидно търсеше Джордж, но се оказа, че е сам.

Приблужи се с количката си към храстите, опита се да се наведе и да вземе топката. Мускулите на врата и ръката му се напрегнаха от усилие, челото му се покри с пот. Стресната, че може да падне от стола, Катлийн се канеше да изтича при него, за да му помогне, когато той сви юмруци и заудря по страничните облегалки на стола си.

— По дяволите! Мразя се! Защо, защо съм инвалид?! — сълзи на безсилие се смесиха с потта, която се стичаше по измършавелите му бузи. Гласът му всъщност беше само дрезгав шепот, но тя чу ясно думите му. Лицето му се изкриви в гневна гримаса, продължаваше да удря по стола си, обсипваше с проклетия и него, и себе си. — По дяволите всичко! Защо? Защо аз?

Катлийн се изплаши. За първи път го чуваше да проклина състоянието си. Винаги се беше шегувал с парализата си. Тази демонстрация на вечната болка, с която живееше, я скова от жал. Затвори за миг очи, опита се да събере сили, трескаво затърси думи, които да не прозвучат покровителствено.

Когато отвори очи, сцената се беше променила. Ерик тичаше към Сет, лицето му изразяваше тревога.

— Сет?

Сет го чу и незабавно прекрати горчивото си оплакване. Стисна смутено клепачи и главата му се отпусна на гърдите. Юмруците му останаха свити върху облегалките на стола. Ерик коленичи до него с поглед в земята пред краката си и търпеливо го зачака да се съвземе.

Катлийн остана зад завесите на вратата към вътрешния двор.

— Съжалявам, че трябваше да станеш свидетел на лошото ми настроение тази сутрин. Не допускам често подобни избухвания, но когато го направя, знам, че не съм много приятна гледка — Сет говореше със самоосъждащ се тъжен хумор.

Ерик го погледна без усмивка.

— Не мисля, че някога съм ти казвал колко се възхищавам от теб, Сет. Ако бях на твое място, не бих могъл да се справя.

— О, Ерик, не ме хвали толкова. Такъв съм, защото нямам друг избор.

— Не, не е вярно. Ти би могъл да бъдеш и отблъскващ, озлобен, крайно неприятен човек.

Сет въздъхна.

— Понякога ми се иска да съм такъв. Например сега. Бих искал много да те мразя. Иска ми се да имам твоето тяло, твоята сила... Завися много повече от другите около мен, отколкото Терън. В какво, мислиш, превръща подобна зависимост един мъж? Презирам тази моя безпомощност, Ерик. Научих се да живея с нея, да. Но признавам, че се изпълвам със завист към теб всеки път, щом те видя.

Ерик извади топката изпод храстите и замислено прокара пръст по нея. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че Катлийн едва го чуваше.

— А аз си признавам, че завиждам на теб. Бих желал да имам твоята способност да приемам нещата такива, каквито са. През последните две години се мъчех да плувам срещу течението, да се боря за нещо недостижимо, да искам нещо, което нямам право да искам... Не умея да приемам отказа и неуспеха. Никога не съм бил способен да го правя. В известен смисъл това е трагедия, като се вземе предвид, че отдавна съм излязъл от пубертета... А всичко, което ти казваш и правиш, показва самопожертвувателност, на която се възхищавам, защото дори не съм способен да я разбера. Това забележително качество е безкрайно чуждо на характера ми.

— Благодаря ти, Ерик, но мисля, че си твърде критичен към себе си.

— Не, страхувам се, че се познавам прекалено добре. — Направи усилие над себе си и смени темата — Ще поиграем ли малко?

— Да си призная, нямам настроение — каза Сет с извинителен тон.

— Окей. Няма проблеми. Какво ще кажеш да изпием по бира?

— Звучи добре. Денят е толкова хубав, защо да не поостанем още малко?

— Чудесно. Ще отида за бирата.

Ерик пусна топката и се упъти към кухненската врата. Катлийн побърза да се оттегли — не искаше нито един от двамата да разбере, че беше станала неволна свидетелка на разговора им.

* * *

В неделята след Деня на благодарността Катлийн работеше в склада на магазина в долната част на града. Следващите петък и събота бяха най-оживените пазарни дни на годината, а тя беше изостанала със собствената си работа и затова искаше да си помогне днес.

Двамата със Сет се срещнаха на паркинга към магазина. Бяха тръгнали към долната част на града в различни коли, за да бъдат самостоятелни и да не се налага да се изчакват — не знаеха кога всеки от тях ще свърши работата си. Сет искаше да следи поставянето на коледната украса.

Той се придвижи със стола си по асфалта заедно с Катлийн. Беше се облякла подходящо за работата, която ѝ предстоеше — в стари, избелели дънки и карирана памучна блуза с навити нагоре ръкави. Косата ѝ беше събрана отзад в опашка.

— Това ли е най-новата мода в Сан Франциско? — подразни я Сет.

— Как позна? — отговори му тя шеговито. — Сет, облякох се така за удобство: ще разопаковам кутии и ще прекарвам дрехи през машината за парно гладене.

— Радвам се, че реши да направиш това днес. Утре магазините ще бъдат заредени с нова стока. От този момент до Коледа ще се подлудим от работа — очите му светнаха ентузиазирано.

— Сет Кирчоф! Как можеш да бъдеш толкова алчен? При това Коледа дори не е твой празник.

— Но раздавам подаръци и за нашия еврейски празник, нали?

Джордж помогна на Сет да влезе през сервизния вход на магазина, където се бяха събрали работници с коледни украси — чакаха инструкциите на Сет и аранжора на витрини. Всички веднага започнаха работа.

— Хей, това ми харесва — възкликна Сет зад гърба на Катлийн няколко часа по-късно: в този момент тя поставяше на закачалка жълт костюм от приятна мека материя.

— Запази един за себе си.

— Вече го направих — обяви тя дяволито. — И на мен ми хареса.

— Ето, виждаш ли? Две умни глави винаги действат еднакво.

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня и тя протегна ръка, за да вдигне слушалката.

— Ало?

— Катлийн?

Сърцето ѝ подскочи лудешки в гърдите, когато разпозна дълбокия тембър на гласа на Ерик. От сцената между Сет и него пред баскетболния кош почти не го беше виждала. Като по чудо — но най-вероятно заради реномето на магазините „Кирчоф“ — исканите мостри пристигнаха навреме. Ерик беше много зает с подготовката на пътуването, което щеше да бъде през следващата седмица.

— Здравей, Ерик! — каза тя с небрежен приятелски тон. — Откъде разбра къде да ни намериш?

— Обадох се у вас и Алис ми каза, че днес работите. Имам номера на телефона на офиса ти.

„Откъде ли го е взел?“ — запита се тя. Гласът му отново я привлече.

— Току-що се прибрах вкъщи. Вашият подарък ме чакаше на предната веранда. Истински късмет е, че никой не е посегнал на него. Искан да ви благодаря.

— Получил е тъкания гоблен и ни благодари — обясни Катлийн на Сет. А в телефонната слушалка каза: — Поръчах го онзи ден, когато пазарувахме заедно. Много го хареса тогава, спомняш ли си? Аз... ние — побърза да се поправи тя — искахме да имаш нещо от нас за новия си дом.

— Той ще изглежда чудесно, ако мога да си спомня как се закача. Кой край е отгоре?

— Какво казва? — обади се Сет.

— Казва, че не може да разбере как да го закачи — продължи в слушалката: — Не си ли спомняш? Бежовата част е най-отгоре...

— Защо не прескочиш до него да му покажеш на място? — прекъсна я Сет.

— Какво? — възкликна Катлийн.

— Не съм казал нищо — обади се Ерик.

— Не ти, Ерик — каза тя смутено в слушалката. — Не мога — обърна се към Сет.

— Не можеш какво? — запита Ерик.

— О, за бога! — извика Катлийн. — Вие двамата ще ме побъркате!

— Дай ми телефона — каза Сет и взе слушалката от ръката ѝ. — Ерик, какво става? Харесваш ли гоблена? Катлийн ми го описа. Тя го харесва и аз вярвам на вкуса ѝ — Катлийн дъвчеше долната си устна, докато Сет слушаше отговора на Ерик. Не ѝ харесваше посоката, която вземаше разговорът. — Мисля, че по-добре ще бъде Катлийн да прескочи за малко и да ти помогне да го закачиш. — Последва тишина и Катлийн затаи дъх. Ерик вероятно ще откаже — сигурно си има други планове за днес. — О, тя няма да има нищо против. Тя вече си е свършила работата тук. Аз ще поостана още малко, докато всички украшения се поставят на място. Изпращам я веднага. — Засмя се. — А, между другото, едва ли ще я познаеш. Днес изглежда като ученичка.

Остави слушалката на място и се обърна към изпадналата в смут Катлийн, която посрещна следващите му думи с трепета на подсъдим, който изслушва присъдата на съдебните заседатели.

— Каза, че ще ти бъде много благодарен, ако му помогнеш. Тръгвай, чака те. Ще се видим къщи по-късно.

— Сет, не искам да те оставям тук.

— Защо? Страх те е да не ме нападне диво прасе?

— Не искам да се преуморяваш. Ти...

— ... си правиш удоволствието, което е истина. Добре съм, Катлийн. А сега ще тръгваш ли най-сетне? Не забравяй, че Ерик те чака. Ще те видя по-късно.

Нима имаше избор? Ако продължаваше да се дърпа, той с право ще започне да се пита защо така упорито отказва да отиде сама в жилището на Ерик.

Тръгна след няколко минути, но първо си облече жакета от рипсено кадифе — ноемврийската вечер беше доста хладна. Градът беше обвит в гъста мъгла. Светлините на колата ѝ се отразяваха от влажните улични платна и разсичаха преждевременно падналия здрач.

Ръцете ѝ върху волана обилно се потяха. Каква глупачка е! Ерик без съмнение иска само съвета ѝ за поставяне на гоблена, след което спокойно ще си вземе довиждане и ще се прибере при Сет къщи. Или може би той не е сам? Тамара? Снощи не беше прекарал нощта у дома си. Беше споменал това без каквито и да било допълнителни

обяснения. С Тамара ли е бил? Дали не тренираха за потопените в слънце дни край Карибско море?

Когато паркира подарения ѝ от Сет мерцедес пред жилището на Ерик, тя вече се беше настроила срещу него до състояние на пълна нетърпимост и неконтролируема агресивност. Натисна звънеца с гневна войнственост, която отговаряше на настроението ѝ.

То не се подобри ни най-малко, когато Ерик избухна в смях веднага щом отвори вратата.

— Кое е толкова смешно? — запита нападателно тя: дали нямаше мастило на носа си или нещо друго още по-унизително?

— Съжалявам, момиченце, но аз вече си купих коледни сладкиши от местната скаутска организация на момичетата. Опитайте отново на този адрес следващата година... когато пораснете.

— Много смешно — каза сухо Катлийн.

— И аз съм на същото мнение. Сет ме предупреди, че изглеждаш като ученичка. За разлика от него, виждал съм те вече в този вид и преди — в Маунтин Вю — очите му се задържаха върху нейните за един дълъг момент. Вглеждаха се втренчено един в друг през разстоянието, което ги разделяше, и всеки от тях си спомняше общи по-щастливи дни и една незабравима лунна нощ край бърза река...

Катлийн отклони с мъка погледа си — не искаше да си спомня за онова време, не искаше да се потапя в сладката му мъка...

— Да, така е, той не ме е виждал там.

— Влез — покани я Ерик.

Мина край него и влезе във всекидневната. Бяха доставени всички закупени от тях мебели — само прозорците бяха все още без завеси и се вторачиха в нея с укор. В атмосферата наоколо все още се усещаше онази специфична стерилност на стая на самотен мъж, но не можеха да не се признаят направените подобрения. В камината пращеше жизнерадостен огън и прибавяше светлината на пламъците си към тази на единствената запалена лампа.

— Добре изглежда — изкоментира Катлийн: реши, че все пак трябва да каже нещо. — Подредил си мебелите точно според моите указания.

— Да-а — каза Ерик с нюанс на тъга в гласа и пъкна ръце дълбоко в джобовете на тесните си дънки, докато оглеждаше стаята със скептични очи. — На тази стая като че ли нещо липсва...

— Не ѝ достига докосване на жена — реагира спонтанно Катлийн и веднага съжали.

Ако Ерик беше джентълмен, нямаше да направи капитал от неволната ѝ забележка. Но той вече ѝ беше казал веднъж, че е почтен, но не и глупав и очевидно това все още беше мотото му. Погледна я с предизвикателна усмивка и провлече вбесяващо глас:

— Ти си жена. Докосни нещо.

Обърна се бързо настрана и съблече жакета си. Внезапно ѝ стана непоносимо топло.

— Къде е гобленът?

— Ето го. Разстлал съм го на пода.

Катлийн погледна към другата страна на канапето, която той посочи с глава.

— Катлийн, той е наистина красив. Сега го харесвам дори повече от момента, в който го видях за първи път. Много ти благодаря.

— Трябва да благодариш и на Сет — каза тя бързо. Твърде бързо. Вдигна очи и в отблясъците на огъня хвана сянката на болка, която премина през лицето му.

— Да, разбира се, имам предвид и него.

Стаята внезапно потъна в напрегната тишина. И двамата гледаха с неподвижен поглед многоцветната тъкан пред нозете си с концентрацията на мистици, които се опитват да вдъхнат живот на неодушевен предмет. Накрая Катлийн посочи единия му край и каза:

— Ето, това е горната част — коленичи и опипа пръчката, към която беше прикрепена преждата. — Да, от задната страна на тази пръчка има четири кукички. Остава ни само да забием няколко гвоздеа в стената. — Стана и избърса ръцете си. — Имаш ли гвоздеи и чук?

— Има някъде във фургона ми — изчезна само за няколко секунди и се върна с ролетка в ръка. — Мисля, че ще имаш нужда и от това.

— Как така всичко се превърна изведнъж в моя отговорност?

— Защото ти си даваш вид, че знаеш какво правиш — обезоръжи я с усмивка. — Какво още?

— Донеси стълба.

— Стълба! Не искаш ли много?

Тя постави ръце на кръста си — жест, който провокативно опъна тъканта на блузата ѝ над гърдите.

— Не ми казвай, че нямаш стълба! Как ще стигнем без нея дотам? — посочи с ръка към тавана.

— А, виждам, че се връщаме на „ние“ — забеляза Ерик и погледна с присвити очи стената. — Ако стъпиш на стол, ще достигнеш ли?

Катлийн въздъхна примирено.

— Надявам се — той отиде до кухнята и се върна почти веднага с дървен стол в ръка.

— Този става. Къде го намери?

— В незавършения магазин за мебели. Той е част от кухненски комплект. Не е лош — постави стола до стената и се обърна към нея. — А сега какво?

Погледна го пренебрежително и коленичи да измери разстоянието между кукичките.

— Шест и три четвърти инча — измърмори повече на себе си, отколкото на него. Събу обувките си и стъпи на стола. — Как ти се струва, дали тази линия в стената съвпада с центъра ѝ?

— Да, мисля, че е така.

— Окееей. — Разтегли думата, докато пресмяташе бързо наум. Направи нужните измервания на стената, постави знаци с нокътя си и каза: — Това трябва да е достатъчно. Донеси ми гвоздеите и чука.

Когато изпълни искането ѝ, Катлийн постави гвоздеите в устата си, докато заби в стената първия. Заби всички на местата им и запита:

— Как ще го вдигнем?

— Ще донеса още един стол — Ерик се върна с втори стол, освободи голия си крак от износени спортни обувки и стъпи на допълнителния стол с гоблена в ръце.

Когато всички кукички бяха поставени върху гвоздеите, Катлийн заповяда:

— Слез сега долу и погледни дали не сме го изкривили. Ерик изпълни заповедта ѝ, слезе и отстъпи на няколко крачки от стената.

— Как е? — запита тя, като оглеждаше отблизо това истинско произведение на изкуството.

— Съвършено е.

— Харесваш ли го?

— Много.

Нещо в гласа му накара Катлийн да обърне глава. Той не гледаше гоблена. Погледът му беше насочен към тялото ѝ.

— Ерик.

— Хмммм? — беше единственият му отговор. Направи няколко стъпки към нея и преди да може да реагира, обгърна с ръце бедрата ѝ и ритмично задвижи ръце нагоре и надолу по предната им част.

— Имаш най-сладкото дупе, което някога съм виждал, Катлийн. Как е станало така, че раждането не ти се е отразило ни най-малко?

Той притискаше устни към нея отзад, ръцете му ставаха все по-смели. Галеше я с горещи длани, ухапа я силно през дънките ѝ и тя ахна от изненада.

— Ерик — прошепна Катлийн с несигурен глас. Ръцете му се бяха промъкнали под блузата ѝ и се придвижваха нагоре. — Ерик — повтори тя по-ясно, — не мога да стоя повече на този стол. — И беше права: мускулите ѝ бяха омекнали от немирните му ръце и упоритите устни — той продължаваше да я ухапва отзад през мекия дънков плат.

— В такъв случай слез долу — думите бяха изречени просто, но подтекстът им беше повече от ясен. С ръце върху ханша ѝ точно под кръста той я обърна с лице към себе си.

Изумруденозелени очи се вплетоха в синия пламък на неговия поглед и между тях избухна огънят на неизразена с думи нужда. Той я обхвана с шепи и притисна корема ѝ към гърдите си. После — без да откъсне очи от нейните — разкопча най-долното копче на блузата ѝ и продължи, докато не стори същото и с последното.

— Катлийн — в гласа му звучеше молба.

Тя вдигна ръце, зарови ги в косата му и притисна главата му към себе си.

Той я грабна и я повдигна от стола. Не я пусна, докато не я отнесе до камината, където я отпусна много внимателно върху килима.

Нейният собствен, изпълнен с болката на копнежа вик се сля с неговия, когато телата им се вплетоха в страстна прегръдка. Устата ѝ се разтвори с желание и готовност, за да се слее с неговата, посрещаше с желание както болката, така и удоволствието. Превърнаха се в едно кълбо от ръце и крака — всеки се опитваше да се притисне по-плътно до другия, телата им се въртяха и търкаха по мекия килим.

Катлийн издърпа долния край на пуловера му над гърдния му кош, за да почувства как гърдта му се притиска към голия ѝ корем. Той

й помогна да свали пуловера му, а след това, на свой ред, я освободи от блузата и сутиена — те бяха захвърлени нетърпеливо настрана.

— Никоя жена не изглежда като теб — прошепна той дрезгаво.
— Никоя няма твоя аромат, никоя няма вкуса на твоите уста, твоята кожа, допирът до никоя не може да ме възбуди така... Желая те, Катлийн.

— Докосвай ме, Ерик. Искам да почувствам ръцете ти. Искам устните ти. Още, още... — извика тя.

Горещите му жадни устни зацелуваха врата ѝ, придвижи се към ухото ѝ, зъбите му захапаха меката му долна част, езикът му я погъделичка. Ръцете му празнуваха над тялото ѝ, гладни и ненаситни, те откриваха без грешка всяка мека извивка, която познаваше така добре...

Целуна гърдите ѝ с пламнали устни. Катлийн издаваше тихи умоляващи звуци, шепнеше името му...

— Ерик — стенеше тя, — не съм забравила... онази нощ.

— И аз също, но ти си по-сладка от спомена ми.

Телефонът извъня.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

И двамата се смръзнаха. Телефонът иззвъня за втори път. За трети. Ерик се освободи от нея с яростни проклетия.

— По... по-добре вдигни слушалката — заекна тя и седна на килима. — Може да е...

— Съпругът ти? — запита той с гневна горчивина и вдигна рязко слушалката на телефона.

— Ало? — каза той в слушалката. — Не, всичко е наред, Сет. — Погледна към Катлийн, която покри лицето си с ръце. — Бях на стола и не можах да отида бързо до телефона... Да-а, изглежда чудесно. Благодаря ти отново... Да-а, тя е много надарена жена.

Като див звяр с току-що отнета изпод носа вкусна плячка и предизвикан до крайност, Ерик свирепо размаха камшик над изкупителната си жертва — Катлийн. Гневът му беше неразумен, несправедлив, но в този момент скандинавският му нрав вилнееше, погазил разума. Гледаше Катлийн с израз на жестока, презрителна подигравка на лицето.

— Искаш да говориш с нея? Тя е на разположение — всичко, което казваше, беше предназначено да ранява с двойното си значение. — Сега?... Защо?... Аз... — Тежко въздъхна. — Добре, ще дойдем след малко. — Затвори телефона и я погледна с цинична насмешка в очите. — Обличай се. Съпругът ти иска да ни види.

Катлийн беше скръстила ръце над гърдите си в жест на самозащита. Беше нечестно от негова страна да мисли, че само той се измъчва. Протегна инстинктивно ръка и докосна бедрото му.

Той потрепери видимо и изръмжа:

— Обличай се.

— Ерик, съжалявам. Не исках да... По-добре е така. Не бих могла да живея...

— Да живееш в мир със себе си, ако беше опетнена от любовен акт с мен? — завърши той изречението ѝ с пресилено сладък тон. Отново изруга ожесточено и закрачи из стаята като затворено в клетка

животно. — Моля те да ми спестиш гърчовете на виновната си съвест. Не съм в настроение, склонно към прошка. — Погледна я и изрева: — Ще се облечеш ли най-сетне, по дяволите! Или държиш да бъдеш изнасилена? Колко още мога да издържа според теб?

Катлийн скочи, събра разпиляното си по пода бельо и бързо го облече. Обуваше си дънките, когато силен гняв обхвана и нея. Той все още я гледаше злобно, като че ли тя беше главната виновница за станалото. Обърна се нападателно към него.

— Ти си най-големият егоист, когото съм имала нещастията да познавам. Не те е грижа за никого, освен за теб самия!

— А защо да ме е грижа? — извика той. — Ти ми отне сина и сега няма начин да си го върна. За кого друго да ме е грижа?

— Би... би могъл да... да помислиш поне малко за мен — осмели се тя.

Той отметна глава назад и грубо се изсмя.

— Я престани с празните си приказки. Следващият ти въпрос сигурно ще бъде: „Уважавах ли ме още?“ Познах ли?

— О — изскърца със зъби Катлийн. — Ти си отвратителен.

— А какво да кажем за вас, госпожице Непорочна Добродетелност? Не използвах сила, за да те просна там — посочи килима под нозете им. — Отсега нататък няма да се хващам така глупаво на примамките ти. Познавам те много добре, Катлийн. Ти изпитваш някакво перверзно удоволствие да подлудяваш мъжа до тебе и след това да го оставяш на сухо. Господ знае на какви мъчения подлагаш бедния Сет.

Тя пое въздух и направи крачка към него с вдигната ръка и силно желание да удари с все сила наглото му лице, но ръката ѝ беше хваната във въздуха.

— Няма да те удуша за опита ти да ме удариш само защото не искам синът ми да остане сирак. Но отсега нататък можеш да си спестиш усилията да въртиш твоето малко сладко дупе пред мен, защото то повече не ме интересува.

— Дай боже да завършиш в ада! — изкрещя тя, като издърпа рязко ръката си.

Той се изсмя отново.

— Вече съм бил там.

Катлийн не можа да реагира незабавно и затрепери от ярост. Стисна челюсти и процеди през зъби всяка дума:

— Няма опасност някога да ти разреша да ме докоснеш. Не съм срещала по-егоцентричен негодник от теб. Въобразяваш си, че си едва ли не изпратен от Бога дар на жените. Разреши ми да ти кажа нещо — размаха пръст пред носа на Ерик. — Мъжествеността не е достатъчна, за да направи един мъж истински, както ти си мислиш. Сет е пет пъти по-истински мъж, отколкото ти някога ще бъдеш. Той знае значението на нежността, съчувствието и прощката. Не мисля, че някога би се опитал да компрометира съпруга на приятел!

Думите ѝ отекнаха в стаята като погребален звън. Последва дълбока тишина. Главата на Ерик рязко се отметна назад като дръпната с остро движение кукла на конци. Дълги минути двамата се гледаха втренчено, без да кажат нищо повече.

Когато Ерик накрая се раздвижи, то беше да покрие с ръце лицето си. Катлийн видя гърдите му мъчително да се вдигат и падат, като че ли не можеше да си поеме въздух. Когато махна ръце от лицето си, каза тихо:

— Права си, Катлийн. Поведението ми е непростимо. Може би ще ти бъде трудно да приемеш извинението ми, но бих желал да се опиташ.

Искаше ѝ се да се впусне към него, да му каже, че вината не е само негова, но той тръгна към външната врата и я отвори. Едва тогава се обърна отново с лице към нея, с унило отпуснати рамене.

— Изглежда, не съм достоен дори да се сравнявам с твоя съпруг за каквото и да било.

Не я изчака да мине пред него, тръгна в нощта, без да усеща хапещия ноемврийски студ. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва. Всеки отиде до колата си и двете коли потеглиха към имението на Кирчоф. Когато пристигнаха и тръгнаха заедно към вратата, бяха поотчуждени един от друг от двама напълно непознати. Джордж ги посрещна в коридора и им каза, че Сет е в стаята си.

— Здравейте! — викна им весело Сет, когато влязоха. — Радвам се, че дойдохте точно сега. Джордж тъкмо се канеше да ме бие на шах. Предполагам, че ме мами, но не мога да го хвана.

Джордж се засмя и предложи да им донесе нещо за пиене. Сет му отказа любезно, а Ерик и Катлийн — със сдържана учтивост.

Той се оттегли и тримата останаха сами. Сет не показа с нищо, че е усетил напрежението между двамата. Веднага се впусна в обяснение на причината, поради която беше поискал да се срещне с тях още тази вечер. Когато им каза какво има предвид, Катлийн трескаво се замоли в себе си да го е чула погрешно.

— Аз... ти... Сет, да не си си загубил ума? Не мога да участвам в това пътуване до Карибско море!

— Защо не?

— За... защото не мога, ето защо! Какво ще правя там? — Не смееше да погледне Ерик, за да види неговата реакция на неприемливото предложение на Сет да придружи снимачния екип.

— Преди малко ми телефонираха от агенцията за манекени. Моделиерката, която изпращат с момичетата, не е на себе си. Страхува се, че ще ѝ се потърси отговорност, ако нещо стане с дрехите, които ще вземат. Измори ме, докато се опитваше да ми обяснява невъзможността да се справи с всички изисквания към нея при това пътуване.

— Ерик, ти ще имаш достатъчно главоболия с грижите за камерите, с осветлението, времето, осигуряването на транспорта на двадесет души и т.н., за да можеш да мислиш и за това.

Направи пауза и пое дълбоко дъх.

— Катлийн, скъпа моя, ти си единственият човек, на когото имам пълно доверие и на когото и Ерик може да се довери. Можеш да поемеш нещата в ръцете си, да следиш всяко от момичетата да е облечено точно както трябва, когато камерите се насочат към него.

Катлийн зачупи ръце от вълнение. Не, тя не можеше, не можеше да тръгне на това пътуване! Не можеше да бъде в постоянен контакт с Ерик след разигралата се в жилището му сцена. Само един мазохист можеше да се съгласи на подобно нещо.

— Сет — засмя се тя с надеждата, че никой няма да усети истерията, която се прокрадваше зад смеха ѝ, — не мога да взема участие в такова пътуване по това време на годината. Ти имаш нужда от мен тук, от помощта ми в магазините. А кой ще се грижи за Терън? Не искам да се разделям с него толкова дълго. Бях истински нещастна в Ню Йорк. Горкото дете, ще започне да си мисли, че съм го изоставила. — Не ѝ се искаше да използва Терън по този начин, но нямаше избор — бореше се да запази разума си, живота си.

— Отхвърлям всеки един от твоите аргументи — заяви Сет. — Първо, магазините ми са преживели десетилетия празнични сезони и колкото и да е ценна помощта ти, сигурен съм, че ще преживеем този и без теб. Освен това вие ще се върнете две седмици преди Коледа. Знаеш точно толкова добре, колкото и аз, че Терън се чувства чудесно под грижите на Алис. Ти ще му липсваш, но той ще забрави за всичко веднага щом се върнеш и дори няма да си спомня, че известно време не си била с него.

— Но, Сет... не — мъчеше да се хване за сламка. Мисли! — заповяда си тя. — Не съм готова. Паспортът ми... дрехите... не мога...

— Паспортът ти е в ред. Поднови го миналата година, когато двамата с Елиът ходихте в Англия за онези вълнени жилетки и пуловери. Алис ще подготви дрехите ти навреме. Кога тръгвате, Ерик? Вторник? — Ерик му отговори с кимване и Сет продължи: — Ето, виждаш ли, имаш на разположение цели три дни, за да си събереш нещата и да се подготвиш. Елиът ще ти помогне да опаковате дрехите и аксесоарите, нужни за снимките.

С някаква отдалечена част от мозъка си Катлийн се питаше какво ли ще направят двамата мъже, ако започне са крещи — едва се сдържаше.

— Ерик, какво ще кажеш? В края на краищата става въпрос за твой проект — попита Сет.

Ерик беше много въздържан.

— Естествено участието на Катлийн в екипа ми ще има голямо значение за общата работа. Но аз не мога да се намесвам в един проблем, който трябва да бъде решен между вас двамата. Колкото и добре дошла за мен да е помощта ѝ, Катлийн е човекът, който ще реши.

— Катлийн — ласкаво каза Сет, — имам нужда от твоята помощ. Бих го направил сам, ако можех. — Приближи се със стола си до нея и взе ръцете ѝ в своите. — Чувствам, че трябва да имаме представител на магазините ни там. Познаваш стоката много по-добре от всеки друг. Да, ще бъде допълнително натоварване за теб, но защо не помислиш за хубавата страна на нещата — слънчева ваканция в тропически климат през декември? — Усмихна се и стисна ръката ѝ.

Нима можеше да му откаже?

* * *

Следващите три дни бяха и си останаха неясна мъгла от несвързани спомени. Без помощта на Елиът Катлийн никога нямаше да успее да опакова гардероба за снимките навреме за чартърния полет във вторник.

Елиът се оплакваше нацупено, хленчеше, че отива без него. Защо не е настояла пред Сет да я придружи?

— Защото имам нужда от теб тук, Елиът — отговаряше му тя търпеливо за стотен път. — Тук трябва да има човек да следи нещата.

— Не е честно — продължаваше той. — Готов съм да отида и без заплата — само заради шанса да бъда с Гуджонсън цяла седмица.

— Сигурна съм, че Тамара ще се погрижи за него.

— Тази кучка — присмя се Елиът. — Надявам се, че той ще прояви по-изтънчен вкус. Тая е готова да се чука с всичко, което се движи — без значение дали на четири или на два крака.

— О, Елиът! — въздъхна Катлийн и уморено разтърка челото си — беше придобила този навик през последните три дни.

Хейзъл не я остави да тръгне, без да я напрегне допълнително. Влезе в офиса ѝ един ден по обяд. Катлийн не я забеляза, докато не заговори.

— И така, ти отлиташ към слънчевите тропици с красивия оператор.

Катлийн бързо овладя внезапното си сърцебиене, от което ѝ прилоша. На лицето ѝ имаше непроницаема маска и отговори с равен тон:

— Ако имаш предвид пътуването за рекламните филми — да, тръгвам. По искане и настоятелна молба на съпруга си.

— Сет е глупак! Не вижда ли колко улеснява нещата за теб и онази мечка Гуджонсън? Кога ще сервираш още едно копеле на глупавия ми брат?

В първия миг Катлийн настръхна от гняв, но в следващия се разтрепери от страх. Възможно ли е Хейзъл да знае? Не. Тя само я предизвикваше. Отговори ѝ хладно:

— Не съм длъжна да оправдавам действията си пред теб, но няма да е зле да знаеш, че никога не съм изневерявала на Сет. И няма да

изневеря.

— Ха! Ако ти се удаде възможност, ще го направиш, без да ти мигне окото! А сега той ти дава чудесна възможност. Въобразява си, че ще те запази, като ти отпуска юздите. Слаб човек, неспособен да защити интересите си.

— Това, което определяш като слабост, е чисто и просто щедрост и липса на егоизъм — нещо съвсем неразбираемо и чуждо за теб. Знаем корените на твоята безгранична ожесточеност. Сет ми каза за мъжа, който те е оставил да го чакаш пред олтара. Бих могла да ти съчувствам за преживяното, ако не беше най-омразният човек, когото някога съм срещала. Сега мога само да те съжалявам за самотата, с която се самонаказваш.

— Затваряй си гадната уста! Как смееш да ме съжаляваш? Мен от всички хора на света! — дива омраза изкриви лицето ѝ в грозна гримаса. Цялото ѝ тяло трепереше от потисната ярост.

Катлийн остави предпазливостта настрана. Дълго време беше твърде напрегната, за да има сили да претегли разумността на думите, които каза срещу Хейзъл.

— Не мисли, че не виждам истината през прозрачната фасада на ежедневно демонстрираната ти загриженост за Сет. Тя не е породена нито от любов, нито дори от обикновена сестринска привързаност. Ти го ненавиждаш, защото искаш да контролираш магазините „Кирчоф“. Живяла си с илюзията, че — като първородна — президентството на фирмата ти принадлежи по право след смъртта на баща ти. Но той отхвърля Сет заради недъга му, а теб — заради пола ти. Когато умира чичо ви и царската корона се освобождава още веднъж, ти не си посмяла да се бориш със Сет за нея. Немислимо е било да се ангажираш в борба за власт с един инвалид. Но може би е трябвало да направиш точно това, Хейзъл. Или е трябвало да се бориш с него за президентството на фирмата, или трябваше да се примириш и да се научиш да живееш с решението си да отстъпиш. Ти си твоят най-лош враг, не аз. Нямам нищо общо с това, че някой те е изоставил, нито имам вина, че баща ти те е подценил. Сет те обича. Защо — не ми е ясно, но аз нямам намерение да се намесвам между вас и да променям вашите отношения.

Очите на Хейзъл се свиха, ноздрите ѝ се разшириха, в гласа ѝ преливаше злост:

— Ще те хвана в капана си, бъди спокойна. И този ден не е далече. Когато се справя с теб, брат ми ще трябва да те види такава, каквата си. Това ще го унищожи. А когато падне, аз ще си получа своето. Аз ще контролирам магазините на Кирчоф — Хейзъл си беше поставила за цел да спечели и беше готова да сложи на карта всичко заради победата.

Вечерта преди тръгване Катлийн се посвети напълно на Терън. Ерик беше идвал по-рано и беше играл с него на пода на всекидневната за радост на всички, с изключение на Хейзъл.

Катлийн наблюдаваше боричканията им, изпълнена едновременно и с гордост, и със страх — гордост от сина си, страх, че Ерик може да се опита да ѝ го отнеме. По всичко си личеше, че го обича. Двата бяха точни копия един на друг. Катлийн се надяваше само, че приликата между тях не беше толкова очевидна и за другите.

* * *

Ерик си тръгна с думите, че ще очаква да ги види сутринта на летището. Катлийн се качи заедно с Алис да сложи детето в леглото му. Щеше да го види отново, преди да тръгне, но не искаше да се лиши от неповторимата сладост на целувката за лека нощ.

— Мама — обади се той, когато изгаси светлината.

— Лека нощ, съкровище мое — прошепна тя и се наведе още веднъж над него, за да го целуне по бузката. Отдръпна се поразена. От пижамката му все още лъхаше специфичната миризма на одеколona на Ерик. Заля я болезнен копнеж.

Напълно объркана от тази неконтролируема жажда за Ерик дори и сега, след ужасната сцена в жилището му, когато беше принудена да понася обидите му, тя се отправи унило към стаята си.

Защо, защо е толкова тревожно красив? Защо постигаше нещата с такава лекота? Беше истински професионалист. Първата серия рекламни филми за магазините „Кирчоф“, които пусна в ефир, бяха така добре направени, че сърцето ѝ се пръскаше от гордост всеки път, когато гледаше някой от тях по телевизията.

Но той не беше рицар в блестящи доспехи. Имаше един основен недостатък, който сам беше признал на Сет. Беше проклет егоист.

Нямаше защо да се чуди.

Сигурно е бил любимецът на семейството — златокъдрото дете на мама. В общи линии е получавал нещата така, както ги е искал. Не е познал горчивината от провалени надежди и неосъществени желания — сигурно винаги е имал всичко, което е поискал. Сега искаше нея, но тя му се беше противопоставила и той намери изход за себе си в презрението към нея. Какво ли мисли да направи с Терън? Това я плашеше най-много. Обичаше сина си, не можеше да се съмнява в любовта му към него. Но докъде можеше да си разреши да стигне в стремежа да го има?

Погледна се право в очите в огледалото над умивалника и се запита на глас „А ти по-добра ли си от него?“ Желаше го точно толкова силно, колкото очевидно и той я желаше. Изневярата беше абсолютно неприемлива — за нея това ще означава да престъпи всичко, в което вярваше и към което се придържаше. Верността към съпруга беше основен морален закон за Катлийн. Не избяга ли от Ерик именно защото нямаше никаква търпимост към този вид ужасяваща, отблъскваща лъжа? Избяга от него, защото си помисли, че е женен — въпреки че сърцето ѝ се късаше...

Но нещата при нея бяха различни, помисли си тя в отчаян опит да си намери оправдание. Не търсеше банална любовна авантюра. Обичаше Ерик. Обичаше го, нали? Или толкова много искаше да изглежда праведна в собствените си очи — както той я обвини, — че се мъчи да се убеди в любов към него? Това настояване, че го обича, не беше ли само лицемерно извинение за жаждата в кръвта ѝ, която закипяваше буйно всеки път, щом погледнеше Ерик или усетеше докосването му?

Наистина ли го обича? Или беше просто жена с естествена нормална нужда от секс, която се обаждаше винаги щом пред очите ѝ се появеше толкова привлекателен мъж като Ерик?

* * *

Катлийн стоеше нерешително в неясно осветената „бърлога“ на Сет. След няколко минути колебание боязливо почука на вратата. Сет

никога не я беше канил в тази стая и сърцето ѝ силно заби, когато едва чу гласа му:

— Джордж?

Преглътна и отговори тихо:

— Не, Катлийн е.

Последва дълга пауза — Сет сигурно е бил смаян от неочакваното ѝ появяване пред вратата му. После Катлийн долови мекото шумолене на чаршафи и отново гласа му:

— Влез.

Отстрани последната следа от колебание и отвори вратата — влизаше в спалнята на Сет за първи път. Знаеше, че изглежда съблазнително. Косата ѝ беше разчесана до копринен блясък и се разпиляваше примамващо по голите ѝ рамене. Прозрачната ѝ нощница с цвят на морска пяна докосваше с ласка тялото ѝ, докато стъпваше с босите си крака по килима към широкото легло.

Светеше само нощната лампа край леглото му. Лицето на Сет изглеждаше като неясно петно в меката ѝ светлина — или може би сълзите в очите на Катлийн ѝ пречеха да го вижда ясно.

— Катлийн — прошепна той. — Толкова си красива.

— Надявам се, че не те безпокоя, Сет — разбира се, че го безпокоеше. Неочаквано се почувства много глупаво, но беше твърдо решена да изхвърли Ерик Гуджонсън от сърцето си веднъж завинаги.

— Нещо не е в ред? Разтревожена ли изглежда?

— Не — отговори тихо. Беше стигнала до леглото му и сега стоеше до него и го гледаше отгоре надолу.

Сет седеше с книга на скута. Гръдният му кош беше гол. Беше го виждала по бански, когато заедно с Джордж правеше упражненията си в басейна, но пак се учуди колко добре са развити мускулите на ръцете и на гърдите му. По тях имаше тъмни косми, но не толкова много, колкото...

— Сет — каза тя и колебливо седна на леглото му, с бедро към извивката на кръста му. — Сет... — Не знаеше откъде да започне. Никога не беше прелъстявала никого, не беше се и опитвала. Ерик не се броеше. Той беше прелъстителят. — Ще ми липсваш, когато тръгна.

— И на мен ще ми липсваш — усмихна се и хубавите му зъби проблеснаха в неясната светлина. Имаше красива усмивка.

— Наистина ли? — Катлийн постави ръка на гърдите му. Дръпна леко редките косми, пръстите ѝ неспокойно се плъзнаха по-добре оформените му мускули.

— Да — отговори той.

Наведе се над него и го целуна по устните. Гърдите ѝ, покрити само от прозрачната нощница, която не скриваше тъмните зърна, докоснаха тялото му. Пожертва гордостта в името на целта си и задвижи устни върху неговите с покана да ги разтвори и да я целуне по начин, по който не се бяха целували никога по-рано.

Ръцете му се вдигнаха и той я отблъсна от себе си.

— Катлийн, Катлийн... Защо правиш това? — запита я той задъхано.

— Ти ме обичаш, Сет — каза тя с отчаяние в гласа. Повдигна и постави ръката си върху гърдите ѝ. Тя се наведе над него и отново го целуна в устата. Този път Сет реагира по-бързо. Устата му жадно пое нейната и се наслади на вкуса ѝ. Ръцете му се движеха по нея, галеха я, обясняваха ѝ се в любов по свой собствен начин...

Катлийн посрещна с радост ласките му и ги окуражи, като легна напречно на гърдите му, за да бъде достъпна за изследване според желанията на ръцете му... Те погалиха гърба ѝ, спуснаха се надолу по ребрата, достигнаха стомаха ѝ. Мекотата на корема ѝ позна нежността на докосването му.

О, господи! — простена той и силно я притисна към себе си — но само след миг също така внезапно я отпусна. Катлийн разтревожено седна и го погледна. Главата му беше притисната във възглавницата, очите му — стиснати с все сила, зъбите му — оголени в ужасна гримаса на болка, много по-агонизираща от онази, която беше познал в нощта на катастрофата...

— Сет? — паниката в гласа ѝ го накара да отвори очи.

— Катлийн — с мъка пое въздух. — Съжалявам, но не искам това от мен. Моля те.

— Прости ми... — Катлийн се заплака.

— Не, скъпа, чуй ме — аз съжалявам — притегли я отново на гърдите си, но този път не със страст, а с желание да я утеши. — Катлийн, преди катастрофата бях голям любовник, признавам си. Поне няколко дами бяха на това мнение — вярваш ми, нали? — В гласа му звънна весела нотка, но след миг само той продължи с тъга: — Знам

какво мога да направя за теб. Мога да облекча временно нуждата ти, но никога няма да мога да ти дам това, което действително искаш. Разбираш ме, нали? Моля те, не искай от мен да принизявам начина, по който трябва да се любят един мъж и една жена.

— Сет — плачеше тя с лице, заровено в гърдите му. Сълзите ѝ бяха израз на най-дълбоко отчаяние и безсилие. Не беше права да се опитва да използва Сет по този начин. Беше непочтено и жестоко. Той не беше вълшебник. Не беше магьосник и дори и да имаше изключителни умения в прогонване на зли духове, нямаше да може да я освободи от Ерик. Разбра това в момента, в който Сет я докосна. Тялото ѝ все още принадлежеше на Ерик. То не реагира на нежното докосване на Сет и я потопи в дълбока скръб. Сега отвътре я гризеше чувство на вина — той не заслужаваше това, дължеше му толкова много!...

— Сет, толкова се срамувам. Повярвай ми, не съм искала да ти причиня болка.

— Знам, любов моя. Моя най-скъпа любов.

— Нашата любов е много по-чиста от тази на другите — прошепна Катлийн.

Тъжният му смях погъделичка ухото ѝ, притиснато до гърдите му.

— Не съм сигурен в това. Ако можех да ти дам силно, здраво тяло, с радост бих заменил по-чистата ни любов с друга... Но никой не би могъл да те обича повече от мен, Катлийн.

— Знам.

Сет я държа в ръцете си, докато остана с него. Тя плака дълго в извивката на врата му. Говореше му, но думите ѝ бяха неразбираеми и несвързани. Никога не разбра как между тях се промъкна едно друго име. Но Сет го чу. Изразът на лицето му отрази силата на болката, която прорязва сърцето му — болка и за себе си, и за своята любима...

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катлийн си почиваше под сламения покрив над масата с желанието да се чувства толкова спокойна, колкото изглеждаше външно. Имаха почивка. Всички от снимачния екип лежаха отпуснато по шезлонгите във вътрешния двор на Харис Бар с чудесен изглед към Атлантическия океан. Катлийн тайно наблюдаваше Ерик и Тамара, които се отделиха от другите и се отправиха към скалистия плаж.

Това място тук не беше така прочуто като Венеция примерно, но за сметка на това беше добре известно на американските туристи — единствено тук можеха да си купят американски хамбургери на Гранд Бахама Айлънд. Намираше се между Уест Енд и Фрийпорт и примамливо предлагаше студени тропически напитки, бира, обяд или вечеря.

Един от отговорниците по осветлението донесе на Катлийн в книжна чаша специално приготвен пунш. Катлийн отпи колеблива глътка. Беше приятно изстуден и с вкус на смесени плодови сокове, но тя знаеше, че прекаляването с това питие може неусетно да опие всеки — беше най-опасната алкохолна напитка заради липсата дори и на следа от алкохол във вкуса му.

Питието не потуши огъня, който я гореше отвътре през последните няколко дни. Всеки път, когато виждаше Ерик и Тамара заедно, закипяваше от болезнена ревност. Русата красавица просто не можеше явно да държи ръцете си встрани от него. Когато Ерик упътваше нея или другите момичета, тя неизменно се увиваше по него като лоза, вместо да застане права и да слуша внимателно обясненията, давани с характерния му отривист, професионален тон.

Самият той не беше притеснен от прекаленото ѝ внимание, флиртуваше, общо взето, с всички манекенки — един ефикасен метод да ги предразположи да се вслушват в изискванията му и да ги изпълняват точно. Търпението, което проявяваше към тях, нямаше граници. Но флиртува нето му с Тамара имаше характера на безсрамна покана... Всеки поглед, всяко докосване между тях беше наситено с

подтекст. Сигурно вече спят заедно, помисли си Катлийн с горчивина, когато дочу звънливия смях на Тамара откъм плажа. Инстинктивно погледна в тази посока и видя манекенката, седнала на висока скала. Силните ръце на Ерик бяха вдигнати към нея, за да я свалят долу.

Катлийн обърна глава настрана, не искаше никой да види сълзите в очите ѝ. Трябваше да преодолее ревността си. Нямаше никакво оправдание. Тя беше семейна, а и Ерик достатъчно ясно ѝ обясни как се чувства по отношение на нея. За тях нямаше бъдеще и никога не е имало. Той не я обичаше.

Но тя го обичаше. И затова го ревнуваше. Не можеше да понесе да вижда някоя друга да докосва тялото, което тя чувстваше, че ѝ принадлежи. Не искаше друга жена да познае ласката на очите му или убедителността на устните му.

Ерик и Тамара сега изкачваха стъпалата към вътрешния двор и той обяви, че почивката е свършила. Харис Бар беше избран за база на снимките заради изумителната гледка към океана, масите със сенници от слама и удобното си разположение.

Спокойното само преди минута дворно пространство сега гъмжеше от бързащи насам-натам хора. Безкрайни на вид кабели се преплитаха под краката им — те свързваха камерите към записващата апаратура, а прожекторите — към електрическите контакти. Апаратурата се пренасяше от място на място в тежки метални кутии, които сега бяха безредно струпани наоколо и заплашваха живота или краката на всеки един, който прояви невнимание и се спъне в тях. С няколко думи: наоколо цареше контролиран хаос.

Отговорниците по осветлението отново включиха прожекторите. Ерик настройваше триножника на камерата си с широко разтворени крака, за да намали собствената си височина, така че да бъде на едно ниво с окуляра. Моделиерката се въртеше около манекенките, оправяше презрамки, приглаждаше с ръка ревери. Днес момичетата бяха облечени в спортни дрехи — тип сафари, в нюанси от зелено, каки и бежово. Катлийн беше избрала контрастиращи цветове в яркочервено, жълто и бяло. Гримьорката, която изглеждаше повече като домакин в женско общезитие, се въртеше около манекенките, проверяваше последно за пропуски в грима и си ги въобразяваше там, където ги няма. Фризьорът, чийто единствен мъжки атрибут като че ли беше рядката му козя брада, пърхаше между момичетата с четки за

коса в ръка и с величествения замах на матадор, който отмята за последен път пелерината си, преди да излезе на арената.

Ерик имаше четирима асистенти. Двама от тях се грижеха за осветлението. Другите бяха момчета за всичко. Те го гледаха в очите и като че ли предвиждаха всяко негово желание: подаваха му филтри, осигуряваха допълнителни кабели, сменяха кутии с лента. Катлийн харесваше и четиримата, а всички те направо боготворяха Ерик. В момента единият от тях отстраняваше широк лист от високо дърво, който хвърляше нежелана сянка върху лицето на едно от момичетата.

— Тамара, не правим порнофилм — чу се гласът на Ерик.

Тамара се беше покатерила на стената, която заобикаляше вътрешния двор. Беше облечена в зелени шорти, бял блейзър и горна част без гръб, с връзки около врата и на гърба. Океанският бриз бе подхванал леката тъкан и бе оголил напълно лявата ѝ гръд. Мъжете от екипа заподвикваха приятелски, момичетата избухнаха в смях. Единствено Тамара остана нахално спокойна.

Катлийн беше отвратена от липсата на всякакъв срам у това момиче. Само преди един ден ходиха до казиното във Фрийпорт — Ерик искаше да снима официално вечерно облекло. За разлика от американските казина в Лае Вегас, тук крупиещата и дилърите бяха облечени в смокинги — атмосферата беше строга, чисто британска.

Тази вечер Тамара излетя от гримьорната само по чифт пликчета — тип бикини, размахала черната атлазена рокля, която трябваше да представи.

— Защо тази рокля не е в ред? — запита тя нагло зашеметената Катлийн. Всички очи в стаята се обърнаха към тях.

Катлийн беше така изумена от голотата, демонстрирана от момичето, че в първия момент не можа да реагира.

— Какво не е в ред? — заекна тя.

— Проклетата рокля. Предполага се, че трябва да бъде точно по мен, а ми е твърде тясна в задника. Кой, по дяволите, е отговорен за тази грешка, госпожо Кирчоф?

Произнесе името ѝ с преднамерено удължаване на гласните и Катлийн едва се сдържа да не вдигне ръка, за да я удари по-грижливо гримираната буза.

— Не пробвахте ли роклята снощи? — запита я студено Катлийн. — Ако се налагат промени, точно снощи беше времето да се направят.

Не съм донесла шевна машина тук само за да я гледам.

— Снощи бях заета — отново удължи ненужно гласните Тамара и намигна над рамото на Катлийн. Катлийн се обърна бързо и видя Ерик, облегат на някаква маса, със скръстени ръце и вдигнати вежди, да следи с интерес разиграващата се пред него сцена. Или може би интересът му беше насочен към голите гърди на Тамара, които свободно се люлееха пред очите на всички, включително и на шокираните служители на казиното: те се бяха вторачили в момичето като омагьосани, неспособни да изразят какъвто и да било протест против това зашеметяващо представление.

— Какво според вас трябва сега да направя с нея? — настоя Тамара.

Катлийн беше готова с отлично предложение, но се въздържа.

— Предлагам — каза тя спокойно — или да не участвате във филма тази вечер, или да носите тази рокля, но да не се обръщате с гръб към камерата. Има и още една възможност — да си размените роклите с някоя от другите манекенки. За вас явно е нужна по-голяма рокля — добави Катлийн с типична женска злоба и се почувства по-добре.

Тамара я изгледа през присвити кехлибарени очи.

— Грешката е в роклята. Аз съм точно осми номер.

— По-вероятно сте непълен десети — натисна спусъка Катлийн.

— Ти...

— Дами — обади се Ерик зад тях. — Предлагам да продължим работата си. Трябва да приключим до четири часа. Тамара, облечи си нещо. Колкото и да си хубава, скъпа, сега не е нито времето, нито мястото да показваш красивото си тяло. Ако можеш все пак да облечеш тази рокля, направи го. Няма да те снимаме отзад.

Тамара им обърна гръб и се прибра вбесена в гримьорната, гърдите и косите ѝ подскачаха в синхрон с резките ѝ гневни стъпки. Приключиха с филмчето, но Тамара продължи да бъде предмет на шеги и подигравки до края на деня, както предвиди едно момче от екипа:

— Тамара, ти обра всички точки! Обзалагам се, че ще бъдеш прицел на шегите днес! Не искам да те обидя, разбира се.

Онази му хвърли изпепеляващ поглед.

А сега отново предизвикваше екипа: стоеше с опънати назад рамене върху стената на вътрешния двор, вятърът дърпаше с пъргави пръсти дрехата ѝ по начин, много по-предизвикателен дори от почти пълната ѝ голота преди един ден.

Тъй като тя не обърна внимание на забележката на Ерик, той търпеливо повтори:

— Направи нещо с тази проклета блуза.

Катлийн долови съвсем слаба следа от раздражение в гласа му.

— Не знам какво да правя с нея — нацупи се Тамара.

Ерик се завъртя на пети и погледът му попадна на Катлийн.

— Катлийн, моля те...

Гласът му заглъхна и той не довърши молбата си, но беше повече от ясно какво иска. Изкуши се силно да му се озъби и да го прати по дяволите или да му каже да го направи сам, но и сега се въздържа. Пресече вътрешния двор към стената. Постави ръце на кръста си и изгледа хладно манекенката.

— Нямам намерение да се катеря по тази стена.

Тамара слезе неохотно, все още нацупена. Катлийн веднага откри проблема — разбра, че забавянето можеше спокойно да бъде избягнато.

— Не си затегнала връзките достатъчно — отиде зад нея, пхна ръце под блейзъра и завърза наново връзките на врата, като издърпа плата по-високо над гърдите ѝ.

— Така е прекалено стегнато — запротестира Тамара.

— Съгласна съм — отговори ѝ Катлийн. — Имаш прекалено голям бюст за този вид блуза, но това няма да се отрази на филмчетата — едва ли някой ще забележи.

— До гуша ми дойде! — извика Тамара, обърна се и се насочи разгневено срещу нея. — Никой не може да има прекалено голям бюст, за каквото и да е! Ти самата щеше да бъдеш доволна да имаш малко по-голям, но нямаш! Яд те е, нали? Аз...

— Тамара! — нетърпящият възражение глас на Ерик преряза въздуха. — Не ти ли си струва, че вече ни забави достатъчно дълго? Върни се обратно на онази проклета стена и се усмихни. Слава богу — няма да можеш едновременно да се усмихваш и да говориш.

Думите му бяха посрещнати със смях, който придружи Тамара при връщането ѝ върху стената.

— Благодаря — подхвърли Ерик, когато Катлийн мина край него.

— Няма защо — студено му отговори. Отношенията им бяха на това ниво от момента, в който напуснаха Сан Франциско. През седмицата, прекарана на Очо Риос, Ямайка и сега на Гранд Бахама Айлънд, той беше неизменно учтив, внимателен и незаинтересован. Отнасяха се един към друг като непознати, събрани заедно от обстоятелствата и необходимостта да свършат професионално определена работа — с изключение може би на малко по-голямата от обикновена при такива случаи сдържаност. Всяка вечер той отиваше в нейния апартамент и преглеждаха заедно плана му за следващия ден. Тя го съпоставяше със своя списък на дрехи и аксесоари за всяка манекенка, за да се убеди, че те съвпадат с неговите виждания. Когато приключваха тази рутинна работа, той ѝ благодареше, пожелаваше ѝ лека нощ и си отиваше. Не седнаха един път заедно на храна, пред чаша с кафе, не размениха повече думи от строго необходимите за съвместната им работа.

Празнотата в сърцето ѝ нарастваше с всеки изминат ден и тя заживя със странния страх, че скоро ще я обхване напълно и ще я превърне в изпразнена от съдържание ненужна черупка. Колкото понапрегнати ставаха отношенията им, толкова по-ясно разбираше, че го обича и че без него животът ѝ губи смисъл. Ако някога се бе съмнявала в това, сега вече знаеше със сигурност — любовта ѝ към Ерик беше факт, който не можеше да се отрече. Чувствата ѝ към него не можеха да бъдат обяснени като резултат от обикновен сексуален глад. Обичаше този мъж — обичаше го с простичката, ясна и същевременно величава земна любов...

Но обичаше и Сет. Обичаше го като брат с чисто и силно чувство. Прекланяше се пред силния му характер, ценеше високо любовта му към нея и Терън.

Но обичаше Ерик повече. На Сет принадлежеше сърцето ѝ, на Ерик — душата ѝ. Но той не знаеше това.

Всеки ден като че ли го отдалечаваше все повече от нея, а същевременно обогатяваше и засилваше любовта ѝ към него... Обичаше да наблюдава как работи. Беше компетентен, истински професионалист. Изискваше много от подчинените си, но и сам той работеше неуморно, повтаряше някои сцени, докато остане доволен от

резултата. Притежаваше специфичния стремеж на таланта към съвършенство.

Само за няколко дни тялото му доби медно шоколадов цвят от почти непрекъснатото излагане на тропическото слънце. Колкото повече почерняваше кожата му, толкова по-руса ставаше косата му. Обличаше се обикновено в стари, раздърпани къси панталонки и тениска, срязана така, че да покрива само раменете и горната част на гръдния му кош. Събличаше я обикновено към средата на деня. Катлийн го виждаше с панталони и спортна риза само на вечеря.

Избраха Уест Енд Ризорт на Гранд Бахама Айлънд заради предлаганите удобства и страхотния басейн. Вечер всички се събираха около него да плуват, да играят на карти, да разговарят или просто да си отдъхват с някакво питие в ръка. Бяха добре балансирана група. Няколкото мъже в нея се бяха възползвали от по-сговорчивите от манекенките и дори си бяха разменили партньорките няколко пъти. Катлийн мислеше, че знае коя е партньорката на Ерик.

Този ден нямаха повече непредвидени спирания и забавяния и успяха да приключат със снимките в Харис Бар точно когато от запад хоризонтът се покри с буреносни облаци. Почти всеки следобед падаше краткотраен дъжд, но днес облаците изглеждаха много по-зловещи. Втурнаха се да прибират скъпата апаратура и не спряха, докато всичко не беше добре опаковано и подредено. Бурята започна, когато влизаха с фургона в паркинга към курортния комплекс. Всеки грабна каквото може от колите и се затича към стаята си. Тъй като Катлийн имаше нужда от пространство за съхраняване на дрехите, Ерик беше уредил за нея апартамент от няколко стаи в група едноетажни сгради встрани от главния хотел. За щастие тя успя да спре взетата под наем кола комби под покритието над тротоара. Разтовари дрехите бързо и ги прибра почти незасегнати от проливния тропически дъжд — но за сметка на това самата тя стана вир-вода.

Отдъхна си, когато внесе вътре и последния вързоп дрехи. Щеше да премести неправилно паркираната на тротоара кола по-късно. Затвори вратата на стаята си, но почти веднага някой почука. Сърцето ѝ се преобърна, когато отвори и на прага застана Ерик с дрехи, от които се стичаше вода, и мокра, прилепнала към главата му коса.

— Успя ли да прибереш всичко? — попита той.

— Да — отговори му тя и се отмести, за да му даде път. — Заповядай.

Ерик влезе в стаята ѝ и тя затвори вратата зад него.

— Ще пусна климатичната инсталация — иначе ще замръзнеш. — Катлийн посегна към термостата зад гърба му.

Ерик почувства лекото докосване на ръката ѝ по гърба му и неволно трепна. Господи! Кога най-сетне ще преодолее желанието си да има тази жена? Не продължи ли това чистилице прекалено дълго? Или ще трае вечно? Проследи я с поглед, когато отиде до масата да светне лампата, за да прогони преждевременното смрачаване, предизвикано от проливния дъжд.

Когато се обърна с лице към него, само видът ѝ беше достатъчен, за да реагира като при удар. Беше облечена в зелени къси панталонки и спортна блуза на зелени и бели райета без ръкави и с остро деколте. Не знаеше ли, че ризата ѝ беше мокра и прилепваше към тялото ѝ като втора кожа? Защо, по дяволите, е решила точно днес да не слага сутиен? Знае ли, че краката ѝ са по-хубави от краката на която и да било от манекенките? Кожата ѝ имаше мекотата на атлаза и цвета на узрели кайсии. Беше сритала сандалите си и стоеше пред него боса... Ноктите на краката ѝ бяха лакирани в деликатен коралово червен нюанс.

Очите му се върнаха на лицето ѝ, целенасочено избягвайки гърдите ѝ. Мокрите ѝ мигли усилваха зеленото излъчване на очите ѝ. Устните ѝ бяха полуотворени — стори му се, че долавя лекото и бързо преминаване на въздуха през тях. Тази уста беше създадена за целувка като никоя друга; заболя го от желание да прекоси разстоянието между тях и да притисне жадните си устни към нея.

Защо тя? Защо от всички жени, които беше имал досега, тя беше тази, от която не можа да избяга, не можа да се освободи? След всичко, което стана между тях, защо не може да я намрази? Беше износила и родила детето му тайно от него. Само странен каприз на съдбата му разкри съществуването на сина му...

Онази последна, паметна вечер в жилището му... Беше преднамерено жесток в атаката си срещу нея. Искаше и тя да страда. Думите му бяха така подбрани, че да я обидят и като личност, и като жена. Беше му отговорила с удар под пояса — думите ѝ го засегнаха и раниха дълбоко, както може да рани само директно изказана истина...

Катлийн беше права. Не трябваше да предават Сет. Но все пак... Нима беше възможно някой от тях да се противопостави на привличането помежду им, което ги теглеше един към друг като магнит?

Тя беше създадена за любов, имаше нужда да бъде любена често и всеотдайно. Какъв ли е животът ѝ със Сет, когото обожаваше? Не е ли тази причината за тъгата в очите ѝ? Познаваше добре естествената ѝ склонност към смях и шеги. Но онази щастлива млада жена, която среща в Арканзас преди две години, изглежда, беше останала завинаги под сянката на дъбовете там... Тази Катлийн беше зряла — и някак примирена. В майчинството ѝ ли бе причината за тази промяна? Или в дъното на душата ѝ самотно ридаше горчиво съжаление?

Но колкото и да се беше променил всеки от тях, едно съществено нещо се беше запазило. Той все още я желаше толкова силно, колкото я беше желал и в онези романтични дни. Но трябваше да признае, че и копнежът му за нея се бе променил. Новата му сила го изпълваше с тревога. Желанието му се беше превърнало в нужда. Нейното одобрение му беше необходимо, за да запази вътрешното си равновесие. Положителната ѝ оценка за работата му беше много по-ценна за него от парите, които печелеше. Желаше тялото ѝ, както един мъж можеше да желае жена, но искаше и нещо повече от това... Понякога — много често — се улавяше, че копнее да го докосва така, както докосваше Терън. И отказваше да повярва, че никога няма да познае разтърсващата всеотдайност на това докосване...

Тя му принадлежеше. Побесняваше при мисълта, че друг има права над нея. Беше негова, както беше негов и синът му. Никой...

— Ерик? — гласът ѝ беше напрегнат.

Осъзна, че лицето му сигурно е отразило част от бурята в душата му и бързо го превърна в непроницаема маска. Никога няма да допусне Катлийн да разбере какво голямо значение има за него. Твърде често го беше правила на глупак.

— Дойдох да ти кажа, че направих справка с метеорологичната станция — изглежда, очакват ни поне двацет и четири часа буря. Обявих утрешния ден за почивен. Няколко души вече ми дадоха идеите си, но... — Сви красноречиво рамене и се усмихна. — Аз съм шефът тук и аз решавам.

— Добре ли вървят нещата? Харесваш ли това, което правиш?

Очите му заискриха от вълнение както винаги, когато говореше за работата си.

— Да-а. Започнах да... — спря, без да довърши изречението си. Искаше му се да я покани в стаята си да изгледат заедно готовите снимки. Потисна изкушението в последния момент. Не искаше да бъде в една стая с нея, да чувства присъствието ѝ в тъмнината и да няма право да я има... Това го подсети за още нещо.

— Обажда ли се у вас?

— Телефонирах преди две вечери — всичко е наред. Смятам да се обадя отново сега. Терън... — спря внезапно.

— Да? Какво?

— Има нов зъб — съобщи му гордо Катлийн. — Тук. — Отвори уста, за да му посочи точното място.

— Наистина ли? — Ерик се засмя. — Това момче скоро ще започне да яде бифтеци.

— Но той вече яде — засмя се и Катлийн.

— Така ли?

— Смян бифтек, разбира се.

— О, да. Знам толкова малко за бебетата... — каза това тихо, но думите му и тъгата зад тях увиснаха между нея и него.

Катлийн отклони погледа си от Ерик и прошепна:

— Да, така е.

Настъпи тишина, прекъсвана само от равномерно плуцене на дъжда.

— Ако ми дадеш ключовете си, ще откарам колата ти до паркинга.

— Благодаря — Катлийн пусна ключовете на колата в протегнатата му ръка, без да я докосне.

— Почини си утре, в това време какво друго може да се прави?

— Прав си.

Той кимна, обърна се, отвори вратата и се впусна в проливния дъжд навън.

* * *

Катлийн най-сетне прибра дрехите и аксесоарите към тях в съответните кашони. Беше станало време за вечеря в ресторанта. Помисли си дали да не поръча да ѝ донесат яденето в стаята, но реши, че това ще привлече много повече вниманието към нея, отколкото ако отиде на вечеря и се опита да прикрие лошото си настроение. Нямаше сили да издържа повече Ерик, да бъде толкова близо до нея физически и същевременно така далече. Това беше истинско мъчение, на което не искаше да се подлага.

Облече се, отиде в ресторанта и се присъедини към три от момичетата. Когато приключи с вечерята, извини се и се прибра в стаята си, където се опита да гледа някакъв телевизионен филм.

Опита се да се убеди, че депресията ѝ се дължи на умора и си легна рано, но след като се мята неспокойно известно време в леглото, реши да се поразходи малко по кея. Може би това ще я умори и разсее достатъчно, за да може да заспи.

Облече спортно комплектче от хавлиен плат и тръгна боса към кея. Заобиколи басейна и се отправи по сенчестите алеи към крайната си цел. Кеят се простираше навътре в океана над кристалночиста вода. Дъждът беше спрял за момент, но над главата ѝ все още се търкаляха тежки облаци, през които от време на време надзърташе бледата луна.

Видя Ерик в един от кратките лунни проблясъци — точно когато се обърна, за да се прибере в стаята си. Той лежеше на одеяло много близо до водата — тя се пенеше почти в краката му.

Нямаше начин да сбърка фигурата му. Можеше да я познае и в най-тъмната нощ. Беше по бански и подпрян на лакти, гледаше към водата. Разсмя се високо и Катлийн проследи погледа му, за да разбере какво го размиваше така, когато беше съвсем сам.

Но Ерик не беше сам. Тамара излизаше съвсем гола от водата, мократа ѝ кожа блестеше на лунната светлина. Косата ѝ изглеждаше като сребърен шал, надиплен върху раменете и гърба ѝ.

— Не се ли страхуваш да не настъпиш морски таралеж? — извика ѝ Ерик.

— Ако стъпя на някой, ти ще ми се притечеш на помощ.

Гласовете им се носеха спокойно над водата — очевидно беше, че изключваха друго присъствие тук.

— Да, да — ти си мислиш, че ще дойда — каза Ерик. — Твърде съм отпуснат и мързелив, за да го направя.

Звънливият смях на Тамара достигна до Катлийн като звук от счупено стъкло.

— Знам как да те накарам да се опънеш като струна.

— Хайде, опитай — предизвика я той.

Тамара вече стоеше над него — от нея върху тялото му се стичаше вода.

— Това е най-хубавата част от представлението — каза тя и се отпусна на одеялото до Ерик.

Катлийн не можеше да понесе повече гледката пред очите си. Затича с несигурни крака към стаята си.

— Трябва да уволня веднага тази кучка! — крещеше тя на стените. — В края на краищата аз съм госпожа Кирчоф и аз отговарям за всичко, нали? Не представям ли тук Сет? А Сет нае Ерик. Ще отида още сега при тях и ще я уволня. — Но когато се обърна и дори постави ръка на топката на вратата, решителността ѝ се изпари. Не искаше да се върне на плажа — знаеше какво ще види. И няма да уволни Тамара. Няма да достави удоволствие на Ерик, като му покаже, че го ревнува.

Без да мисли за последствията, влезе в спалнята си и изтегли един от куфарите от полицата на гардероба. Започна безразборно да хвърля дрехи в него. Когато сложи всичко, от което можеше да има нужда, излезе от стаята и се отправи към фоайето на курортния комплекс. Навън отново започна да вали като из ведро.

— Искам да си тръгна оттук тази вечер. Какви полети има сега?

Сънливият нощен дежурен се почеса озадачено по главата.

— Не знам... Чакайте да проверя... Времето... — гласът му се проточи многозначително. — Сутринта ще можете да се качите на самолет за Сан Хуан. Излита в седем сутринта. Но в това време...

— Може ли някой да ме закара още сега до летището? Ще чакам там.

— Може, госпожо, но защо не...

— Къде е шофьорът на лимузината? — запита тя със заповеднически тон.

— Беше в бара преди...

— Благодаря ви. Аз съм от групата на господин Гуджонсън. Ако той поиска да влезе в стаите ми, преди да съм се върнала, можете да му дадете ключ.

Намери шофьора, който остави със съжаление и мърморене недопитото си питие — за да закара някого на летището, когато там няма никакъв самолет, както с право вметна той.

Прекара в пустата сграда цялата нощ. Сутринта изчака търпеливо обявения полет и беше благодарна, когато той закъсна с не повече от четиридесет и пет минути. Все още валеше проливен дъжд.

Полетът до Сан Хуан беше много неприятен и Катлийн тръпнеше от страх — струваше ѝ се, че самолетът може всеки момент да падне в океана. Пуерто Рико не беше главната ѝ цел — беше прекалено оживен град за сегашното ѝ настроение. Търсеше уединение. Поиска информация в някаква будка на летището.

— Можете да опитате в Чъб Кей — частно островче със сравнително малка курортна площ — осведоми я жената в будката. — Островът е все още красив и уединен и отговаря на желанието ви.

— Как да стигна дотам? — запита Катлийн.

— Има само един полет дневно и той е след — направи справка с разписанието — двайсет минути.

Катлийн изтича до гишето за билети. Сърцето ѝ се сви, когато видя самолета. Беше наполовина по-малък от този, с който беше дошла дотук. Всеки път, когато видеше самолет, пред очите ѝ се появяваше и огромният самолет с Ерик в утробата му... виждаше го да се засилва по пистата — и пред нея заиграваха пламъците на онова ужасяващо сблъскване... Оттогава никога не се беше чувствала добре в самолет. Особено в дъждовни дни и нощи.

Какво ли щеше да се случи, ако със самолета на Ерик не се беше случила тази страхотна беда? Дали щеше да се върне същата вечер, както беше обещал? И вероятно докато вечерят, щяха да говорят за Боб и Сали — кой знае?

Когато се качи на самолета, в сърцето ѝ лежеше тежката сянка на съжалението. За неин късмет полетът беше кратък и тя скоро си нае стая в курортния комплекс на острова. За да бъде сигурна, че никой и нищо няма да я безпокои, взе си бунгало, настрана от главната сграда.

Беше откарана с някакво подобие на карета до него. Багажът ѝ бе внесен в уютна стая с изглед към океана. Напълно изтощена, тя се отпусна на леглото и потъна в дълбок сън.

Събуди се в настъпващата вечер от разтърсваща гръмотевица. Отиде до прозореца и дръпна завесите. Тежко водно платно се

спускаше пред очите ѝ. Чувстваше се отпочинала и в безопасност. Обърна гръб на прозореца и дъжда навън, влезе в малката баня и си взе ободряващ душ. Докато си четкаше косата, помисли лениво дали да не се обади вкъщи, но реши да отложи разговора до сутринта. Искаше тази вечер и тази нощ да бъдат изцяло нейни.

Отново се облече в спортното хавлиено костюмче. Приятният жълт цвят засилваше подновения ѝ загар. Сви се в леглото, постави възглавницата зад гърба си и взе книжката с меки корици, която беше купила на летището в Сан Хуан.

Бурята се усили. Гръмотевиците като че ли се приближаваха все повече и повече, светкавици разкъсваха дъждовния здрач в тревожна последователност. Отиде до прозореца да дръпне завесите, за да се изолира колкото е възможно от бурята вън. Вдигна ръка към шнура, но тя замръзна във въздуха. Някой тичаше през проливния дъжд. Силен вятър го блъскаше в гърдите, караше го да залита, но беше безсилен да го спре.

Сърцето ѝ скочи в гърлото, когато ѝ стана ясно, че този неочакван призрак тича към нейното бунгало. Едва имаше време да се обърне ужасена към вратата, когато тя се отвори с трясък и Ерик се втурна през нея.

Дънките и ризата му бяха вир-вода, косата му прилепваше към главата му. Дишаше тежко, гърдите му се вдигаха и отпускаха като мях на ковач. От ушите, от носа, от веждите му се стичаше вода. Ръцете му бяха свити в юмруци и отпуснати до бедрата. Вторачи се яростно в Катлийн, която неволно се притисна към перваза на прозореца — в този момент тя се страхуваше повече от него, отколкото от развилнялата се навън буря.

Сега Ерик изглеждаше като истински син на Тор, заченат от бога на гръмотевиците по време на буря. Очите му бяха студени като северния вятър. Лицето му беше ужасяващо — тъмното лице на гнева, решено да си отмъсти на някоя бедна объркана душа, която си беше позволила дързостта да обиди боговете.

— Трябва да те пребия от бой — изръмжа той.

Вратата злоещо се тресна зад него.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уплахата ѝ се замени бързо с гняв, предизвикан от ревност и безсилие да промени нещата. Остави фалшивата закрила на прозореца и се изправи предизвикателно срещу него, напрегната докрай от потисната ярост.

— Напусни веднага стаята ми и ме остави на мира!

— О, не, госпожо Кирчоф. Не и след като рискувах живота си да дойда дотук. Няма да изляза, докато не приключи това, за което съм дошъл.

Лицето ѝ пребледня и Катлийн забрави за решението си да се отнася към него само с презрение.

— Долята дотук в тази буря? Как?

— Намерих пилот, по-алчен, отколкото страхлив, и го подкупих. Оставих го в тоалетната на летището. Не се чувства особено добре.

— Луд си да дойдеш тук в такава буря. Пилееш си напразно и времето, и парите, и героичните усилия. Не искам да те виждам. Моля, напусни стаята ми.

Ерик се изсмя гневно.

— Няма да стане.

Направи две заплашителни стъпки към нея. За да отложи това, което неминуемо щеше да последва, Катлийн попита бързо:

— Как ме откри? На никого не казах къде отивам.

— Това ти поведение се превръща в лош навик, госпожо Кирчоф — подигра се той. — Този път обаче не си успяла да прикриеш следите си достатъчно добре. Признавам, че когато пристигнах в Сан Хуан и не те открих в хотела, за кратко време изгубих следите ти, но не беше особено трудно да се върна обратно на летището и да подновя въпросите си за... няма значение какво съм питал. Важното е, че те открих. — Устните му се опънаха в твърда, горчива линия. Мокрите дрехи направиха вада в краката му, а когато пристъпи към нея, обувките му изджавкаха. — Защо избяга, без да оставиш никакво съобщение? — Очите му я пронизваха, притискаха я към прозореца.

Катлийн с мъка преглътна буцата страх, която отново заседна на гърлото ѝ. Не, той няма да ѝ причини болка. Знаеше това. Но... сигурна ли е?

— Аз... бях уморена. Искях да се откъсна за малко от всичко и всички. Възнамерявах да се върна за снимките. Нямам ли право на свободен ден, както всички други? — Съвзе се достатъчно, за да завърши обясненията си разгневено.

— Да, но ти си единствената, която предпочете да се изниже посред нощ като крадец, без да каже нито дума на никого. Единствено ти изостави всички и хвърли отговорника на екипа в ужас. Мислите ли, че това е поведение на възрастен човек, госпожо Кирчоф?

— Престани да ме наричаш така, като че ли името ми е някакъв епитет! — срязва го тя.

Усмивката му беше предизвикателно обидна.

— Срамувате ли се от името си, госпожо Кирчоф? Или се срамувате от начина, по който стигнахте до него? Бедният Сет така и не можа да се ориентира в теб, нали? Да пукна, ако мога да разбера защо такъв чудесен човек като него те е избавил от затруднения, когато в утробата ти е било моето дете.

— Затваряй си устата! — отдели се от прозореца и се приближи към малък шкаф с чекмеджета, като преднамерено му обърна гръб. — Мъж като теб не може да разбере почтен човек като Сет. Не всички мъже са така разглежени и такива големи егоисти като теб.

— Кое точно ти дава право да говориш така? Не ти ли се струва, че си превишаваш правата? — следваше я по стаята, обезсилваше опитите ѝ да увеличи разстоянието между тях; зад него оставаше мокра пътека.

— Ако аз не знам какво се върти в главата ти, сигурна съм, че Тамара ще може да ме осветли по въпроса. Видях я миналата нощ да излиза без премеждия на брега — без да настъпи нито един морски таралеж! — гневно се върна на първоначалната си позиция до прозореца. Гръмотевиците и светкавиците бяха спрели, но потоци дъжд продължаваха да се изсипват по пясъка и океанските вълни пред погледа ѝ. Вятърът навеждаше палмовите дървета почти до земята.

Ерик вдигна любопитно вежди.

— Шпионираше ни, така ли? — запита я развеселен.

Катлийн се обърна отново с лице към него, този път истински побесняла.

— Не! Но не можах да заспя и реших да се поразходя по кея. Не беше много трудно да ви забележи човек. И на двамата явно ви беше все едно дали някой ви вижда или не. Отидох си, преди сценарият да стане прекалено отблъскващ.

— В такъв случай не знаеш какво точно стана.

— Мога да предположа.

— Ревнуваш?

— Аз да р-ревнувам? — заекна тя. — Сигурно се шегуваш.

— Не, не се шегувам. Ти избяга, защото не си могла да понесеш да ме гледаш заедно с Тамара.

— Не можах да понеса да гледам двама възрастни да се държат като... като непослушни деца! Човек трябва да е влюбен, за да се люби до водата — завърши тя съвсем нелогично и прехапа устни.

Искаше ѝ се да върне думите си назад, но това беше невъзможно. Дишаше тежко, гневът и силата на бушуващите в нея чувства подкосяваха краката ѝ. Сега Ерик знаеше, че тя си спомня — че лелее с обич този спомен — спомена за онази единствена и неповторима тяхна обща нощ край реката...

Известно време я гледаше втренчено изпод надвисналите си вежди, преди да промълви с одрезгавял глас:

— И ти си спомняш...

Сърцето ѝ лудо биеше, опитваше се да отмести погледа си от него, но очите ѝ отказваха да се подчинят на командите на объркания ѝ мозък.

— Да — наведе глава. — По-добре щеше да бъде, ако не се беше случило...

— Сигурна ли си?

Вдигна рязко глава и изстреля гневно отговора си:

— Да!

— Ние нямаше да имаме и Терън.

— О! — разплака се и отново му обърна гръб. Потърси опора в перваза на прозореца, въпреки че нищо не можеше да бъде достатъчно силно, за да поеме ужасната тежест в сърцето ѝ. Беше казал „ние“. Грешеше. Той нямаше права над Терън — тя имаше. Тя и Сет. Прошепна едва чуто:

— Докога ще се самоизмъчваме по този начин? Всеки път, когато сме заедно, правим всичко възможно да си причиним болка един на друг. Предавам се. Уморих се да се боря с теб, Ерик.

— Не съм дошъл тук да се боря с когото и да било — гласът му прозвуча съвсем близо до нея и я стресна.

Кръвта нахлу в главата ѝ и тя стисна силно очи.

— Защо ме последва?

Ерик не отговори. Тя стоя дълго с гръб към него в очакване на отговор, но той не почете мълчаливата ѝ молба да го чуе. Обърна се, вгледа се в лицето му, надвесено над нейното, и повтори въпроса си.

— Защо дойде след мен?

— Защото не можех да допусна отново да изчезнеш от живота ми. Едва останах жив първия път — той ми беше достатъчен... Трябва да те имам в живота си, Катлийн.

— Аз съм омъжена.

— Да, по закон. Но онзи мъж не е истинският ти съпруг — ръцете на Ерик се отпуснаха леко, но твърдо на раменете ѝ. — Любила ли си се някога с него?

В този момент трябваше да му удари плесница и да му заяви, че интимният ѝ живот със Сет си е тяхна работа. Вместо това, Катлийн поклати отрицателно глава:

— Не.

— Той ли е бащата на сина ти? — ръцете му, топли и силни, легнаха ласкаво на бузите ѝ и леко отблъснаха главата ѝ назад.

— Не — прошепна тя, когато лицето му се наведе бавно над нейното и устните му докоснаха нейните.

Той попита дрезгаво:

— Кой е съпругът ти, Катлийн?

— Ти — прошепна тя, преди устните му да потърсят отново нейните и двамата да се слоят в страстна прегръдка. Повдигна я от пода и телата им се притиснаха силно едно в друго — разделяха ги само дрехите...

— Катлийн, целуни ме, целуни ме — молеше я той, като едва повдигна устни от нейните, за да си поеме дъх.

И Катлийн в самозабрава му предложи устните си. Когато той най-сетне я пусна на пода, обви ръце около нея и притисна лицето ѝ към мократа си риза.

— Никога не си тръгвай, без да ми кажеш къде си. Едва не полудях, Катлийн. Господи, не прави това отново — притисна я още по-силно към себе си и покри косата ѝ с целувки.

— Не. Няма да правя повече така — гласът ѝ се промени и тя тихичко се засмя. — Ако ми обещаеш нещо.

— Дръпна се леко назад, за да я погледне.

— Какво?

— Че няма да ме мокриш така следващия път, когато се втурнеш след мен.

Той видя познатия предизвикателен, щастлив блясък в зелените ѝ очи, който не беше виждал, откакто я целуна и ѝ махна с ръка за довиждане онзи съдбовен ден на летището преди повече от две години. Усмивката му беше открита и безгрижна, както тогава — в нея нямаше и следа от студения цинизъм, който обикновено извиваше устната му нагоре в лукава усмивка.

— Обещавам.

Още веднъж обхвана с устни нейните и заигра с тях. Тя се опитваше да хване изплъзващите ѝ се устни, но не успяваше. Когато Ерик отново повдигна глава, веднага забеляза шеговития блясък в очите му.

— Не съм си донесъл никакви други дрехи. Какво предлагаш да направя?

Катлийн си даде вид, че обмисля задълбочено въпроса му.

— По всичко личи, че за нас идва нощта на голямото целуване. И тъй като не желая да се разхождам в мокър хавлиен костюм, предполагам, че единственото разрешение на проблема е да съблечеш всичките си дрехи.

Ерик щракна с пръсти и лицето му светна.

— Как сам не се сетих за това?

Катлийн се засмя като малко момиче.

— Защо не ги свалиш от себе си, докато ти потърся кърпа?

Хвана ръката ѝ в момента, в който се канеше да тръгне към банята.

— Само още една бърза целувка...

Тя изпълни желанието му и влезе в банята. Докато беше там, бързо напръска „Митсуко“ по раменете и гърдите си. Изглеждаше съвсем естествено да се съблече и тя. Излезе от банята с кърпа пред

себе си. Ерик беше стигнал до бельото си — в следващия момент и то последва останалите му дрехи. Когато обърна голото си тяло към нея, тя затаи дъх. То беше великолепно със силата и мъжествеността си.

Бавно се приближи към нея с поглед в очите ѝ. Когато застана само на един дъх от нея, Катлийн каза:

— Ти си моят датски принц.

Не, това беше Хамлет. Катлийн се усмихна:

— Той с нищо не те превъзхожда.

Вдигна кърпата към косата му и игриво я разроши — тя беше вече почти изсъхнала. После с обич погали през меката тъкан всяка черта на любимото лице. Дойде ред на раменете и ръцете му и когато се наложи да смъкне кърпата надолу, чу го да поема шумно дъх при вида на голото ѝ тяло.

Притисна кърпата към гърдите му, затърка ръце над нея, за да го изсуши. Това бяха по-скоро ласки, отколкото движения по необходимост. Ръцете ѝ слязоха надолу, погалиха стегнатия му стомах, стигнаха до корема му. Катлийн се усмихна тайно на разочарованието му, когато махна кърпата и я постави на раменете му. Но Ерик получи добра компенсация — сега можеше да я гледа без прикритието на кърпата...

Тя хвана по един ъгъл от кърпата и започна да я движи наляво и надясно по гърба му, за да го изсуши. С всяко движение я смъкваше все по-надолу, като същевременно се приближаваше към него. Когато достигна долната част на гърба му, Ерик задържа очаквателно дъх — и търпението му беше възнаградено.

Тя продължи да движи кърпата по бедрата му, като се отпусна срещу него.

Ерик прекрати играта, обгърна я здраво с ръце, притисна я силно към себе си. Устните му се спуснаха върху нейните.

Катлийн се залюля срещу него, тялото ѝ вибрираше от жажда. Ръцете му галеха гърба ѝ, събуждаха всеки нерв в гръбначния ѝ стълб, бяха умели и знаещи.

Ерик не губеше време — вдигна я на ръце и я понесе към очакващото ги легло. Постави я върху възглавниците, отпусна се до нея и се опря на лакът, за да може да я гледа.

— Катлийн, ако желаете да спра...

Тя постави пръсти върху устните му.

— Люби ме, Ерик, моля те. Сега. Веднага.

Той хвана ръката ѝ, която милваше тила му, и нежно целуна дланта ѝ. Отпусна се с цялата си дължина върху нея. Тялото ѝ се притисна към неговото с мълчалива молба и той изпълни онази болезнена, дълбока празнота в нея...

— Сладка моя... — прошепна. — Винаги съм те обичал, Катлийн. О, господи, мислех, че паметта ми преувеличава, когато си спомнях отново и отново колко добре ни беше на двамата... Показа се, че не е грешила... И все пак, любов моя, споменът бледнее пред това изживяване сега. — Обхвана с ръце лицето ѝ, обсипа го с целувки.

Тя усети, че той почти се страхува, да не би да ѝ причини болка. Погледна право в сините му очи и каза с треперещи устни:

— Аз съм само твоя, Ерик. Искам те целия.

— Катлийн... съкровище мое... — успя да отговори той и след миг всичко се превърна в светлина — телата им, душите им, предметите. Достигнали върховната наслада, двамата сякаш потънаха в безвремието.

* * *

— Божествено е — въздъхна блажено Катлийн, силните му ръце умело масажираха мускулите на раменете ѝ.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Как си се научил да масажираш така добре?

— Практика.

— О, ти, негодник такъв! — извика тя и обърна главата си, за да го погледне.

Той игриво я плесна по дупето.

— Лежи кротко, иначе ще спра.

— Не, продължавай. Харесвам докосването на ръцете ти — правиш го така добре.

— Не ставай дръзка — иначе ще те накажа.

— Каак? — попита тя с подчертано равнодушно разтягане на гласната.

— О, мога да измисля куп дяволски начини. Ей сега ще ти демонстрирам един — отговори веднага той и смъкна ръцете си

надолу. — Може да ми се наложи да стана лош и да правя например това. Научи ли дамата урока си? — запита я той, отпускаяки тяло върху нея и плъзгайки ръце под гръдния ѝ кош, за да погали гърдите ѝ. Тя се повдигна леко, за да улесни ръката му.

— О, да-а — въздъхна тя щастливо. Дъхът му пареше кожата ѝ — той беше отместил косата от врата ѝ и сега целуваше ухото ѝ.

Бедрата му се наместиха по-стабилно върху нейните.

— Ерик, моля те...

Целуна я звучно по бузата.

— Не. Чаках те достатъчно дълго време, Катлийн — постави ръка на рамото ѝ и я обърна. Махна с леко движение косата от челото ѝ и се усмихна. — Преди малко и двамата загубихме контрол над себе си и всичко свърши много бързо. Искам време — искам бавно да вкусвам тялото ти, искам да имам цялото време на света, за да ти се насладя...

Целуна я. Страстна целувка, която едновременно и даваше, и получаваше, която и предизвикваше, и отговаряше на предизвикателството, целувка на обещание и клетва...

— Миришеш винаги така прекрасно — прошепна Ерик с устни зад ухото ѝ; после ги придвижи надолу по врата.

Повдигна се на ръце и погледна с благоговение гърдите ѝ.

— Повдигни си ръцете зад главата. — Катлийн изпълни искането му и няколко мига той попива красотата на тялото ѝ с очи.

Разпиляната ѝ коса беше като кестеняв пухкав облак върху бялата възглавница, която обрамчваше съвършенството на лицето ѝ и го подсилваше. Загорялата ѝ кожа контрастираше с по-бледата плът там, където са били бикините ѝ. Гладка и нежна, сега тя като че ли излъчваше топлина.

— Ти си съвършена — прошепна той. — Нито прекалено едра, нито прекалено дребна. Безкрайно женствена. — Наведе глава и целуна гърдата ѝ. Премести устни на другата ѝ гръд и прошепна: — Искането ми се все още да имаш мляко. Бих искал да го вкуса.

Ръцете ѝ се смъкнаха надолу и обвиха врата му.

— Съжалявам, че не намираш в мен това, което искаш.

— Напротив — в теб намирам всичко.

Този път не бързаха. Имаха време. Цяла вечност. Защото това, което изживяваха сега, беше като раждане...

Когато най-накрая се подчиниха на вече вибриращите си тела, направиха го отново заедно и се сляха и с тяло, и с дух.

* * *

— Умирам от глад — обади се Катлийн от леглото. Беше се облегла на дървената табла, с чаршаф, изтеглен до брадичката ѝ. Ерик стоеше до прозореца, вгледан в търкалящите се над океана облаци. Бурята беше преминала и сега спокоен дъжд отбелязваше края ѝ.

Ерик се обърна и ѝ се усмихна момчешки.

— Нищо чудно. Изгорихме поне десет хиляди калории от снощи. Катлийн се изчерви.

— Ако някой иска да отслабне, няма по-добър начин от този.

— Ти нямаш нужда от това. И бездруго си само кожа и кости.

— Кожа и кости! — отметна чаршафа и седна възмутена. — Не е вярно! — Погледна без смущение гърдите си.

— Съгласен съм, че някои твои части са по-закръглени.

Катлийн хвърли възглавницата срещу него, но той пъргаво я хвана, преди да направи някоя пакост.

— Изглежда, надяваш се, че ще проявя кавалерство и ще тръгна да търся храна.

— Това е най-малкото нещо, което може да направи един джентълмен. Не си ми платил дори вечерята.

— Ще си намокря отново дрехите — захленчи престорено той.

— Тогава отново ще ги съблечеш. И за да не се чувстваш неудобно, и аз ще съблека моите. Но, разбира се, в случай че...

— Тръгвам, тръгвам — забърза Ерик, докато нахлузваше полуизсушените си дънки и риза. — Ще се върна веднага. Не прави никакво движение. — Намигна ѝ многозначително, преди да затвори вратата зад себе си.

Помръдна се само за да отпусне чело на вдигнатите си колене.

— Няма да мисля — повтаряше си тя. — Няма да мисля за последствията или за каквото и да било друго, а само за Ерик и за това, че съм с него. Обичам го. Сигурно заслужавам този кратък празник. Нали? Нали? Няма да мисля за отговорност, лоялност, задължения,

морал. Утрешният ден не съществува. Днес той е с мен, обича ме, люби ме. Отказвам да мисля извън днешния ден. Обичам го. Обичам го.

Посрещна го с разтворени ръце, когато се върна в стаята ѝ с пълна чанта продукти.

Ерик щастливо се смееше, докато изтръскваше вода от косата си върху голата ѝ кожа.

— Ето, видя ли? Не спази обещанието си никога да не ме мокриш — укори го игриво Катлийн.

— Наруших го още снощи, когато бяхме под душа — подразни я той, наведе се и я целуна по носа. — Но тогава не се оплакваше.

— Просто бях вежлива — продължи Катлийн шегата.

— Вежлива! Чувал съм наистина за южняшкото гостоприемство, но, скъпа моя... — Тя бързо му пъкна парче кифла в устата и той трябваше да замълчи.

Беше донесъл палачинки, плодове, бисквити, сирене, пържени картофи, шоколад и кутия плодов сок — което беше напълно безсмислено, тъй като нямаха отварачка за нея. Но това беше най-вкусната — макар и най-разнородната храна, която някой от тях някога беше ял. Храниха се на пода — като на пикник. Ерик също се беше съблякъл, но и двамата се увиха в кърпи, за да поддържат поне някакво подобие на приличие. Ерик беше заявил, че не е честно нейната кърпа да бъде поставена по-горе от неговата и накрая стигнаха до компромисно решение кърпите им да бъдат точно на кръста. Разреша ѝ обаче да остави наниза си от коралови мъниста на врата.

— Те лежат така красиво на това предизвикателно място... — каза той и прекара леко пръст по линията на наниза.

Когато се нахраниха, тя протегна ръка за четката си за коса. Започна енергично да се реши, изправена на колене, с лице към него.

— Радвам се, че косата ти закрива белега на главата — каза тя, когато откри бледорозовата линия, спомен от получената при самолетната катастрофа рана.

— Да-а. Трябваша ѝ само няколко седмици след смъкване на превръзките. Косата ми расте много бързо.

— Имаш хубава коса — каза тя замислено.

— Ти си хубава.

Катлийн погледна към него и видя, че докато реши косата си, гърдите ѝ се люлеят примамливо.

— Махни това нещо — хвана китката ѝ, разклати я леко и четката падна на пода. Обгърна с ръце врата ѝ, после отпусна глава на гърдите ѝ. От гърлото ѝ се отрони нисък доволен стон.

— Докосни ме — прошепна той. — Никой, Катлийн... Никой не е като теб — кълнеше се той. — Ти ме омагьоса, чарът ти ме направи много по-силен, отколкото някога съм бил — и в същото време треперя от слабост... Катлийн.

— Името ѝ прозвуча и като стон, и като ридание... Притискаше я към себе си, люлееше я нежно на скута си във всевечния ритъм на любовта, почти без страст, но с нещо много по-дълбоко, много по-силно. У Катлийн се надигна ново чувство — на завършеност, на пълнота — и то надвишаваше удоволствието. Тя беше Ерик, а той — Катлийн...

Когато телата им се разлюляха, разтърсени от силата на екстаза, тя извика неговото име. А неговият дрезгав вик обяви тържествуващо:

— Ти си моя!

* * *

— Наистина ли имаш трапчинка под тях? — запита тя лениво. Пръстите ѝ галеха мустаците му. Двата лежах на леглото с лице един към друг, преситени от любов. Само ръцете им продължаваха да докосват, да изследват, да опознават другия...

— Може би ще трябва да обръсна мустака си от тази страна, за да узнаеш истината със сигурност. — Той постави пръста ѝ на устата си, целуна го нежно.

— Не смей! — възкликна тя.

Дълбок смях се претърколи в гърдите му.

— Защо не?

— Поради две причини, Ерик. Първо, мога да реша, че си отблъскващо грозен без мустаци.

— Благодаря. А каква е другата?

— Приятно ми е да ме докосват...

— О, да-а? — изправи се на лакът, веждата му се вдигна многозначително. — Къде? Тук? — Той докосна ъгъла на устата ѝ с пръст.

— Ъъмммм... — наведе се и я целуна там, където я беше докоснал.

* * *

Късно следобед дъждът най-сетне спря и те се разходиха по плажа, хванати за ръце.

— Казаха ми, че при хубав ден по време на отлив на няколкометра от брега има насип — човек може да отиде спокойно до него. Но когато дойде приливът, водата го покрива изцяло и никой не може дори да предположи, че го има.

— Това е хубав остров — отвърна Катлийн. Сега всяко място би им изглеждало красиво.

Говориха целия ден. Ерик ѝ разказа за решението си да напусне Сейнт Луис и да отиде в Европа. Разказа ѝ и с попълни подробности за осиновяването на Джейми от Боб и Сали.

— Сега той е съвсем различен от детето, което ти познаваш. Толкова е открит и самоуверен — няма да можеш да повярваш, че е същият Джейми от Маунтин Вю. Никой не може да го накара да замълчи. Разбира се, майка ми го обожава. До раждането на малката Дженифър той беше единственото ѝ внуче.

И двамата замълчаха, всеки за себе си коригира другия — Терън също ѝ беше внук.

— Тя все още ли е в Сиатъл? — запита Катлийн, заличавайки неудобната пауза.

— Да.

— А Боб и Сали?

— Те живеят в Тусла. Заради това успеха да дойдат до Форт Смит само няколко часа след катастрофата. Името на Боб беше вписано в личната ми карта като най-близък роднина, на когото да бъде съобщено в случай на нещастие. Тръгват веднага за Форт Смит след телефонното обаждане от болницата. Боб работи като техник в компания за преработка на нефт.

Говориха много и на различни теми, но и двамата внимаваха да не засегнат дори и най-слабо Сет и женитбата ѝ.

— Никога не съм спал с Тамара — заяви внезапно той, когато седнаха на мокрия пясък.

— Какво? — Катлийн се направи, че не го е чула. Погледна към морето. — Никога не съм казвала, че си спал.

Той се засмя и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Но така си мислиш. Катлийн, имай ми малко по-голямо доверие. Нима наистина мислиш, че мога да легна с уличница като нея? — изглеждаше съвсем естествено смаян. — Всеки мъж оттук до Тимбукту сигурно е споделял леглото ѝ. Онази нощ отидох сам на плажа. Тя ме последва.

— Но аз я видях да излиза гола от водата и да се отпуска върху теб. Тя...

— Веднага я отхвърлих. Само че ти не си видяла тази част от представлението — когато забеляза скептичния ѝ поглед, добави: — Приемам, че тя ме беше нарочила от момента, в който ме видя, но аз никога не приех поканата ѝ. Направих всичко необходимо, за да разбере, че това няма да стане и че е по-добре да се откаже. Но тя е от хората, които не умеят да губят.

— Всеки път, когато ти пускаше ръце, ми се искаше да я убия. — Зелените ѝ очи заискриха свирепо.

Ти си малка тигрица, Катлийн Хейли — подразни я Ерик и никой от тях не забеляза, че я нарече с моминското ѝ име.

* * *

— Току-що се обадох до информацията. Ще има самолет едва утре сутринта — Ерик изговори думите механично, не допусна отчаянието му да проличи. Седна на края на леглото и се втренчи с враждебен поглед в невинния телефон.

— Добре — Катлийн току-що излизаше от банята.

Ерик повдигна очи към нейните, хвана ръцете ѝ и я притегли на леглото до себе си. Вгледа се в нея, като че ли искаше да запамети всяка дребна особеност на лицето ѝ, вдъхваше с наслада и тъга неповторимия ѝ аромат.

— Ще трябва да се върнем въщи, Катлийн — каза той тихо.

Тя докосна косата му, мустаците му и устните под тях.

— Знам. Но не днес. Утре.

Той се отпусна назад и я притегли в извивката на рамото си. Лицето му беше замислено. Прехвърляше бавно къдрици от косата ѝ между пръстите си.

— Какво?

— Хм?

— За какво мислиш?

Той пое дълбоко дъх.

— Много си потиснат.

Тя се повдигна и се наведе над него. Никога не го беше виждала толкова вгълбен в себе си — с изключение може би само на онези няколко минути, когато ѝ разказа за бежанския лагер в Етиопия.

— Какво има, Ерик?

— Винаги когато съм с теб, действам като разгонено животно. Възползвам се от това експлозивно привличане между нас и го демонстрирам, без да покажа достатъчно нежност.

— Ерик, това привличане е взаимно. Никога не си взел повече от мен, отколкото аз съм имала желание да ти дам.

— Мислиш ли? — смъкна краката си на пода и отиде до прозореца. Катлийн остана на средата на леглото, объркана от тази нова страна на мъжа, когото мислеше, че познава така добре.

— Ерик, какво има? Какво те безпокои? — попита тя тихо.

Той се облегна на перваза на прозореца и се вторачи в океана.

— Безпокоя се, като мисля, че ти може би не знаеш как се чувствам по отношение на теб. Безпокоя се, че ти напълно оправдано може да си мислиш, че ме привлича единствено твоето тяло. Никога не съм ти казвал за другите неща... — той направи безпомощен жест в напразен опит да намери подходящи думи. — Трудно ми е да изразявам чувствата си.

— Това не е вярно. Ти си толкова мил с Терън. Спомням си и отношението ти към децата в лагера. Ти беше...

— Да — прекъсна я той нетърпеливо. — Да, но с теб много често се държа грубо. Ти повече от всеки друг провокираш буйния ми нрав — признавам, че не съм нито особено издръжлив, нито особено търпелив. Не мога да разбера защо се държа така с теб, когато ти

означаваш толкова много за мен, Катлийн. Някои от нещата, които съм ти казвал, които съм ти направил, са... няма достатъчно силна дума за тях. Защо непрекъснато те предизвиквам срещу себе си? Почти като че ли те наказвам за нещо.

Тя седеше тихо на леглото и несъзнателно увиваше завивките с треперещи пръсти. Преглътна мъчително и попита:

— Защо... защо мислиш, че не можеш да изразяваш чувствата си, Ерик?

Той се отдалечи от прозореца и се отправи към един от столовете. Отпусна се тежко на него и се вгледа в пода между широко разтворените си колене.

— Баща ми беше много добър човек. Никога нищо не е направил, за да причини преднамерено болка някому. Но той никога не даваше външен израз на чувствата си. Не си спомням да е прегърнал някога Боб или мен. Знам, че много обичаше мама, но никога не ѝ го каза. Отнасяше се с презрение към всяка демонстрация на обич. За него нежността беше равна на слабост. Мисля, че в това отношение и аз съм като него. Не искам да съм такъв. Опитвам се — колкото е възможно — да показвам ясно любовта си към Терън. Не искам и на него да му липсват тези... тези така нужни ласки. — Вдигна очи към нея. — Искам да знаеш, че те обичам толкова много, колкото мога да обичам. Съжалявам, че не мога да изразя любовта си към теб по-добре. Имам нужда да знам, че... че държиш на мен... поне малко — добави той с прегракнал глас.

— Ерик — прошепна тя. — Ерик. — Като съпруга на Сет не можеше да изрази с думи любовта си към него, която изпълваше цялото ѝ съществуване — но можеше да му я покаже. Катлийн разтвори ръце и той се сгуши до нея на леглото.

Държа го в прегръдките си през цялата нощ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде беше, по дяволите? — запита гневно Елиът.

Катлийн току-що беше влязла в стаята си в Уест Енд. Връщаха се от Чъб Кей. Ерик стоеше зад нея и тя забеляза смръщването му, когато видя Елиът.

— Защо си тук, Елиът? — беше изумена. Не можеше напълно да асимилира факта, че идилията ѝ с Ерик беше приключила. Те бавно се бяха оттеглили един от друг още в самолета, който ги отвеждаше в Гранд Бахама Айленд. Първо престанаха да се докосват, после престанаха да говорят и накрая дори не се поглеждаха. Постепенно пълното им сливане в едно в онази малка стая в Чъб Кей се разпадна и те се превърнаха отново в две отделни личности. Всеки от тях почувства с болезнена острота клина, забит помежду им, който никой не искаше да приеме, но и никой нямаше сили да отхвърли. Сега Елиът стоеше тук, вторачен обвинително в нея и поглеждаше Ерик така, като че ли с радост би го убил.

— Надявам се, че си прекарала добре, Катлийн. — Елиът преливаше от сарказъм. — Чакам те тук от вчера следобед.

— Аз... си взех малко почивка. Отидох на друг остров и бурята ме завари там. Ерик се разтревожил за мен и когато дойде...

— Спести ми вълнуващите подробности — Елиът хвърли злобен поглед на Ерик.

— Какво се случи, че се наложи да дойдеш тук, без дори да се обадиш по телефона? — запита бързо Катлийн.

— Сет е в болница — отговори ѝ той студено. — Не искаше да се връщаш преждевременно, но Джордж ми се обади и ми каза, че според него трябва веднага да се прибереш. Съпругът ти умира — завърши той грубо.

Катлийн притисна длани към устата си. Кръвта се отточи от лицето ѝ, докато гледаше с невиждащ поглед Елиът.

— Елиът, престани с грубостите. Катлийн не знаеше нищо за тези събития — обади се Ерик с привидно спокоен глас. — Моля те,

разкажи ни по-подробно какво се е случило.

Елиът продължаваше да ги гледа гневно. Чак сега Катлийн забеляза измъчения му вид. Дрехите му бяха смачкани, косата му — разрошена. Не беше се бръснал.

— Сет влезе в болница преди три дни. Джордж ми каза, че при катастрофата са пострадали непоправимо и бъбреците му — оттогава те непрекъснато са дегенерирали. Той се е борил колкото е могъл, но сега вече нещата са излезли от контрол и организъмът му бавно, но сигурно се отравя. Сет не искаше да те викаме, но двамата с Джордж решихме да го направим.

Катлийн пристъпи към него с умолително протегнати ръце.

— Елиът, кажи, че преувеличаваш... Той не...

Гласът ѝ заглъхна, когато потърси в лицето му следи от характерния му цинизъм и не откри такива. Той погледна Ерик, върна погледа си на нея и тя разбра, че казаното е истина.

— Неее — проплака тя. — Моля ти се, Боже, не! — Покри лицето си с ръце и се сви на леглото.

— Катлийн — обади се Ерик, — нямаш време за това точно сега.

— Прав е, Катлийн — обади се и Елиът. — Дойдох тук с чартърен полет. Изчаках те да се върнеш. Трябва незабавно да отлетим за Сан Франциско.

— Да. Добре — прошепна тя и започна безцелно да се върти из стаята. Какво трябва да направи? Не можеше да мисли.

— Остави нещата си тук. Ще ги опаковам и изпратя — предложи Ерик. Постави ръце на раменете ѝ и я обърна към себе си. — Не се безпокой за нищо. Ще се справя с нещата тук и ще дойда в Сан Франциско утре сутринта.

— Не! — дръпна се рязко от него. На лицето ѝ се четеше няма изненада. — Аз... мисля, че най-доброто, което можеш да направиш, е да останеш тук и да довършиш работата си. Сет би искал това... и не трябва да бъдеш... близо до... болницата.

Стана му ясно — тя не искаше да бъде с нея. Очите ѝ, които отказваха да го погледнат директно, го вбесяваха. Повдигна брадичката ѝ с палец и показалец и обърна лицето ѝ към себе си. Вгледа се със стоманеносини очи в разкъсваните ѝ от чувство на вина зелени дълбини. Устата му се превърна в тънка гневна линия. Обърна се към Елиът.

— Грижи се за нея, Елиът. Ако има нещо, което бих могъл да направя, обади ми се веднага. Ще съкратя работата си тук и ще се върна след един ден.

— Окей — каза Елиът.

Вратата се затръшна зад него.

Катлийн отново седна безсилно на леглото с отпуснати рамене, вторачена безцелно в ръцете си.

Елиът се приближи до нея.

— Катлийн, хайде да тръгваме.

Излезе от стаята само с дамската си чанта в ръка. Не си спомняше нищо от полета до Сан Франциско. Механично вършеше всичко, което се искаше от нея, но в главата ѝ се въртеше само жестоката реалност, от която нямаше къде да избяга — докато тя се беше любила с друг мъж на тропически остров, съпругът ѝ е умирал в болничното си легло... Заслужаваше да бъде наказана, но защо Господ правеше това чрез Сет? Не беше ли страдал достатъчно? Защо той трябваше да поеме върху себе си и нейното наказание?

Искаше да отиде в болницата направо от летището, но Елиът не ѝ разреши.

— Изглеждаш като героиня от филм на ужасите, Катлийн. Сет е сериозно болен и видът ти с нищо няма да го облекчи. Когато влезеш в стаята му, си длъжна да изглеждаш като богиня, каквато той вярва, че си.

Ясно беше, че Елиът не гледа на нея по същия начин, но в момента беше твърде разтревожена за съпруга си, за да се грижи за мнението на Елиът.

Погледна се в огледалото — зарадва се, че се съгласи първо да си отиде вкъщи. Изглеждаше наистина кошмарно. Изкъпа се набързо, изми си косата, сви я на прибран кок и си сложи съвсем малко грим.

Терън я посрещна възторжено. Тя го притисна силно към себе си, но му отдели само няколко минути. Когато го върна на Алис и тръгна към вратата, детето се разплака жалостиво и плачът му я преряза като с нож, но сега съпругът ѝ имаше предимство.

Хейзъл стоеше като часовой пред интензивното отделение. Когато зърна Катлийн, лицето ѝ незабавно пожълтя от злоба.

— Ти си направи кефа — засъска тя. — Лично аз се надявах никога повече да не те видя, но Сет ще бъде щастлив, че се върна

навреме, за да наблюдаваш как ще умре.

— Къде е лекуващият го лекар? — попита Катлийн, без да обръща внимание на жестоките ѝ думи.

— При него — обърна ѝ гръб и се отдалечи.

Катлийн се облегна с подкосени крака на стената. Елиът, който не се беше отделял от нея — с изключение на онзи половин час, когато се обличаше, — хвана ръката ѝ и силно я стисна.

— Съжалявам за думите, които ти наговорих на острова — каза ѝ той. — Държах се като кучи син.

Катлийн се усмихна слабо.

— Не, ти се държа като истински приятел, какъвто си. — Затвори за миг очи и каза тихо: — Освен това аз заслужавам много повече от това.

— Не бъди прекалено жестока към себе си, Катлийн. Откъде можеше да знаеш какво става тук?

— Трябваше да знам. Подозирах, че нещата с него не са напълно в ред, но когато го питах, той отказваше да говорим на тази тема — въздъхна тъжно. — Трябваше да бъда по-настойтелна. Длъжна бях да съм тук.

— Сега си тук. И това е най-важно в момента — поколеба се за миг, преди да попита директно: — Влюбена си в Гуджонсън, нали?

Погледна го бързо.

— Как... как разбра?

Елиът се усмихна.

— Когато двама души изчезнат в продължение на цели два дни и се връщат с вид на прегрешили деца, както изглеждахте и двамата, повече от ясно е какво са правили през тези дни. А при тази твоя чистота на духа не би могла да се чукаш... извини ме... да се любиш с някого, ако не го обичаш. Прав ли съм?

— Да, обичам го — призна тя тихо. — Но обичам и Сет. Само че по различен начин — разбираш ли?

Елиът я прегърна.

— Да-а, знам. Колко прекрасен е животът, нали? — Цялата горчивина в света беше събрана в думите му.

Вратата до тях се отвори — появи се Джордж, следван от оплешивяващ мъж, вероятно лекарят на Сет.

— Здравей, Катлийн! — каза ласкаво Джордж и хвана ръката ѝ. Би искала да не се отнасят към нея с такова внимание. Не мислеше, че го беше заслужила — особено като се вземе предвид поведението ѝ през последните дни...

— Здравей, Джордж! — усети, че щом се опиташе да говори, устните ѝ затреперваха неконтролируемо.

— Искях да ти кажа преди месеци — каза Джордж. — Настоявах пред него да ти каже, но той не искаше да те тревожи. Той беше много болен от дълго време.

— Знам. Благодаря на Бога, че те имаше до себе си, за да се грижиш за него. Той нямаше да ми разреши това...

— Госпожо Кирчоф, аз съм доктор Александър. Говорили сме по телефона, но никога не сме се срещали. Здравейте! — Лекарят не ѝ подаде ръка, а и тя не предложи своята.

— Здравейте, доктор Александър. Какво е състоянието на съпруга ми? — откъде дойде това спокойствие в гласа ѝ?

Лекарят сведе поглед към обувките си.

— За съжаление мога да кажа само, че е много критично. Той знаеше от известно време, че болестта му е смъртоносна, но не ми разреши да се боря с нея според възможностите на днешната медицина.

— Защо! — извика тя. — Ако има нещо...

— Трябва да разговаряте за това със съпруга си, госпожо Кирчоф.

— Може ли?

— След няколко минути.

— Казахте, че ще мога да вляза в стаята на брат си веднага след като излезете — прекъсна ги Хейзъл, застанала зад гърбовете на мъжете, които се бяха изправили като щит около Катлийн.

В първия момент доктор Александър не знаеше как да реагира.

— Госпожо Кирчоф, вие не бихте лишили вашия брат от кратко посещение на съпругата му, нали?

— Тя трябваше да бъде тук, вместо да се размотава по Бахамските острови! Кой остана плътно до него, кой чакаше с часове пред тази врата... — гласът ѝ се загуби в ридания, които може би само Катлийн знаеше колко са фалшиви. Повече от ясно беше, че Хейзъл ще продължава да играе ролята си на любяща сестра до горчивия край на

Сет. При други обстоятелства Катлийн с радост би издрала лицето ѝ за непоносимото ѝ лицемерие.

Лекарят, убеден, че Хейзъл страда неутешимо, внимателно я отведе настрана. Катлийн отвори вратата на стаята. В очите ѝ тя изглеждаше като камера за мъчения. Разни апаратури, за функциите, на които можеше само да се досеща, пиукаха и бръмчаха около леглото на Сет, отбелязваха и записваха работата на важни органи и системи. Леглото му представляваше зловещо струпване на тръбички, игли и шишета.

Единствено познати бяха само очите му — той ги отвори, щом чу стъпките ѝ.

— Катлийн — прошепна прегракнало и повдигна ръка към нейната. — Рано си се върнала. Не трябваше да ставаш свидетел на всичко това. — Лицето му се омекоти и устните му потрепераха, преди да добави: — Но се радвам, че дойде.

Сълзи се стичаха по бузите ѝ, колкото и отчаяно да се опитваше да ги спре.

— Сет, Сет, защо? Защо не ми каза?

— Какво би могла да направиш? Само щеше да се безпокоиш и да се тревожиш. Нямахте да можеш да живееш нормално дните си, нямахте да можеш да работиш спокойно в магазините, които са по-важни от мен.

— Не! — извика тя тихо. — Нищо не е по-важно от теб.

— О, да, любов моя. Има много неща, по-важни от мен — погали леко с палец гърба на ръката ѝ. — Ти например. И телевизионните реклами. Как вървят те? Как е Ерик? Доволен ли е от работата си на Бахамските острови?

Катлийн кимна нетърпеливо с глава.

— Да, да, рекламите ще станат много сполучливи — точно както ти очакваше. Е-Ерик е добре. — Преглътна конвулсивно. — Сет, не искам сега да говорим за това. Искам да разрешиш на доктор Александър да ти помогне.

— Катлийн, не искам повече да бъда бреме за когото и да било. Уморен съм от живота си на инвалид. Ако разреши трансплантиране на бъбрек, възможно е да лиша от жизнено необходим бъбрек дете или иначе здрав човек, който след трансплантацията ще може да живее нормален живот. А аз ще си остана инвалид дори и с нов бъбрек. А и в

края на краищата пак ще се стигне до това — притисна ръката ѝ до гърдите си, вгледа се дълбоко в разплаканите ѝ очи и каза: — Скоро ще бъда отново добре и съвсем цял, Катлийн. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа? Очаквам с нетърпение този миг... Искам отново да бъда цял и здрав човек...

— Сет... — проплака тя и падна върху гърдите му, зарови лице във врата му и изплака скръбта, срама и вината си под нежната ласка на ръката му.

* * *

Слънцето изгря и залезе още един път, без Катлийн да разбере това. Връщаше се вкъщи само когато я насилваха да се прибере да хапне нещо, да се изкъпе и смени дрехите си. Престояваше с часове в чакалнята пред интензивното отделение. Повече не плачеше по време на кратките си посещения при Сет. Усмиваше се и се стремеше да изглежда колкото е възможно хубава — такава я искаше Сет и такава очакваше да я види.

Хейзъл се отказа от лъжливата си фасада и действаше открито като отблъскваща стара вещица, каквато всъщност беше. Елиът упорито я наричаше „гадна кучка“ и Катлийн се съгласяваше с него. От идването на Катлийн Сет беше пожелал да види сестра си само веднъж — в разрешеното му за посетители време той държеше да вижда само жена си. Лекарят прекрати посещенията на Хейзъл с думите:

— Мили боже, госпожо — сега не е време за дискусии на бизнес теми.

Джордж и Елиът постоянно бяха с Катлийн. Поддържаха връзка с мениджърите на магазините, които ги уверяваха, че при тях всичко е наред и благодатният за всеки търговец коледен сезон не отминаваше и магазините на Сет Кирчоф. Катлийн предаде думите им на Сет и той ги посрещна с доволна усмивка — в измъченото му лице просветнаха следи от предишната му лъчезарност.

— Страхотно! Но не съм изненадан. Винаги съм вземал на работа само свестни хора и добри професионалисти.

Малко преди полунощ лекарят излезе от стаята на Сет и тихо затвори вратата зад себе си, като пхна бързо нещо в джоба си.

Вторачи се в пода за миг, преди да вдигне очи към младата жена, която скочи от канапето в чакалнята и се приближи с леки стъпки към него.

— Той иска да ви види, Катлийн. Дадох му успокоително, за да може да заспи — погледна я право в очите. — Мисля, че не можем да направим нищо повече за него.

Катлийн се разплака и хвана подкрепящата я ръка на Джордж.

— Не... — прошепна тя.

— Тя няма да влезе при него преди мен! — извика остро Хейзъл. — Искам да го видя първа, за да му кажа за каква курва се е оженил. — Обърна се злобно към Катлийн. — Ти не можеш да ме измамиш. Знам защо искаше да отидеш на Бахамските острови. Искаше да отидеш там заради онзи фотограф. Сигурно си се чукала с него през цялото време. Защо на този хомо — посочи с пръст към Елиът — му трябваха цели два дни да те върне тук? Къде беше с онази мускулеста жълтокоса маймуна? Брат ми няма да умре, преди да разбере за каква уличница се е оженил.

— Престанете! — заповяда доктор Александър, изгубил професионалното си спокойствие. — Ако си отворите още веднъж устата, госпожо Кирчоф, ще ви изхвърля от болницата. Брат ви иска да види съпругата си и ще я види. А вие ще седите тук тихо и ще се успокоите, иначе аз лично ще ви изхвърля навън. Достатъчно ясен ли съм?

— Ти, кучи сине! Как смееш...

— Да, смея — каза доктор Александър, хвана я над лакътя и я повлече надолу по коридора.

— Ти си курва! — крещеше Хейзъл, докато лекарят я теглеше след себе си. — Той знае това. Дори и когато се ожени за теб, знаеше, че си курва. Той е слаб! Безгръбначно мекотело!

Катлийн притисна ръце към ушите си и се обърна с гръб към нея.

— Катлийн — каза Джордж тихо, постави ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си. — Това са приказки на ненормална жена и всички знаят това. Сет те обича. Избърши сега очите си и влез при него, където ти е мястото.

— Ние ще те чакаме тук — обади се Елиът.

Катлийн кимна безмълвно и избърса очите си с кърпичката, която ѝ подаде Джордж. Когато се поуспокои, влезе в слабо осветената стая. Апаратите около леглото на Сет пиукаха равномерно.

Проблясваха малки червени и зелени светлинки. Всичко останало беше замряло в мъртва неподвижност.

— Катлийн — прозвуча слабият глас на Сет.

— Да, скъпи — отиде бързо до леглото, седна на края му, хвана ръката му.

— Какво стана отвън? Стори ми се, че чух някаква суматоха...

— Н-някой изпусна поднос и хората наоколо реагираха.

— Сигурна ли си, че не е било подлога? — опита се да я разсмее Сет.

Усмихна му се.

— Кой знае? Може би.

— Изглеждаш така красива тази вечер, обич моя... Винаги съм те харесвал в зелено...

— Затова съм се облякла така.

Ръката му погали бузата ѝ, потърка леко между пръстите си кичур от косата ѝ.

— Красива си, Катлийн.

— Не — поклати отчаяно глава. — Не, не съм. — Копнееше да облекчи сърцето си от тежкото бреме на вината, да му каже колко грозна всъщност беше, но знаеше, че няма право, че това само ще увеличи мъките му.

Не можеше да се пребори с физическата му болка, но поне нямаше да поеме отговорността и за емоционалната му смърт.

— Да, красива си. Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал — затвори очи и пое дълбок, разкъсан дъх, който я ужаси. Но той отново я погледна. — Катлийн, погрижи се за Хейзъл заради мен. Тя няма никого на този свят, освен теб и Терън. Ще има нужда от теб. Помогни ѝ. Тя не е силна като теб.

Катлийн беше готова да му обещае всичко. А това беше едно обещание, което никога нямаше да има възможност да изпълни. Помощта ѝ беше последното нещо, което Хейзъл можеше да поиска от нея. Сет ще си отиде от този свят, сляп за омразната същност на сестра си, но Катлийн нямаше намерение да разруши нито една от илюзиите му в този живот, който напускаше.

— Обещавам — каза тя.

Сет въздъхна с облекчение.

— Как е Терън?

— Чудесен е. Днес произнесъл „кученце“. Алис ми каза.

— Той е чудесен син. Бих искал да можех да го видя поне още веднъж... — взе ръката ѝ в своята и я стисна с малкото сила, която му беше останала. — Той беше мой, нали? За краткото време, през което живях с него, той беше мой син.

— Да — каза тя с ридание в гласа. — Да, любими мой, той беше твой.

— Не мога да ти кажа колко щастлив ме направихте вие двамата. През изминалите две години се почувствах отново мъж — мъж със съпруга и син. Благодаря ти, Катлийн.

— Скъпи мой, аз трябва да ти благодаря — по бузата ѝ се отърколи сълза и той я хвана с върха на пръста си. — Сет — замоли се тя. — Не ме изоставяй. Ще бъда толкова самотна без теб...

Той се усмихна с нежна, ласкава усмивка.

— Няма да бъдеш дълго време сама — преди да може да го попита какво иска да каже, той продължи: — Ако бях цял и силен, щях да се боря с всичко и с всекиго за теб, Катлийн. Но не съм. Много съм уморен. Обичай ме достатъчно, за да ме оставиш да си отида.

— Обичам те, Сет, обичам те много.

— Остани с мен тази нощ.

— Ще остана. Ще стоя до теб толкова дълго, колкото ти поискаш.

— Искам те за вечността — прошепна той и красивите му устни се извиха отново в нежна усмивка. Намери сили да докосне още веднъж бузата ѝ. — Катлийн, ти си моята най-най-скъпа любов... — И затвори очи.

Поне веднъж съдбата прояви благосклонност към Сет. Той умря точно както искаше — безболезнено, в съня си, отнасяйки със себе си във вечността лицето на Катлийн...

* * *

Ерик следеше с очи дребната фигура, която вървеше подир покрития с цветя ковчег — вървеше сама, въпреки че Джордж и Елиът я следваха отблизо. И Хейзъл вървеше до нея, но на разстояние.

За членовете на семейството край гроба бяха осигурени столове. Останалите стояха струпани наоколо и гледаха близките на Сет Кирчоф, които заемаха местата си, за да изслушат думите на равина.

Изглежда бледа и слаба, помисли си Ерик. Бе облечена в семпла, права черна рокля без бижу по нея. Косата ѝ беше стегната в кок на тила ѝ. Не носеше шапка и воал, каквито си беше сложила Хейзъл.

Катлийн седна, придърпа долния ръб на роклята си под коленете и изправи гръб. Позата ѝ говореше за твърдост и душевна сила. Независимо от оживения коледен сезон, магазините на Сет Кирчоф бяха затворени, за да могат служителите на Сет да дойдат на погребението му. С поведението си Катлийн им даваше пример, Ерик знаеше това. Сет би искал всички да се държат смело и с достойнство.

Терън, разбира се, не беше с нея. Както и Алис. Проповедта на равина беше кратка и прочувствена. Когато свърши, Катлийн стана да приеме съболезнованията на хората, които се струпаха около нея. С ведро спокойствие и грациозност тя подаваше ръка, приемаше целувки по бузата, успокояваше онези, които не можеха да сдържат сълзите си. Клеър Ларчмънт, вярната секретарка на Сет, беше неутешима.

Господи, каква жена, мислеше си Ерик, докато следеше с поглед Катлийн, която се опитваше да успокои Клеър. Какъв смел малък войник. Беше толкова красива... Беше оставила знака си върху него — знак с трайността на петно по рождение... Никога нямаше да може да се освободи от нея. Знаеше, че трябва да ѝ даде време. Но сега вече нямаше причина да не се съберат и да заживеят заедно. Тя, той и синът им. Искаше това повече от всичко друго на света.

До края на живота си щеше да бъде благодарен на Сет, че се погрижи за тях вместо него. Малко мъже можеха да направят това с такава любов и така безкористно. Преди всичко — и въпреки всичко — Сет Кирчоф беше един достоен за уважение човек. Ерик съжаляваше, че не можа да се върне навреме, за да каже на Сет как се прекланя пред величието на характера му. Колкото и кратко да беше приятелството им, той си даваше ясно сметка тук, пред гроба му, че Сет ще му липсва.

Тълпата започна да оредява. Ерик се придвижи незабелязано поблизо. Около нея имаше само още няколко души. Забеляза, че Хейзъл се приближи до зълва си. Имаше нещо неясно за него около тази жена, което го тревожеше. Чу я да говори на Катлийн изпод тежкия си воал.

— Много добре изигра ролята на скърбяща вдовица, Катлийн. Как ли ще се изненадат хората, когато разберат каква си в действителност?

Веждите на Ерик се вдигнаха озадачено. До този момент не беше разбрал колко открито враждебна е тази жена към Катлийн.

Катлийн въздъхна примирено.

— Хейзъл, толкова ли е невъзможно да заровим бойната секира заедно със Сет?

— Затваряй си устата и ме чуй. Брат ми беше достатъчно глупав идиот да те вкара в живота ни, но аз те търпях дълго. Искам ти и копелето ти веднага да напуснете и къщата ми, и живота ми. Ясно ли ти е?

Ерик забеляза защитното стягане на Катлийн срещу атаката ѝ.

— Ти вече се опита да ме заплашиш веднъж. Спомняш ли си плувния басейн? — запита тя. — Това, което ти казах тогава, е все още в сила. Не искам части от твоя живот, Хейзъл. Веднага след легализиране на завещанието ще взема мерки да се преместя някъде другаде. А междувременно ти ще стоиш настрана от мен и сина ми. Ако само се приближиш до него, ще си платиш последствията.

По-възрастната жена бе изпаднала в ярост. Воалът, който прикриваше лицето ѝ, трепереше. Обърна се рязко на пети и замарширува към очакващата я лимузина.

Катлийн се опитваше да си поеме дълбоко въздух. Поклати отрицателно глава, когато Джордж посегна да я хване за ръка.

— Добре ли си, Катлийн?

— Да, добре съм, не се безпокой.

Ерик все още не можеше да повярва на ушите си. Плувният басейн и Терън. Хейзъл е била... Господи! Разсъжденията му стигнаха до едно смразяващо заключение. Хейзъл е умопобъркана.

А Катлийн зависеше от нея. И Терън. Излезе от временното си вцепенение и се приближи до Катлийн, която беше с гръб към него. Изглеждаше дребна, крехка и безпомощна. Искаше му се да я притисне към себе си, да ѝ влее сила и утеха, да я увери, че всичко ще бъде наред. Те скоро ще бъдат заедно.

Вместо това, той само тихо произнесе името ѝ.

Тя рязко изправи рамене. Този глас. Този единствен любим глас. Само той можеше да произнесе така името ѝ. Беше готова да се

отпусне в ръцете му с гореща молба никога, никога да не я лишава от закрилата и топлината им.

Стегна се срещу силата на чувствата, които я залюляха в мощна вълна... Тя беше вдовица на Сет Кирчоф и трябваше да се държи подобаващо. Искаше Ерик повече от всичко на света, копнееше да бъде с него, но това беше невъзможно след всичко, което се случи... Отначало си беше мислила, че смъртта на Сет е наказание за нейната измяна. После осъзна нелогичността на тази мисъл. Сет е бил много болен още преди идването на Ерик в Сан Франциско. Той би разбрал и простил любовта им. Той би й простил и най-непростимото прегрешение, което тя никога не щеше да си прости.

Обичаше Ерик. Винаги ще го обича. Но нямаше да си разреши да живее с него. Тя искаше любовта му, но я желаше пълна и многостранна, а неговата любов към нея беше така едностранчива... Търсеше сигурност за себе си и Терън, но нямаше чувството, че съдбата им е отредила да бъдат заедно с Ерик. Ако е трябвало да бъдат заедно, защо тогава животът заложи толкова много прегради по пътя им един към друг? Твърде много болка, твърде много страдание й беше донесла тази любов. Цената й беше твърде висока. А тя нямаше повече сили да я плаща...

Колкото и тежко да й беше, трябваше да го направи — решението бе взето. Стегна се вътрешно и се обърна с лице към него.

— Здравей, Ерик. Благодаря ти, че дойде — повтори тя шаблона с поглед във възела на връзката му.

— Искях да бъда тук, с теб — каза той и слухът й хвана скритото подчертаване на последните две думи. — Какво мога да направя, за да ти помогна? — запита той тихо.

— Нищо — отговори му тя безпричинно язвително и веднага забеляза променения израз в очите му. Беше разбрал, че го отблъсква. Лицето му се изкриви в болезнена гримаса. Не можеше да си разреши да му спестява каквото и да било. Трябваше да бъде безмилостна. — Всичко е наред. Джордж и Алис ми помагат. Елиът ще поеме нещата в магазина, докато реша какво да правя.

— Катлийн...

Гласът му се молеше... Не, не трябва да допуска разнежване, трябва да го атакува с баналности и по този начин да изгради стена между себе си и него.

— Елиът ще прегледа рекламните филми веднага щом си готов с тях.

— Не съм тук, за да обсъждам проклетите филми — каза той със зловеща нотка в измамно тихия си глас. — Искам да разговарям за теб. И за мен. За това, което се случи между нас много отдавна и не толкова отдавна — когато бяхме на Чъб Кей...

Тя погледна смутено към Джордж и Елиът, но те разговаряха помежду си и не им обръщаха внимание.

— Няма за какво да говорим, Ерик — каза тя с безразличен глас. — Едва ли ще се виждаме повече. Планирам да си взема дълга почивка от всичко и всички. Сбогом.

Обърна се и направи стъпка настрана, но силната му ръка бързо я завъртя обратно към него.

— Окей, Катлийн, лиши ни от живот заедно, въпреки че го искаш толкова много, колкото и аз, знам това. Но ти не можеш — нямаш право — да държиш сина ми настрана от мен. Месеци наред търсех достатъчно разумна причина да си го взема от теб. Сега вече имам такава. — Погледна многозначително към лимузината, в която чакаше Хейзъл, и Катлийн разбра, че той беше чул заплахите ѝ. — Не мисля, че е нужно да се впускам в подробности.

Катлийн впи пръсти в ръката му. Побелелите ѝ устни трепереха.

— Не, Ерик, ти няма да направиш това.

— Няма ли? Какво ще загубя, ако опитам?

Почти злостно изплю тези думи, отблъсна я от себе си, обърна ѝ гръб и гневно закричи към колата си. Тримата — Катлийн, Джордж и Елиът — го проследиха учудено с поглед. Ако се беше обърнал, щеше да види как коленете на младата жена се подгъват под нея и тя бавно се свлича върху студената земя. Катлийн припадна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Катлийн следеше с усмивка Терън, който отхвърли влакчето и насочи вниманието си към красиво оцветената кутия на играчката. Той седеше между купища цветна хартия и панделки от разтворените коледни подаръци под украсената елха. Алис и Джордж бяха настояли детето да празнува истинска Коледа, независимо от смъртта на Сет.

Двете седмици след погребението бяха много болезнени за Катлийн. Джордж пое нещата в ръцете си и спести на Катлийн някои от най-неприятните задължения. Хейзъл отказваше дори да минава край стаите на брат си.

Хейзъл. Тя продължаваше да се държи с убийствена антипатия към Катлийн. Гореше от омраза, която изяждаше отвътре самата нея. Всеки ден ходеше в офиса си и предизвикваше бъркотия и безредие колкото можеше и където можеше. Подлудените мениджъри на магазините почти непрекъснато звъняха на Катлийн да я питат какво да правят с неразумните ѝ изисквания. Тя се опитваше да ги успокои, казваше им, че Хейзъл сигурно не е на себе си от мъка и ги умоляваше да се отнасят към нея със снизхождение. Знаеше, че обясненията ѝ не звучат особено убедително, но те бяха достатъчно любезни да не ѝ противоречат от почит към скорошната смърт на съпруга ѝ.

Катлийн не се върна на работа. Прекарваше дните си с Терън — чувстваше, че го беше изоставила през последния месец. Той, разбира се, не изглеждаше да е страдал прекомерно от това. Беше жизнерадостен и енергичен, както винаги.

Усмихна се, когато Алис разгъна пуловера от кашмир, който ѝ беше подарила. Лицето на възрастната жена светна от изненада. Джордж посрещна със същата радост шапката от туид, която намери в своя пакет. Те не бяха предвидили нищо за Катлийн, но Алис се приближи до нея и я целуна леко по бузата:

— Приготвям за теб традиционна коледна вечеря, Катлийн. И лично ще следя и настоявам да изядеш до трохичка всичко, което ще сложа пред теб. Джордж е осигурил хубаво вино.

Катлийн ласкаво потупа ръката на Алис.

— Благодаря. Звучи чудесно. Да ти помогна ли?

— Не, мадам. Ти си стой тук и си играй с Терън — поколеба се малко, преди да ѝ напомни тихо: — Той получи вчера и още един подарък. Няма ли да му го дадеш да го отвори?

— Да — въздъхна Катлийн. — Ще му го дам.

Голямата кутия лежеше под дървото към стената и колкото и да се опитваше да не я забелязва, не успяваше. В края на краищата той му беше баща. Естествено беше да изпрати на сина си подарък за Коледа.

Знаеше това. Безпокоеше се от онова, което не знаеше. Какво възнамеряваше да предприеме той? Гневният решителен израз на лицето му и злокобното предупреждение, което ѝ подхвърли на гробищата, я преследваха денем и нощем. Беше се въздържал и не поиска сина си по-рано заради Сет. Но сега нищо не стоеше на пътя му. А беше чул и заплахите на Хейзъл и знаеше за омразата ѝ към детето му. Лесно беше да се убеди, че действа в интерес на сина си и в негова защита.

— Терън! — Катлийн извика сина си, който в момента дъвчеше съсредоточено една от цветните панделки. — Ела тук. Имаш още един подарък. — Хвана го за ръка и той се заклати към големия, красиво опакован пакет. — Искаш ли да ти помогна? — попита го тя. — Очевидно не — отговори си сама, когато Терън се зае усърдно да къса опаковката.

— О, боже! — разсмя се Катлийн, когато прочете надписа върху кутията. — Той е луд.

Кутията наистина съдържаше яркочервен велосипед с три колелета, окомплектован със звънци, блестящи светлини и дори сирена, която започна да вие, щом Катлийн леко натисна един бутон. Пронизителният звук разби на парчета относителното спокойствие на етажа. Алис и Джордж се втурнаха разтревожени от кухнята.

И двамата запляскаха с ръце и избухнаха в смях пред озадаченото изражение на Терън. Джордж повдигна момчето върху седалката. Пълничките му крачета не бяха достатъчно дълги, за да достигнат до педалите, но той се усмихваше гордо. Напоследък пролича и още една физическа прилика с Ерик — имаше трапчинка точно на същото място...

— Ерик направо е полудял — каза Катлийн със смях.

Джордж и Алис я погледнаха бързо. Неволно ли беше споменала името му? Катлийн силно се изчерви. Името, което измъчваше ума ѝ през тези последни дни, най-накрая беше произнесено. Тя често се бе питала дали Джордж и Алис подозират за истинските ѝ отношения с Ерик. Джордж беше чул тирадата на Хейзъл в болничния коридор. Сигурно е разказал на жена си за тази сцена. Терън все повече и повече заприличваше на баща си. Знаеха ли? Не можеше да каже — бяха толкова внимателни към нея, толкова сдържани. И сега, след смъртта на Сет, продължаваха да се отнасят към нея приятелски и с уважение.

— Терън бързо ще порасне достатъчно, за да може да го кара — каза Джордж. — Може би Ерик ще го научи.

— Рик, Рик — припя Терън, като натискаше бутона за сирената.

— Може би — прошепна Катлийн и се зае бързо да прибира разхвърляната наоколо хартия.

След богатата вечеря с коледна пуйка Катлийн се оттегли във всекидневната, за да се отпусне пред коледното дърво с втора чаша вино. Хейзъл беше вечеряла съвсем сама в стаите си. Жена, достойна за съжаление, помисли си Катлийн.

Светлините по елхата се превърнаха в неясни петна пред потъналите ѝ в сълзи очи. Силна носталгия я обля с гореща вълна, понесе я на гребена си... Къде е нейният дом? Имаше Терън, но беше бездомна. Тази къща беше на Хейзъл и винаги ще бъде нейна. Веднага след легализиране на завещанието на Сет Катлийн възнамеряваше да отведе Терън далече оттук и щеше да го направи и без ултиматума на Хейзъл. Но къде ще отиде? Къде беше нейният дом? Ерик...

С кого ли прекарва Коледа — помисли си тя и сърцето ѝ се сви от болка. — Дали пие вино пред камината си с жена? Прегръща ли я? Целува ли я? Казва ли ѝ...

Престани! Не трябва да мисли за това. Иначе ще подлудее. А ако не мисли за него, ще умре...

Трябва да говори с някого. Вдигна телефона и се обади на единствените хора, които ѝ бяха останали...

— Една, весела Коледа!

— Катлийн! Скъпа, толкова се радвам, че се обади. Би Джи, изключи този мач и вдигни другата слушалка. Катлийн се обажда.

— Здравей, мила! — гръмна в ухото ѝ познатият глас на Би Джи.

Гласовете им бяха като балсам за раните ѝ. Те бяха най-прекрасният коледен подарък за нея.

— Благодаря ви за цветята, които изпратихте за погребението на Сет. Написала съм отговор, но той още не е изпратен.

— Скъпа моя, знаеш, че няма защо да ни благодариш. Ако можехме, щяхме да бъдем с теб.

— Знам. Разбирам. Чудесно е да чувам гласовете ви.

— Катлийн, как си? Как е детето? Добре ли си? — загрижено запита Една.

Любовта им достигна до нея по жиците, докосна сърцето ѝ, освободи цял порой от чувства, които до този момент беше успешно потискала. И тя им разказа всичко, като започна от деня, в който ги остави, за да придружи Ерик до летището на Форт Смит.

— Терън е син на Ерик — призна тя тихо.

— Катлийн, ние не сме чак толкова стари и слабоумни, за да не разберем сами това — каза Би Джи. — От самото начало знаехме кой е бащата на това бебе. А Ерик знае ли?

— Да — отговори тя спокойно и заразказва за повторната поява на Ерик в живота ѝ, за дните в Чъб Кей. — Не мога да престана да го обичам. Любих се с него, а когато се върнах, Сет умираше. — Разплака се със сърцераздирателни ридания и сърцата на възрастните хора се свиха от болка.

— Катлийн, бедното ми момиче — каза Една и Катлийн усети сълзите в гласа ѝ.

— Ти и този млад мъж сте в непрекъсната борба от момента, в който се видяхте. Защо не му кажеш ясно и просто за чувствата си? — запита Би Джи.

— Защото не съм сигурна, че той ме обича. Той иска само Терън — страх ме е, че ще ми го отнеме. Няма да оставя сина си без борба, но той може да превърне съществуването ми в истински ад.

— За първи път в живота си чувам толкова глупости накуп — обади се Би Джи.

— Катлийн, наистина не се чуваш какво говориш. Едва ли можеш да си представиш в какво състояние беше, когато дойде да те търси след катастрофата. Никога не съм виждала толкова влюбен мъж, истински болен от любов.

Катлийн поклати тъжно глава.

— Не. Той само е бил вбесен, защото съм го изоставила.

— Той няма да направи нищо, което да причини болка на теб или на детето — каза Би Джи. — Познавам достатъчно добре човешката природа.

— Но ти не си го виждал сега. Той е съвсем различен от човека, когото познавате от онези дни в Маунтин Вю. Той е... груб... суров.

— Чудя се какво ли го е променило така? — запита многозначително Една.

Катлийн побърза да смени темата, разказвайки за последните подвизи на Терън.

— Надявам се, че ще можете скоро да го видите. Непременно ще го обикнете.

— Ние вече го обичаме — каза Би Джи.

Преди да затвори телефона, Една каза:

— Защо двамата с Терън не ни погостувате? Той ще може да играе на открито. А и ти ще се почувстваш добре.

— Бих дошла с удоволствие, но не знам кога ще мога. Точно сега нещата около мен са много неустановени. Ще трябва да изчакам.

* * *

Не се наложи да чака дълго. Две седмици след Нова година адвокатът на фамилията Кирчоф извика Катлийн и Хейзъл в офиса си, за да им прочете завещанието на Сет. Съдържанието му изненада и двете жени.

Оказа се, че Сет тайно беше продал магазините Кирчоф на по-голяма верига от универсални магазини. В условията на продажбата бяха включени няколко изисквания — сестра му да бъде приета в техния борд на директорите и да запази мястото си там, докато иска, магазините да задържат името Кирчоф до края на живота ѝ, а Катлийн да остане на настоящата си работа също докато иска.

Къщата оставаше на Хейзъл, както и по-голяма част от имуществото на Сет. На Катлийн беше завещана сума, която в нейните очи изглеждаше много голяма, но в действителност беше доста скромна в сравнение с огромното богатство на Сет. Оставяше ѝ също и къща в Напа Вали, на север от Сан Франциско. Сет никога не ѝ беше

споменавал за този имот, а го беше закупил, както каза адвокатът, преди година.

Хейзъл побесня, когато разбра за продажбата на магазините без нейно знание, но, от друга страна, се опиваше от чувството, че се е наложила над Катлийн и получава много повече от нея. В завещанието не се споменава за Терън. Това изненада Катлийн и предизвика радостта на Хейзъл. Най-важно за Хейзъл беше, че нейният дял от имуществото на Сет многократно превишава този на Катлийн.

— Искам ти и копелето ти да напуснете къщата ми до края на седмицата — заяви Хейзъл, когато излязоха от офиса на адвоката. — Не желая повече да те виждам.

Катлийн не ѝ отвърна — истината беше, че посрещна злобните ѝ думи дори с облекчение. Тя самата не искаше да остава и една нощ повече в тази къща. Каква ли би била реакцията на Хейзъл, ако ѝ кажеше кой е бащата на Терън? Беше толкова хитра — защо не беше прозряла истината? Катлийн често се беше страхувала да не разпознае някои от чертите на Ерик в детето. Но Хейзъл не беше търсила улики за физическия му произход. Проклятието на живота ѝ беше простият факт на съществуването на Терън и Катлийн, а не откъде са дошли. Ако Хейзъл не беше така концентрирана в саботиране на работата ѝ в магазините, за да предизвика неразбирателство между нея и Сет, очите ѝ можеха да се отворят за единствения коз, с който щеше да постигне своето отмъщение. Беше държала в ръката си асо — и не беше разбрала. Сега вече беше твърде късно. Играта бе приключила.

Катлийн погледна свитото от злоба тържествуващо лице на Хейзъл и почти се изкуши да ѝ каже всичко. Но какъв беше смисълът? Хейзъл нямаше повече нищо общо с живота и бъдещето ѝ.

Джордж закара Катлийн до Напа Вали и къщата, която Сет ѝ беше завещал. Беше истински възхитена от нея. Само един поглед към старата тухлена къща, построена в стила на френски замък, ѝ беше достатъчен, за да разбере, че това е мястото, в което иска да живее с Терън.

Собственикът на недвижими имоти, от когото Сет беше закупил къщата, я разведе наоколо. Тя е била модернизирана само преди няколко години, но беше запазила старовремския си чар — непрекъснато попадаха на интересни кътчета и ъгълчета, скрити в сложния лабиринт от стаи. Мебелировката беше закупена заедно с

къщата. Тя се нуждаеше само от цялостно почистване и някои малки промени или добавки, с които Катлийн да внесе своето виждане за уют и да я превърне в свой дом. В общи линии къщата беше готова за живот.

Прикрепената към нея винарска изба беше изоставена от години, а и лозята в землището не бяха в по-добро състояние, но Катлийн не смяташе да се безпокои за това сега. С парите, оставени от Сет, и спестената си заплата от последните две години можеха да преживеят достатъчно добре с Терън няколко години. Ще започне да се безпокои по-късно. Точно сега единственото ѝ желание беше да поживее известно време в мир и спокойствие.

— Мисля, че на Алис много ще ѝ хареса тук. Онзи малък апартамент от другата страна на кухнята има хубав изглед към лозята — каза някак между другото Джордж, докато ѝ помагаше да седне в мерцедеса.

— Джордж! — извика Катлийн изненадано и бързо се обърна към него. — Искаш да кажеш, че ти и Алис искате да дойдете да живеете с мен?

— Ако ни приемеш.

— Разбира се, че ще ви приема — разсмя се тя. — Помислих си, че ще останете при Хейзъл.

Той поклати глава.

— Катлийн, ние бяхме наети от Сет. Работихме за него. Откакто той си отиде, работим за теб. Тук аз ще поддържам къщата, пристройките, колите и ще правя всичко друго, от което имаш нужда, но не желая да ми плащаш. Две или три сутрини на седмица ще слизам в града и ще работя като доброволец в рехабилитационния център за инвалиди.

— Това е чудесно.

— Питам се какво смяташ да правиш с фургона на Сет. Аз...

— Можеш да разполагаш с него както намериш за добре.

— Благодаря. Освен това — с твое разрешение — ще работя в лозята. Винаги съм имал слабост към приготвянето на вина и съм чел доста през последните години по този въпрос. Мисля, че с малко късмет ще мога да постигна нещо.

— Да, да. Благодаря ти, Джордж — тя импулсивно го прегърна. — Имам голяма нужда от теб и Алис. Ще плащам на Алис заплата.

Настоявам — каза тя, когато забеляза, че Джордж се кани да протестира. — И искам да имам правото да опитвам всяка бутилка вино.

— Получаваш го — засмя се той и ѝ протегна ръка. Няколко дни по-късно Катлийн се срещна с новия собственик на магазините Кирчоф и учтиво отказа предложението му.

— Не трябва да напускате — каза ѝ той. — Ние познаваме вашите способности. Според вашия съпруг коренната промяна, която стана с магазините преди две години, до голяма степен се дължи на вас. Ние много бихме искали да останете на работа.

— Благодаря ви, но чувствам, че трябва да напусна — Катлийн знаеше, че сърцето на магазините Кирчоф беше Сет. — Бих ви препоръчала обаче да назначите на моето място помощника ми. Елиът Пейт е много надарен млад човек, който знае всичко, нужно за тази работа.

* * *

— Катлийн, благодаря ти, скъпа! Току-що ми позвъниха от името на новия собственик — искат веднага да започна работата, която ти така глупаво отказа.

Гласът на Елиът звучеше така, като че ли се намираще не на седмото, а на деветото небе от щастие.

— Не беше глупаво. Знаеш, че имам малко дете, което се нуждае от грижите ми. Ти заслужаваш тази работа, Елиът. Завиждам ти за вълнуващите неща, които ще изживееш през следващите години.

— Винаги можеш да идваш при мен да ми помагаш — предложи той.

— Може да прескачам от време на време да поглеждам над рамото ти.

— Поканата ми остава в сила, не забравяй това. Има една работа, която — надявам се от сърце — няма да оставиш изцяло на мен.

— Коя е тя?

— Проклетите модни ревюта. Катлийн, нямам търпение да се разправям с онези грубияни, които отговарят за осветлението, нито с

кучките, които аранжират цветята. Би ли поела тези неща вместо мен? Поне за една година? Моля те.

Катлийн се разсмя.

— Окей, окей. Нима мога да ти откажа?

— Чудесно! — направи пауза за миг и продължи: — Катлийн, Гуджонсън е голяма работа. Гледа ли онези рекламни филми? Новите собственици са луди по него. Ерик е не само талантлив — той е и страхотен човек. Работи като бесен... — Замълча, покашля се и Катлийн се усмихна. За първи път на Елиът не му достигаха думи. — Искам да кажа, че ако между вас двамата има... нещо... можеш спокойно да пратиш целия останал свят по дяволите...

— Благодаря, Елиът — каза тя бързо. — Ще имам предвид съвета ти, но между мен и Ерик няма нищо.

— Не бих си заложил утрешното мартини. Винаги си била проклето съдържана, когато стане въпрос за личния ти живот.

— А ти винаги си повече от скандален, но аз те обичам. Обаждай ми се.

— Непременно — много вероятно е скоро да пропищя за теб и да те моля да се върнеш и да ме спасиш от всичко това. — Двамата се разсмяха, но преди да затвори телефона, той й каза с рядко сериозен за него тон: — Катлийн, бъди щастлива.

* * *

Беше щастлива. Или поне доволна. Тя, Терън, Джордж и Алис се настаниха в новата къща и много рядко изпитваше носталгия по оживлението на големия магазин. Беше очарована от къщата и изцяло потъна в плановете си за пълна подмяна на мебелировката ѝ.

Наближаваше февруари. Когато в планините на Орегон и във Вашингтон валеше сняг, в долината бе дъждовно. В един такъв ден Катлийн седеше сама в уютната всекидневна. В камината пращеше весел огън. Терън спеше на горния етаж. През последните няколко дни беше понастинал и сега бе потънал в дълбок сън под въздействието на лекарствата, предписани от педиатъра. Алис и Джордж бяха отишли до Сан Франциско за продукти.

Когато тишината отвън беше нарушена от шум на идваща кола, Катлийн стана да погледне през прозореца — знаеше, че беше твърде рано за Джордж и Алис.

Сърцето ѝ затанцува, а после скочи в гърлото ѝ, когато видя очукания син додж, който пухтеше по осянатата с дупки алея. Произнесе беззвучно с устни името му и инстинктивно притисна ръка към гърдите си, за да успокои лудото биене на сърцето си.

Той беше вече на верандата и дърпаше шнура на старомодния звънец. Катлийн отиде до вратата и я отвори без колебание.

Вгледаха се един в друг и останаха така в продължение на цяла вечност. Ерик влезе, без да каже нито дума. Изтръска мокрото си палто и го закачи на закачалката до вратата. Огледа стаята с гръб към нея и изрази с кимване мълчаливото си одобрение.

— Здравей, Катлийн — обърна се с лице към нея.

— Здравей, Ерик — отговори тя с несигурен глас. Защо не можеше да говори? Веднага се беше превърнала във възел от нерви. Дошъл е тук, за да я заплашва за Терън? Ще използва ли факта, че е сама, ще го вземе ли насила?

— Къде е Терън? — запита той, като че ли прочете мислите ѝ.

— Спи горе — отговори тя предпазливо.

Ерик кимна разсеяно.

— Къщата е хубава, много хубава. Харесваш ли я?

Въобразяваше ли си или и той беше не по-малко нервен?

— Да, влюбена съм в нея. Тук е много спокойно.

Той седна без покана на канапето пред камината и се втренчи в огъня за момент. После вдигна глава и като че ли се учуди, че тя все още стои права.

— Седни.

Катлийн не помръдна.

— Какво правиш тук, Ерик?

Той я гледа още известно време, без да промълви нито дума, после извади плик от джоба на ризата си и ѝ го подаде.

— Получих този плик по пощата преди три дни от адвоката на Сет. Бил е инструктиран да го изпрати в определен ден. Доктор Александър го е получил от Сет в нощта на смъртта му.

Катлийн искаше да попита какво значи всичко това, но той се беше обърнал отново към огъня, вгледан замислено в пламъците му.

Пликът в ръката му изглеждаше напълно безопасен — на него бяха написани само името и адресът на юридическа фирма. Отвори го и извади от него два листа. Единият беше договорът за заема, направен от Сет на новата компания на Ерик. На него беше сложен червен печат с текст: „Напълно изплатен“.

Другият беше изписан саморъчно от Сет — не толкова четливо и твърдо, както обикновено, но достатъчно ясно. Датата посочваше нощта преди смъртта му.

„Драги Ерик,

Моят адвокат ще потвърди, че в Банк ъв Америка има таен фонд под попечителство за Терън. Ще установиш, че това е доста голяма сума, която, надявам се, ще нарасне още повече с полагащата се към нея лихва. До времето, когато Терън ще бъде готов да навлезе, в която и да е област, избрана от него, той ще има достатъчно стабилна финансова осигуровка. Условиата за получаване на горепосочената сума на неговия двадесет и пети рожден ден са малко странни. Моето последно желание е да направиш необходимото те да бъдат изпълнени.

До втория му рожден ден, петнадесети април, искам името му да бъде легално променено на Гуджонсън. Дълбоко съм убеден, че синът трябва да носи името на бащата. Благодаря ти, че ми разреши да му се порадвам за кратко време. Моята благодарност към теб е по-малка само от любовта ми към него и майка му. Надявам се, че и тя ще бъде включена в тази смяна на името. Твоето име трябваше да бъде и нейно от много дълго време.

Приех те като приятел за цял живот. И за мен оставаш такъв. Сет“

Катлийн отпусна листа, преди сълзите ѝ да размият мастилото.

— Той е знаел.

Ерик се размърда, но не погледна към нея.

— Така изглежда.

Отпусна се на канапето до него.

— Трябваше да се сетя, че ще разбере. Сет беше толкова чувствителен към атмосферата наоколо си... Не можеше да не види, да не предположи... — Отново замълчаха. Катлийн го погледна боязливо. — Какво ще направиш?

Той прокара ръка през косата си, стана и се приближи до огъня. Побутна с крак един от пъновете по-навътре — пръсна внезапен фойерверк от искри и почти веднага изчезна през комина.

— Не знам, по дяволите! — въздъхна той. — Прекарах последните два дни в търсене на някакъв изход от положението. Прибегнах до най-лекото и временно решение на проблема — чисто и просто отказах да мисля за него. Но адвокатът се обади по телефона, за да се увери, че съм получил писмото и да ме информира, че при него има копие. — Постави ръце на полицата над камината и отпусна глава между тях в пълно отчаяние. — Бихме могли да оспорим завещанието, но... — В гласа му липсваше убеденост — явно беше, че ненавиждаше съдебните разправи и точно толкова, колкото и тя. — Как мога да откажа на сина си тази възможност, Катлийн?

— Не мисля, че можеш — отговори тя с привидно спокойствие. Не искаше да му помага, не искаше да участва в решението, което само той можеше да вземе.

— Разбира се — продължаваше да разсъждава той на глас, — задължителното условие, за да има право да получи тези пари, е смяна само на неговото име, не и на твоето.

Остра болка премина през нея и заби безмилостни нокти в сърцето ѝ. Как може да бъде толкова жесток? Той не я иска за съпруга, но иска да смени името на сина си. Явно беше, че се опитва да се пребори със съвестта си и да престъпи завещанието на Сет с надеждата, че тя няма да затрудни нещата.

— Да — успя да каже Катлийн с мъка.

— Надявах се, че един ден ще носиш моята фамилия — обърна се към нея. — Но исках да се омъжиш за мен само ако ме обичаш толкова, колкото аз те обичам, а не заради интересите на сина ни.

Катлийн продължи да гледа втренчено ръцете си, отпуснати безжизнено в скута ѝ — не можеше да повярва на ушите си. Потисна желанието си да вдигне глава и да го погледне в очите, но се страхуваше, да не би да види потвърждение на съмнението си, че не го е чула добре. Вместо това стисна очи и се замоли пламенно вътре в себе си Ерик наистина да е казал точно това, което тя мислеше.

— Катлийн — каза той с неравен глас. Сега тя вдигна очи и видя две красноречиви, проблясващи на светлината от огъня сълзи да се стичат надолу по измършавелите му бузи. — Не бягай отново от мен.

Винаги ме обвиняваш в егоизъм и Господ знае, че наистина съм такъв. Но сега ще отправя най-егоистичната молба в живота си. Преглътна с мъка. — Ако трябва, омъжи се за мен дори само заради Терън и в съответствие с писмото на Сет, но умолявам те, омъжи се за мен. Ти не трябва... ние дори не е задължително да спим заедно, но моля те, омъжи се за мен.

— Ерик! — тя скочи от канапето и се хвърли в ръцете му. Отначало той не реагира — не можеше да повярва на щастieto си, но топлината и мекотата на тялото ѝ, притиснато към неговото, бързо го извади от състоянието на зашеметяване, в което беше изпаднал. Ръцете му я обвиха и той зарови мокрото си лице в извивката на врата ѝ.

— Ерик, не знаеш ли, че те обичам? Нима наистина не знаеш колко много те обичам?

— Как да знам, как да разбера? — той изсуши сълзите си в косата ѝ. — Всеки път, когато съм бил близо до теб, с теб, след това ти бягаш.

— Заради чувствата ми към теб. Те са такава съществена част от мен — мислех, че всички ги виждат. Скъпи, обичам те още от онези дни в Маунтин Вю. Когато се оженихме, Сет знаеше, че все още обичам бащата на бебето си. Никога не съм крила това от него.

Ерик се изправи така, че да може да я погледне в лицето.

— Обичам те от отдавна. Но винаги нещо заставаше между нас. Сега ми е трудно да повярвам, че си тук и че ми говориш за любовта си към мен.

— Тук съм и ти го казвам. И ако трябва, ще го повторя.

— Защо се борих против любовта към теб в себе си? Признавам си, Катлийн — борих се с нея... Ти пробуди непознати чувства в мен и те ме изплашиха, направиха ме уязвим... Бях ужасен, да не би да остана пак сам — както се случи след самолетната катастрофа...

Тя потрепери и го притисна още по-силно към себе си.

— Искрено съжалявам за болката, която тогава ти причиних.

— Любима, ако започнем да изброяваме случаите, при които сме се наранявали един друг, моят списък ще бъде много по-дълъг от твоя. Тази част от нашия живот е вече зад гърба ни. Обичам те. Може би под влияние на баща си израснах с убеждението, че любовта е признак на слабост. Сега вече знам, че е обратното. Но все още не съм достатъчно

силен, за да обичам в самота — имам нужда от теб, Катлийн. Обичай ме.

— Любов моя — разплака се тя.

Отпуснаха се едновременно на канапето, прегръщаха се, докосваха се, галеха се, уверяваха се взаимно в любовта си един към друг и с думи, и с жестове...

Всеки даде на другия това, от което се нуждаеше... и дори много повече...

* * *

— Харесвам тази къща — каза Ерик.

Двамата лежаха в нейното легло. Станаха, облякоха се и вечеряха заедно с Терън, който посрещна с възторг Ерик. Изкъпаха го заедно, радваха му се и играха с него, докато му се приспа и трябваше да бъде сложен в креватчето. Сега Катлийн лежеше сгушена до мъжа, когото обичаше.

— Благодаря — отговори му тя тихо, замислено. Погали долната част на ръката му с пръсти. — Но знаеш ли, не е много удобна — доста е отдалечена от града. Искам да кажа, че е чудесна за уикенда, но аз бих предпочела да живея по-близо до града. Например в твоето жилище — завърши тя с несигурен глас.

Ерик протегна ръка и повдигна брадичката ѝ така, че да може да вижда лицето ѝ. Той я гледа замислено известно време, после каза нежно:

— Ти си едно малко чудо, Катлийн. Знаеш ли това? Никога не бих посмял да те помоля да се откажеш от тази къща и да дойдеш в моето много по-скромно жилище.

— Знам, че не би могъл, но аз наистина искам да живея там. Тук можем да идваме от време на време. Желанието ми е да довърша мебелирането на твоето жилище и да живея в него с теб и Терън. — Погледна го с примамващи очи. — Нямам търпение да те вкарам в онази голяма вана.

Той се засмя, после я погледна сериозно:

— Все още се боря за място под слънцето, Катлийн. Всеки цент, който получавам, влагам в бизнеса си. Няма да мога да поддържам

този жизнен стандарт, на който ти си свикнала.

— Това никога не е било от значение за мен. Питам се защо Сет не завеща по-голямата част от имуществото си на мен. Сега разбирам. Той е знаел, че ще се чувствам неудобно обезпечена.

— Той е знаел, че аз ще се чувствам неудобно — целуна я по челото и погали с пръсти устните ѝ. — Обичам те, Катлийн.

Тя се повдигна на лакти и каза:

— Обичам те, Ерик. Повече от която и да било къща. Повече от всякакво наследство. Повече от всичко. Никога няма да бягам от теб отново. Ти си моята сигурност, моят дом, моят живот. Повярвай ми, разбрах най-сетне, че бягството не предлага разрешение на проблемите. Само удължава мъчително агонията. Ако не бях останала сираче на възрастта, на която бях, може би нямаше да се страхувам толкова много от проблемите и рисковете, които съпровождат човешкия живот. С ума си знаех, че е по-добре да се изправя с лице към проблемите, отколкото да се спасявам от тях с бягство, но понякога чувствата излизаха по-силни от разума...

— Питала ли си се някога защо трябваше да минем през това чистилице? Защо, след като се срещнахме в Маунтин Вю и се влюбихме, че признахме любовта си, не се оженихме и не създадохме семейство, а трябваше да се борим така дяволски трудно за всичко това?

Катлийн мисли дълго за отговора си.

— Не мисля, че когато се срещнахме, бяхме достатъчно зрели да поемем отговорностите на този вид отношения. Бяхме твърде концентрирани в себе си, за да можем да помислим и за другия — искам да кажа, че не бяхме готови още да се обвържем взаимно... Щастие то ни сега е много по-ценно именно защото го постигнахме толкова трудно. Освен това нямаше да познаваме Сет... Мисля, че и двамата научихме истинското значение на любовта от него.

Ерик мълча цяла минута, преди да каже:

— Твърде млада си, за да бъдеш толкова мъдра.

— Ето какво иска да чуе една жена, легнала гола с мъжа си — че е мъдра.

Той се разсмя.

— Хайде да донесем Терън тук да спи с нас тази нощ.

— Окей, но по-късно. Егоистка съм и те искам още малко изцяло за себе си.

— Мисля, че ще мога да издържа това изпитание.

Тя го целуна и както ставаше обикновено с всички техни целувки — от лека ласка, целувката ѝ се превърна в целувка на страстна самозабрава. Когато оттегли накрая устни от неговите, попита го задъхано:

— Кога ще се ожениш за мен? Утре?

— Той се протегна мързеливо.

— О, не знам — очите му се спряха на гърдите ѝ и той проточи гласните. — До утре може да загубя уважението си към теб.

Зелените очи на Катлийн се присвиха и тя плъзна бързо ръка надолу по тялото му.

— Точно сега нямам нужда от твоето уважение.

Той бързо пое дъх, когато пръстите ѝ се впиха в него.

— Може би ние... може би трябва все пак да определим дата... о, Катлийн...

— Знаеш ли какво искам?

— Не, но всичко мое е и твое — отвърна той. — Всичко, скъпа, всичко...

Тя се засмя тихичко и продължи:

— Искам всички да отидем в Арканзас и да се оженим в параклиса на Маунтин Вю. Искам Една и Би Джи да бъдат с нас. Можем да поканим още майка ти, Боб и Сали, Джейми и Дженифър, Джордж и Алис — може би и Елиът ще дойде. И, разбира се, Терън.

— Точно сега — прошепна Ерик — съм съгласен с всичко.

Тя отпусна коси над гърдите му, наведе се над него, докосна устните му и попита:

— Обичаш ли ме?

— Да, господи, да.

Той хвана ръката ѝ със своята и я притисна към себе си. Сините му очи пронизаха тъмнината като маяк и я обгърнаха в светлината си.

— Да. Обичам те, Катлийн, обичам те с цялото си сърце, повече от живота си — отпусна се върху нея, обгърна я, с наслада вкуси от голотата ѝ. Устните му я целуваха, а ръцете му галеха коприната под тях.

— Обичам те, Ерик.

— Обичам те, Катлийн.

Тялото му бавно се сля с нейното. Любовният им акт не познаваше граници, но сега той беше нещо много повече от физическо сливане. Този път знанието за пълното обвързване на другия му придаде нова сила. Не само телата им, но и душите им се сляха в пожара, който ги изгаряше отвътре...

Джордж тихо отвори вратата и надникна в стаята.

— Там са — събщи той на любопитната Алис, която напразно се опитваше да погледне над рамото на съпруга си. — Сгушили са се и тримата в едно легло.

Тримата в леглото не усещаха, че ги наблюдават. Спяха, обърнати в една посока. Ерик спеше с опъната над Катлийн ръка — дланта му лежеше върху рамото на сина им, който се беше свил до майка си.

— Те си принадлежат един на друг — не е ли чудесно, че са най-сетне заедно? — прошепна Алис, докато Джордж тихо затваряше вратата.

— Да, така е. Права си.

Издание:

Сандра Браун (Лаура Джордан). Копринената паяжина

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.